

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
SHAYLA BLACK

WICKED AS

Sin

ONE-MILE & BREA: PART ONE

A **WICKED & DEVOTED** NOVEL

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

W

AS

KEICD

Sin

0 NE - NİL 6 BREA PART 0 NE

WICKED & DEVOTED

SHAYLA BLACK K

İÇİNDEKİLER

Wicked as Sin Hakkında

Önsöz

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm

Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı

Bölüm Yedinci

Bölüm

Sekizinci

Bölüm

Dokuzuncu

Bölüm Onuncu

Bölüm

Wicked Ever After Hınzır

ve Sadık Dünya Shayla

Black Hakkında

Shayla Black'e katılın!

Shayla Black Yazarının Diğer Kitapları

GÜNAH GİBİ KÖTÜ
Shayla Black tarafından yazıldı

Bu kitap Shayla Black'in özgün bir yayınıdır. Telif

Hakkı 2020 Shelley Bradley LLC

Kapak Tasarımı: Rachel Connolly

Düzenleyen Blue Otter'dan Amy Knupp

Düzeltilen: Fedora Chen & Kasi Alexander

Wicked Ever After'dan alıntı © 2020 Shelley Bradley LLC

ISBN: 978-1936596669

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, açık yazılı izin alınmaksızın -eleştirel makaleler veya incelemelerde yer alan kısa alıntılar hariç- elektronik veya mekanik yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

e-Kitaplar devredilemez. Satılamaz, paylaşılamaz veya hediye edilemez, çünkü bu yasadışıdır ve bu çalışmanın telif hakkını ihlal eder.

Tüm hakları saklıdır.

GÜNAH KADAR KÖTÜ HAKKINDA

Adam acımasız. Kız yasak bölge. Ama tek zayıf noktasıyla tanıştı... Artık onu hiçbir şey durduramayacak.

Pierce "One-Mile" Walker kalbini her zaman gizli tutmuş ve aklını keskin nişancı dürbününün arkasında saklamıştır. Düğmeli Brea Bell'le ilgili hiçbir şey ona çekici gelmemiştir. Ama güzel vaizin kızına bir kez baktıktan sonra, geçmişinin pek de parlak olmamasını, hayatları sona erdirmek için para almasını ya da kızın takım arkadaşının kadını olmasını umursamaz. Onun kalbini çalmak için ne gerekiyorsa yapacaktır.

Brea her zaman saygılı bir kız ve iyi bir kız olmuştur... Ta ki tehlikeli savaşçıyla tanışana kadar. O, istememesi gereken her şeydir, özellikle de en iyi arkadaşı onu Pierce'tan korumak için operasyon arkadaşına kız arkadaşı olarak tanıttıktan sonra. Ama o, karşı koymanın imkânsız olduğu yasak bir cazibedir.

Sonra kader ağlarını örер ve Brea'yı bir krizi çözmesine yardım etmesi için Pierce'a yalvarmaya zorlar. Ama yeteneklerinin bir bedeli vardır. Masum flörtleri Pierce'ın saplantısına dönüştüğünde, Brea'nın hayır diyemeyeceği kadar ateşli bir tutkuya dönüşür. Çok geçmeden geçmişi ortaya çıkar ve korkunç bir şekilde yanlış giden bir görevde bir kan davası onu çağırır. Ruhunu ele geçiren kadına geri dönmek için hayatta kalabilecek midir?

ÖNSÖZ

Eğer Wicked & Devoted serisinin temelini oluşturan Wicked **Lovers** ya da Devoted **Lovers** serilerini OKUMADIYSANIZ, bu kitapları öyle yazdım ki ben ilerlerken siz de atlayıp takip etmekte zorlanmayacaksınız. Bir dizi yeni karakterle tanışacaksınız ve Wicked as Sin'in sonunda, onları daha yakından tanımak isterseniz, size karakterlerin ve kitap adlarının kullanışlı bir listesini sundum. Başlamak için bilmeniz gereken tek şey bu. Umarım bu yeni, derin ve lezzetli dünyayla tanışmanızdan keyif alırsınız!

Eğer **Wicked Lovers** ve/veya **Devoted Lovers** serilerini OKUDUYSANIZ, zaman hakkında konuşalım. Gerçek dünya zamanı ile hikâye dünyası zamanı aynı değildir. Wicked & Devoted'daki olaylar *Falling in Deeper*'daki (Wicked Lovers, kitap 11) olaylardan kısa bir süre ÖNCE başlar ve *Holding on Tighter* (Wicked Lovers, kitap 12) ile aynı zaman dilimlerinde devam eder, ardından *Devoted to Pleasure* (Devoted Lovers, kitap 1), *Devoted to Wicked* (Devoted Lovers, kitap 1.5) ve *Devoted to Love* (Devoted Lovers, kitap 2)-ve ötesinde devam eder. Bu, örneğin, en sevdiğiniz karakterlerden bazılarının hikayelerini yaratmamın üzerinden yıllar (gerçek dünyada) geçmiş olsa da, onların dünyasında sadece birkaç ay geçtiği anlamına geliyor. Ama size söz veriyorum, bunun bir nedeni var. İşler çok ilginç bir hal almak üzere...

Umarım Wicked & Devoted dünyama ilk adımınızı atmaktan

keyif alırsınız. İyi okumalar!

Shayla

PROLOGUE

*11 Ocak Pazar Sunset,
Louisiana*

Fonu köşeye sıkıştırmıştı. Brea Bell ile arasındaki son engeli de yıkmaya niyetliydi. Şu anda.

Aylarca korkularına yenik düşmüş, kafasını kuma gömmüş, hatta yalan söylemişti. Anlayışlı ve sabırlı olmaya çalışmıştı. Hatalar yapmıştı, ama lanet olsun, ona öncelik vermiş, onu rahat bırakmış, iyi adam olmuştu.

Sikerim öyle işi. Artık buraya kadar savaşıarak geldiğine göre, gerçek yüzünü görecekti.

One-Mile Walker cipinin kapısını çarptı ve tüm dikkatini eski mavi kapılı mütevazı beyaz kulübeye verdi. Uzun beton araba yolunda ilerlerken kalbi hızla çarpıyordu. Neden geldiğini açıkladığında Brea'nın babasının nasıl tepki vereceği konusunda kötü bir fikri vardı. Adam kapıyı suratına çarpacaktı; buna hiç şüphe yoktu. Ne de olsa o, Peder Bell'in güzel ve mükemmel kızını şeytani bir neşeyle kirleten, dağılmış bir yuvanın kötü çocuğuydu.

Ama Tek-Mil Brea'nın tekrar gitmesine izin vermeyi reddetti. Bir şekilde babasına sözünü dinletecekti. Adamın suratına yumruk atmak söz konusu olmadığına göre, kaba kuvvetle kirli dövüşme içgüdüsünü bastırmak ve bunun yerine cila, incelik ve çekicilik kullanmak zorunda kalacaktı - sahip olduğu tüm nitelikler sıfırdı.

Lanet olsun. Bu boktan bir gösteri olacaktı.

Yine de Tek-Mil pes etmeyi reddetti. Hayatı boyunca çetin mücadeleler vermişti. Bir tane daha ne olabilirdi ki? Ön pencereden, geçen yazdan beri onu rahatsız eden yumuşak geyik gözlerini gördü.

Brea yaşlı bir çiftle konuşuyor olsa da, adamın verandaya yaklaştığını gördüğü anda kehribar rengi gözleri şokla irileşti.

Kararlılık One-Mile'ı kavradı ve göğsünü sıktı. Vay canına, o da dinleyecekti. Onu kendi kızı yapmadan gitmeyecekti.

Kapısına doğru ilk adımı atarken cep telefonu çaldı. İki kritik gerçek olmasaydı telefonu görmezden gelirdi: İş genellikle insanların bildiği şekliyle dünyayı kurtarmayı gerektiriyordu ve bu özel zil sesini sadece bu berbat dünyada en çok saygı duyduğu adamlardan biri en korkunç acil durumlarda ona ihtiyaç duyduğunda duyuyordu.

Tüm o berbat zamanlamaların arasında.

Cebinden cihazı çıkardı. "Ben Walker. Albay?" "Evet."

Albay Caleb Edgington emekli olmuş, yüksek madalyalı bir subaydı ve sert bir orospu çocuğuydu. Dramaya yatkın olmadığı bir şey vardı, bu yüzden bu tek önsezili hece One-Mile'a bu aramayı tetikleyen şeyin korkunç olduğunu söyledi.

Konuşmalarının üzerinden aylar geçmiş olmasına rağmen havadan sudan konuşmaya zahmet etmedi ve adamın ellili yaşlarının ve yeni karısının tadını nasıl çıkardığını merak etti ama sonra konuşturlardı. Şimdi kaybedecek zamanları yoktu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Caleb'e milyonlarca kez borçlu olduğu için, adamın neye ihtiyacı olursa olsun One-Mile bunu gerçekleştirecekti.

Caleb'in oğulları bugünlerde onun patronları olabilir... ama One-Mile'a göre bu üçlü hakkında jüri hâlâ kararını vermemişti. Lafı açılmışken, Caleb neden o belalıları çağırmıyordu?

Tek-Mil sadece bir cevap düşünebildi. Bu pek de rahatlatıcı değildi. "Yoksa kimi öldürmem gerektiğini mi sormalıyım?"

Kadınsı bir nefes alış, bakışlarının kapı aralığında duran Brea'ya kaymasına neden oldu, pembe yay gibi ağzı mükemmel bir *O harfiyle açılmıştı. Allah kahretsin.* Evet, onun ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Ama adam son altı ay boyunca onu defalarca şok etmeyi başarmıştı.

"Henüz emin değilim." Caleb'in sesi onun kulağına temkinli geliyordu. "Sana bir adres mesaj atacağım. On beş dakika içinde benimle orada buluşabilir misin?"

Aylardır Brea'yla tam da bu anı bekliyordu. "Bir saat bekleme ihtimali var mı?"

"Hayır. Her an kritiktir."

Caleb böyle şeyleri asla hafife almayacağı için, One-Mile başka bir seçeneği olduğunu düşünmüyordu. "Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırdı ve verandaya tırmanıp Brea'ya tüm dikkatini verirken telefonu cebine koydu. Onunla çok az zamanı vardı ama gitmeden önce ne demek istediğini kesinlikle anlatacaktı.

Dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı, omzunun üzerinden büyük resimli pencereye kaçamak bir bakış atarken endişeyle yutkundu. Babasının onları görmemesini mi umuyordu?

"Pierce." Fısıltısı tıslamaya yakın bir sesle çıkmıştı. "Burada ne yapıyorsun?"

Başkalarının kendi adını kullanmasından nefret ediyordu ama Brea onu hayatına aldığı sürece ona istediği gibi hitap edebilirdi.

Nasıl cevap vereceğini düşünerek ona baktı. Hem o hem de babası kendi düşünce tarzına gelene kadar kartlarını masaya koyup ne yapması gerekiyorsa -konuşmak, ikna etmek, kandırmak, gevezelik etmek- yapmak için büyük planları vardı. Artık sadece sadede gelmek için zamanı vardı. "Ne istediğimi biliyorsun, güzel kız. Senin için buradayım. Ve geri döndüğümde, hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir önceki yıl 26

Temmuz Cumartesi

“Y İyi misin?” En iyi arkadaşı ve sözde ağabeyi olan Cutter Bryant, patronunun evinin arka avlusuna adım attıklarında onun elini sıktı.

Brea Bell kaotik yaz partisine baktı - tüten barbekü, yüksek sesli müzik, tokuşturulan biralara ve EM Güvenlik Yönetimi'ndeki operatör arkadaşlarından yükselen erkek kahkahaları, hiçbiri bir eş getirmemiş gibiydi. Avludaki tek kadın oydu ve aniden her erkek dönüp ona odaklanmış gibi görünüyordu. "Biraz bunaldım."

"Hiç şaşırmadım. Bu gece hava cehennem ateşi gibi sıcak ve burada çok fazla testosteron var." Çimenlikte sohbet etmek üzere kümelenmiş bir avuç erkeğe baktı.

"Bana anlatmaya çalıştın."

"Kendi iyiliğin için. Ama sen inatçı birisin. Her zaman öyleydin." Ona cesaret verici bir gülümseme verdi. "Biraz eğlenmeye çalış, ha?"

Başını salladı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Babam evden çıkmam ve kanatlarımı biraz açmam için beni cesaretlendiriyor."

Ama onun iyi tanımadığı ve gönülden onaylamadığı bir adamla dışarıda bir akşam geçirmesine asla izin vermezdi. Cutter onu doğduğundan beri tanıdığından, bu kategoriye uyan birkaç kişiden biriydi.

"Geleceğini bulmalısın, Bre-bee. Vakit geldi."

Cutter haklıydı. Hayatının geri kalanında babasının küçük Sunset, Louisiana sakinlerine bakmasına yardım eden, vaizin itaatkâr kızı olamazdı. Cutter'la bu konuyu birden fazla kez konuşmuşlardı. Brea da aynı fikirdeydi... ama nereden başlayacağını bilmiyordu. Kasaba halkına en iyi şekilde görünmeleri ve hissetmeleri için yardım etmekten hoşlandığı için üniversite yerine kozmetoloji okuluna gitmişti. Başkalarına katkıda bulunmaktan, rahatlatmaktan, hizmet etmekten ve yardımcı olmaktan daha çok sevdiği bir şey yoktu. Onların mutluluğu kendi mutluluğunu besliyordu.

Ama son zamanlarda içinde kaynayan bir huzursuzlukla savaşıyordu. Sanki şeytan kulağına ayartıcı şeyler fısıldıyormuş gibi bir vahşilik. Siren sesi ne kadar çekici olursa olsun Brea cevap vermeye cesaret edemiyordu.

"Öyle." Uzun karamel saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı ve Cutter'a doğru baktı. "Yani takım arkadaşların bu gece yalnız geldiler. Bu onların... bekâr oldukları anlamına mı geliyor?"

"Patronlar hariç hepsi." Ona yan gözle baktı. "Patronlarıyla

Hemen evleneceksin, değil mi? Hayatta bundan daha fazlası var."

Bazen aşırı korumacı doğası, ona sadece hiç sahip olmadığı küçük kız kardeşi gibi değil, bir kız gibi davrandığı anlamına geliyordu.

"Elbette biliyorum. Ama neredeyse yirmi iki yaşındayım ve hayatım boyunca tam olarak iki kez çıktım. Sanırım erkek arkadaş istemeye hakkım var."

"Evet. Sadece bakılacak en iyi yerin burası olup olmadığını bilmiyorum. Bu adamlar sert savaşçılar- özel operatörler, casuslar, keskin nişancılar... Bir anda beklenmedik bir şekilde ayrılmak zorunda kalıyorlar. Bir şeyler görmüşler, bir şeyler yapmışlar..."

"Sen de öyle. Ama sen bir savunmacısın. Bir koruyucusun. Ve mükemmel derecede harikası. Bir gün bir kadın sana sahip olduğu için çok şanslı olacak."

Ama bu o olamazdı. Cutter'la olan ilişkisi tamamen platonikti ve her zaman da öyle olmuştu. İkisi de ilişkilerinin başka türlü olmasını istemiyordu.

"Evlenmek için acelem yok. Ama söylediğinizin aksine, sizin öyle olduğunuzdan şüpheleniyorum. Yani..." İçini çekti. "Sizi tanıştırmadan önce biraz bilgi vereyim. Hatırlarsanız size Caleb Edgington'ın bu ekibi birkaç yıl önce kurduğunu ve sonra oğullarına devrettiğini söylemiştim. Hunter, büyük olanı" -hamburger ızgara yapan sert çeneli adamı işaret etti- "eski bir SEAL. Kata ile evli, o da muhtemelen mutfakta kardeşinin karısıyla birlikte. Logan, onun küçüğü, o da eski bir SEAL. Soğutucuda oturan ve pencereden kızıl saçlı Tara'yı pis pis bakarak izleyen adam o."

Brea buradaki tek kadının kendisi olmadığını öğrenince rahatladı. "Peki ya diğerleri?"

"Hunter ve Logan'ın üvey kardeşi Joaquín Muñoz eski bir NSA çalışanı. Bahçenin karşısındaki erkek çemberinde sırtı çite dönük olan uzun boylu kişi. Karısı Bailey bir balerin ama şu anda turnede. Josiah Grant, yanındaki kaslı adam, eski CIA ajanı. Diğer ikisi, Zy ve Trees, sıkı fıkılar. Benim bilmediğim bir hükümet programında birlikte görev yapmışlar." Cutter gözlerini devirdi. "Trees'in gerçek adı Forest Scott ama herkes ona Trees diyor çünkü-"

"İnanılmaz derecede uzun." Brea gözlerini kırıştırdı. "Vay canına."

"Aynen öyle. O bir siber güvenlik uzmanı ve bu işte son derece iyi. Ve arkadaşı Zy-" "Zac Efron'a çok benziyor. Yetişkin versiyonu, Disney çocuğu değil."

Cutter güldü. "Bu yüzden lakabı Zyron. Gerçek adı Chase Garrett ama burada ona cevap vermiyor. Sınıfımızın palyaçosu olmasının yanı sıra, bizim yıkım adamımız. Bir şeyleri havaya uçurmaya bayılır."

"Bu biraz korkutucu ama..." Brea bir nefes verdi. Buraya korunaklı balonundan çıkmak ve insanlarla tanışmak için gelmişti. "Muhtemelen beni ekibinizdeki herkesle tanıştırmalısınız."

Cutter tereddüt etti. "Evet. Sadece sizi uyaracağım... Pierce Walker adında biri kayıp. Piç kurusu bu gece gelir mi bilmiyorum. O yalnız biri ve çok şey kaçırmıyorsunuz. Ama ortaya çıkarsa, ondan uzak durun, duydunuz mu beni? O iyi biri değil."

"Pekâlâ." Cutter iyi bir karakter yargıcıydı, bu yüzden onun sözüne inanacaktı.

"İşte benim kızım." Cutter ona gülümsedi ve birlikte arka avludan çıktılar.

Çimenlerin üzerinden geçerlerken Brea onun eline yapıştı. Yeni insanların, özellikle de erkeklerin yanında hep utangaç olmuştu. Neyse ki takım arkadaşlarının her biri yaklaştıklarında gülümsedi. Sesinden buralı olmadığı anlaşılan Josiah iyi birine benziyordu. Zyron ve Trees'in her ikisi de Güneyli centilmen tavırlarına sahipti, ancak Zy'nin dilinden cazibe dökülürken Trees konuşmayı arkadaşına bırakmaktan memnun görünüyordu.

Her birinin formda, keskin, ilginç ve çekici olduğunu inkâr etmek mümkün değildi. Ama hiçbiri onun ilgisini çekmedi. Dürüst olmak gerekirse, bu sorun değildi. Cutter'ın da dediği gibi, hayatta evlenmekten daha önemli şeyler vardı. Yine de yalan söyleyemezdi. Küçüklüğünden beri bir

adamın karısı olmayı dört gözle beklemişti. Onun

Arkadaşlarının hepsi doktor, aktris ya da öğretmen olma heveslerinin peşinden gitmek için Sunset'ten ayrılmıştı. Ve bu onlar için çok güzeldi. Kulağa eski moda gelse de Brea bir koca, çocuklar, ev ve mutluluk istiyordu.

Çok fazla bir şey istemedim, değil mi?

Biraz sohbet ettikten sonra Cutter onu sırasıyla Hunter ve kardeşi Logan'ın yanına götürdü. Büyük kardeş dikkatle hamburger çeviriyordu. Son derece kibar olmasına rağmen Hunter'ın konuşkan değil, iş bitirici olduğu belliydi. Öte yandan Logan'dan cazibe fııkrıyordu. Gülümsüyor, göz kırpmıyor ve kahkahalar atarak kardeşiyle yapamadığı tüm konuşmaları telafi ediyordu. Ama Logan'ın dış görünüşünün altında acımasız, karanlık bir şeyler seziyordu. Aslında buradaki tüm erkeklerde, hatta Cutter'da bile bu duyguyu hissetmişti. Zulüm görmüşler, sırları depolamışlar, hatta ulusal güvenlik adına günah işlemişlerdi.

Kuşkusuz, daha basit biriyle birlikte olsa daha iyi olurdu. Gecenin geri kalanında gülümseyip başını sallayabilir, Cutter'ın iş arkadaşlarıyla tanıştığı için mutlu olabilir, sonra da geleceğini paylaşabileceği hoş bir muhasebeci ya da yakışıklı bir profesörle nasıl tanışacağını düşünebilirdi.

Mutfakta Kata ve Tara ile bir saat boyunca oyalandı, makarna salatası hazırlamaya ve kurabiye pişirmeye yardım etti. Çok sevimli, esprili ve komiktiler. Cesur ve ilginçtiler de. Kata'nın oğlunun ve Tara'nın ikiz kızlarının hikâyeleri onu kıkır kıkır güldürdü.

Birlikte yiyecekleri dışarı çıkardılar ve Hunter toplantıdaki herkese "Yemek zamanı" diye bağırırken her şeyi büyük bir açık büfe masaya koydular. Gelin ve alın!"

O ve Cutter bir tabak kapamadan önce Logan onun kolunu yakaladı. "Bryant, soğutucuya biraz daha soğuk bir şeyler atmama yardım eder misin?"

"Elbette." Ona döndü. "Neden tabağını almıyorsun? Birazdan sana katılacağım."

Ve tüm bu yabancılarla tek başına mı oturacaktı? "Aslında önce tuvaleti kullanmam gerekiyor. Açık büfe masasında buluşalım mı?"

Cutter başını sallayarak patronuna yardım etmek için döndü, gülümsemesi batan güneşin altında beyaz bir parıltı halindeydi. Neden onun kalbinde bir arkadaştan fazlası olamamıştı ki? Pek çok açıdan mükemmeldi ve ona aşık olmak hayatını çok daha kolay hale getirebilirdi...

Diğerleri tabaklarını doldurup arka verandadaki dev piknik masasına yerleşirken Brea aceleyle içeri girip makyaj odasını buldu. Ellerini yıkamayı bitirdiğinde kapı zili çaldı. Büyük mutfak penceresinden dışarı baktığında yüksek sesli müzik ve daha da yüksek sesli sohbetten başka kimsenin bir şey duymadığını gördü. Hunter, Logan ya da eşlerini rahatsız etmektense ön kapıya yöneldi.

Kapıyı açtığında Brea diğer tarafta dağ gibi bir adamın durduğunu gördü. Adam Brea'nın üzerinde yükseliyor, omuzları geçidin büyük kısmını kaplıyordu. Etli, mürekkepli kolları gece mavisi gömleğinin üzerinde çapraz duruyor, heybetli göğsünü sıkıca geriye çekmişti. Kırpılmış siyah saçları, daha da yakından kırpılmış sakalı, bir anda ruhunun içini gören siyah gözleri ve ona bulaşmasa iyi edeceğini söyleyen bir kaş çatması vardı. Şeytana benziyordu. Seks ve günah gibi kokuyordu.

Kalbi küt küt atmaya başladı ve düşünme yetisini tamamen kaybetti. "Selam." "Selam."

Adamın gözleri kızın yüzünden ayrılmıyordu ama Brea, adamın kızın tepeden tırnağa her santimini çoktan incelediği izlenimine kapılmıştı. Brea ürpertisini bastıramadı.

Omzunun ötesine, arka bahçeye bakan aile odasındaki büyük pencereden dışarı baktı. "EM partisi için buradayım. Burası Hunter Edgington'ın evi mi?"

"Evet." Daha fazla kelime bulamadığı için onu içeri almak için geri adım attı.

Adam kapıyı arkasından kapattı ve ona baktı. "Bir adın var mı?"

Geri çekildi... yine de yasak bir dürtü onu daha da yaklaşmaya itti. "B-Brea."

"Öyle mi?" Onun kişisel alanına girdi, bir duvara çarpıp geri geri gidene kadar onu takip etti.

Adamın sesindeki talep karşısında sıçradı. Bir sorun olmadığı sürece asla bu kadar ısrarcı olmazdı. "Tamam." Tekrar büyük, esmer yabancıyla yüzleşti. "Affedersiniz."

Bir an için itiraz edecekmiş gibi göründü. Kadının içinden bir ses bunu yapmasını istiyordu ama adam sadece geri adım attı, çenesi sert bir çizgi halindeydi.

Brea uzaklaştı. Cutter'ın yanına ulaşır ulaşmaz nefes alış veriş i rahatladı. Sinirleri kanadı

uzakta. Ve adam koruyucu kollarını ona doladığında, kendini güvende ve korunaklı hissetti.

Ama ona yaşadığını hissettirmiyordu - diğer adam gibi değil. "İyi misin?"

Cutter neden sanki yeni gelen kişi fuayede ona korkunç bir vahşet uygulayabilirmiş gibi davranıyordu? "Elbette."

Sabırsız bir baş hareketiyle onu onayladı. "Yemek zamanı. Neden dışarı çıkmıyorsun? Seninle açık büfe masasında buluşuruz."

Ve adamı, gerçekten kibar olandan biraz daha fazla bakmaktan ve kayışını düzeltmekten başka bir şey yapmadığı için azarlayabilsin diye mi gitti?

Başını iki yana salladı. "Yalnız gitmemeyi tercih ederim."

Cutter onun sözlerini tartarken Brea yabancıнын bakışlarını üzerinde hissetti. Ona doğru bir bakış atma riskini göze aldı. Adam gözlerini ondan ayırmamıştı. Özellikle Cutter'ın Brea'nın ortasına doladığı koluna takılmış gibiydi.

"Lütfen. Açlıktan ölüyorum." Cutter'ın asla karşı koyamadığı yalvaran bir not ekledi.

"Bir dakika içinde. Gitmeden önce, hoşuna gitmeyecek bir şey söyleyeceğim, Bre-bee. Eğer duymak istemiyorsan, ya gitmeni ya da dinlememeni öneririm."

Onu azarlamayı düşündü ama Cutter'ı çok iyi tanıyordu. Bu yabancıyla konuşmaya niyetliydi. Bunu yapana kadar bir milim bile kıpırdamayacaktı.

Sabırsız bir iç geçirdi. "Devam et o zaman."

Öldürücü bir bakışla diğer adama döndü. "Ondan uzak dur Walker." Cutter'ın iyi olmadığını iddia ettiği takım arkadaşı Pierce Walker mı?

"Neden?" diye meydan okudu

yabancı. "O benim."

Brea'nın gözleri büyüdü. *Cutter onu kız arkadaşı gibi göstermemişti. Oh, ama yapmıştı...*

Pierce'in gözleri kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. "Anlaşıldı mı?" Cutter talep etti.

"Siktirip gitmemi mi istiyorsun?"

"Evet. İstiyorum."

"Çok kötü, izci çocuk." Pierce küçümseyerek baktı. "Ben senden talimat almam."

"Ciddiyim. Uzak dur lan. Yoksa."

Brea konuşmalarının korkunç olduğunu ve kimseye ait olmadığını söyleyemeden Cutter onu arka kapıdan çıkarıp bekleyen ziyafete götürdü. Brea arkasına baktı. Karanlık yabancı hâlâ bakıyordu, hissettiği tüyler ürpertici farkındalık onun sıcak siyah gözlerine yansıyor.

Pierce Walker'ı tanımiyordu ama şüphe etmediği bir şey vardı. Onun peşinden gelmeye niyetliydi.

"Az önceki mağara adamı lafı da neydi öyle?" Brea büyük kamyonetinin içindeki Cutter'a ters ters baktı. "Herkesin beni kız arkadaşın sanmasına izin veriyorsun."

Yüzünü buruşturma nezaketini gösterdi. "Çoğunlukla Walker. Seni koruyordum." "O sadece benimle konuşuyordu."

"O seni gözleriyle soyarken. Sana söyledim, o iyi biri değil."

Brea anlamıyordu. Bütün hayatı boyunca olduğu gibi iyi bir kız olmak da istemiyordu.

hayat. "Siz onunla yüzleşene kadar gayet hoş biriydi."

"Bre-bee, onu tanımıyorsun. Sana karşı kaba olmaktan nefret ediyorum ama adam sadece bir parça kış için peşinde. Berbat bir takım arkadaşı olmasının yanı sıra, tam bir pislik. Ve senin iyiliğin için son derece nazik bir dil kullanıyorum. İşini gereksiz yere riske atıyor, kimseyi dinlemiyor ve uzlaşmayı reddediyor."

Ona bir bakış fırlattı. "Sen de sosyal bir kelebek değilsin ve her zaman inatçı biri oldun."

"Ancak haklı olduğumu düşünecek kadar kibirli olduğum için kendimi ya da başkalarını *asla* gereksiz yere riskli bir duruma sokmam."

"Ve yaptı mı?"

"Bunu her zaman yapar." Cutter direksiyonu sanki sadece anılar derisini çatlatmış gibi kavradı. "Genelde haklı mıdır?"

"Mesele bu değil-"

"Öyle değil mi? Her zaman insanların inandıkları şeyler için savaşmaları gerektiğini söyledin."

"Öyle de olmalı. Ama plana sadık kalmazsa ona bir takım arkadaşı olarak -hayatım pahasına- nasıl güvenebilirim?" İçini çekti. "Brea, bak... o evlenilecek biri değil."

Yeni tanışmışlardı ve koridorda bir vals beklemiyordu... ama paylaştıkları bir şey vardı -Bir anlığına ve henüz bırakmaya hazır değildi. "Bunu gerçekten biliyor musun?"

"Geçen hafta sonu onu Highway 90'daki Crawfish and Corsets'te, arka odadan kadın barmenlerden biriyle çıkarken, kot pantolonunun fermuarını çekerken ve gülümserken gördüğümde, İncil hikayelerini değiş tokuş ettiklerinden şüpheliydim."

Brea hissetmeye hakkı olmayan saçma kıskançlığı bastırdı. "Cutter Edward Bryant, belki de taş atmamalısın. Sen de hayatın boyunca iffetli olmadın."

Oturduğu yerde kıpırdandı. "Ama benim ilişkilerim var. O adımı atmadan önce genellikle kadınlarla bir süre çıkarım. Sabahın birinde bir barın arkasında rastgele kadınlarla yatmam."

"Hayır mı?" Kaşlarını kaldırdı. "O zaman orada ne yapıyordun?"

"Tüm ekip bilardo oynamak için toplanmıştı. Zy neredeyse herkesin canına okudu, yani canına okudu. Walker bir takım oyuncusu olmadığı için 'sopasını' başka aktiviteler için kullanmaya karar verdi."

"Belki de henüz doğru kadınla tanışmamıştır."

"Onun sen olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cutter'ın ses tonu onun inanılmaz derecede saf görünmesine neden oldu ve bu onun öfkesini kabarttı. Kollarını inatla göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Öyle olmadığımı nereden biliyorsun?"

İçini çekti, sanki zihinsel olarak sabrını zorluyormuş gibi görünüyordu. "Bre-bee, seni seviyorum. Kanımız ne derse desin, sen benim kardeşimsin ve seni son nefesime kadar koruyacağım. Eğer erken ölmemi ya da cinayetten hapse girmemi istiyorsan, git ve o adamla birlikte ol. Onun bir katil olduğunu biliyor musun?"

"Ne demek istiyorsun? Afganistan'da insanları öldürdünüz."

"Sırf Amerikalı olduğum için beni öldürmek isteyen savaşçılar. Keşke o duruma düşmeseydim ve onların ölümlerinden tek birinden bile zevk almasaydım. Hatta EM için çalışmaya başladığımdan beri günahsız ya da suçsuz olmadığımı da kabul ediyorum. Bu iş sizi bir metre ötenizdeki düşmanın gerçekten tetiği çekip çekmeyeceği konusunda ani kararlar vermeye zorlayabilir, bu yüzden önce siz tetiği çekmelisiniz. Bunu asla düşünmeden yapmam. Ama Walker? Onun tek iş sorumluluğu öldürmek."

Bu doğru olamazdı. "Ne demek istiyorsun?"

Cutter başıyla onayladı. "O iyi eğitilmiş bir askeri suikastçı ve herkesin ona One-Mile demesini"

istiyor çünkü bu onun en uzun öldürme atışıyla övünme şekli."

Bu haber göğsüne bir yumruk gibi inmişti. Evet, Pierce Walker tehlike kokuyordu ama Cutter

onu soğukkanlı bir katil gibi gösterdi. "Onun eylemlerini yargılamak bize düşmez. Bu onunla Tanrı arasında."

"Ama gerçeği bilmeniz gerekiyor. Walker'a bir işaret verildiğinde, soru sormaz. Vicdan azabı ya da pişmanlık hissetmez. Ellerindeki kanı umursamaz ve eğer elleriyle sana dokunursa" -Cutter direksiyonu öyle sıkı kavradı ki parmak eklemleri bembeyaz oldu- "eğer seni kirletirse, onu öldürmek zorunda kalırım."

"Birinden bu kadar yoğun bir şekilde hoşlanmadığınızı hiç görmemiştim."

"Bu size bir şeyler anlatmalı." Bir ışıpta durdu ve ona dik dik bakmak için döndü. "Ona bir çift olmadığımızı söylemeyeceğine söz ver. Bu bir boğanın yüzüne kırmızı bir pelerin sallamak gibi olur. Etrafı koklamaya geldiğinde -ve koklayacaktır- onunla hiçbir şey yapmayacağına söz ver."

Cutter'ın talebi şefkatli bir yerden geliyordu. Ona göre, babası onu Pierce Walker gibi adamlardan koruyacak kadar dünyevi değildi, bu yüzden bunu babası için yapacaktı. Brea da dünyevi değildi. O da bunu biliyordu. Cutter'ın takım arkadaşıyla yaşadığı anlık, kör edici çekim daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Onun kendisi için doğru adam olmasını istemesine şaşmamalıydı.

Ama hisleri onun öyle olduğu anlamına gelmiyordu. "Brea, lütfen," diye bastırdı.

"Bana söz ver."

"Pekâlâ." Cutter muhtemelen haklıydı ve hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Ama bir daha asla Pierce Walker'la geçirdiği o birkaç dakika kadar canlı hissedemeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştı bile. "Söz veriyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

27 Temmuz Pazar

One-Mile bir hedefe kilitlendiğinde yapmak için eğitildiği şeyi yaptı. İzledi, çalıştı ve inceledi. Bir hedefin alışkanlıklarını, zayıflıklarını ve tuhaflıklarını öğrendi. Uğrak yerlerini gezdi ve uğrak yerlerini ezberledi. Sonra da nasıl ve ne şekilde

Ne zaman saldıracağını.

Ama bu sefer öldürmek için gelmemişti.

Dün gece Hunter'ın evindeki EM partisi sırasında One-Mile güzel Brea Bell'i izlemişti. Onunla bir daha konuşmadı. Gergin hıyar Cutter onu taşaklarından kesmek ve bir şeyler başlatmak zorunda hissedirdi. Bir ekip tanışma toplantısı çekişmenin yeri değildi. Ama ne bakışları ne de düşünceleri bir kez olsun güzel esmerden ayrılmamıştı. O birkaç saat içinde üç önemli şeyi fark etmişti: Kız ilk başta hayal ettiği kadar sıcakkanlıydı. Ondan da etkilenmişti. Ve en ilginç, muhtemelen Cutter'la olan seks hayatı konusunda da çöpünü kaldırıma atma konusunda olduğu kadar tutkuluydu.

Bryant'ın onu kamyonetine götürüp uzaklaşmasını izlerken, Brea'nın peşinden gitmenin ne kadar akıllıca olacağını düşünmüştü. Sonra da siktir etmeye karar verdi. Erkek arkadaşının ona yaşatmadığı orgazmları hak ediyordu.

One-Mile, Brea'yı neden bu kadar şiddetle arzuladığına bir türlü anlam veremiyordu. Onun tipi değildi. Genellikle göğüslerini göstermekten hoşlanan sarışınlara yönelirdi ama onunki gibi tatlı bir cazibeyle hiç karşılaşmamıştı. Bu açıklanamaz arzusunun nereye varacağını görmek istiyordu ve bunu sadece Cutter'a siktir çekmek için yapmıyordu. One-Mile'in umurunda olan tek şey Bryant'ın kuma ya da kendi sikine vurmasıydı.

Bu da ertesi gün öğleden hemen önce Napoleon Caddesi'ne park ettiği cipinde neden oturduğunu, caddenin karşısındaki küçük beyaz kiliseden çıkan cemaati izlediğini ve Brea'yı bir an olsun görebilmeyi umduğunu açıklıyordu.

En son çıkanlardan biriydi. Küçük bir çocuk eteğini çekiştirmeden önce hemen iki yaşlı kadınla sohbet daldı. Eğilip kollarını ona doladığında gülümsemesi içtendi ve bulaşıcıydı. Sonra çantasından bir parça şeker çıkardı ve çocuğun sırtmasına neden olan bir anne jestiyle saçlarını karıştırdı.

Şükürler olsun ki Cutter görünürde yoktu.

One-Mile, sırf Brea'nın yüzündeki tanıma ifadesini görmek ve göz göze geldiklerinde heyecanını yanlış yorumlamadığından emin olmak için caddenin karşısına geçip onun kişisel alanına yerleşmek istedi.

Ama sabırlı olabilirdi, bu yüzden dürtüsünü dizginledi. Doğru an gelecekti. Önce, ona gereken

gerçekler.

"Bryant'la bağların ne kadar derin, güzel kız?" diye mırıldandı.

Google'dan çok daha kapsamlı arama motorlarını kullanarak bunu anlamaya çalışmak için gece yarısı uyumamıştı. Birkaç dakika içinde hayati değerlerini bulmuştu. Brea Felicity Bell. Gelecek Perşembe yirmi ikinci yaş günüydü. Sunset'te büyümüşü. Annesi doğum komplikasyonları yüzünden ölmüşü. Yerel bir Baptist papazı olan babası tarafından tek başına büyütölmüşü. Notları iyiydi ve başı hiç belaya girmemişti. Görünüşe göre herkes onu seviyormuş. Şu anda Sunset'teki tek aile kuaför salonunda kuaför olarak çalışıyordu. Bryant ve ailesinin yanında büyümüşü ama Cutter bir süre önce yayınlanmamış bir adrese taşınmışı. Brea onunla birlikte yaşamıyordu, çok şükür.

Bu gerçekler One-Mile'a hem her şeyi hem de hiçbir şeyi anlatıyordu. Sabah ilk iş neye benziyordu? Dilinin altında tadı nasıl olurdu? Onu yeni becerdikten sonra nasıl kokardı? Bilmek için yanıp tutuşuyordu. Ama onun ilgisini sadece seksin tatmin edebileceğinden çok daha fazlası çekiyordu - bu onun için bir ilkti. Onu ne güldürürdü? Onu ne ağlatırdı? Onu ne kızdırırdı? Kalbini eriten neydi? Brea'yı anlaması gerekiyordu ve bunu sadece bakarak asla başaramazdı. Onunla Cutter ya da etrafını saran kilise kalabalığı olmadan konuşmalıydı.

Sonraki yirmi dakika boyunca yaz sıcağına göğüs gerdi, el sıkıştı, kucaklaştı ve babasının cemaatindeki insanları sabırlı bir gülümseme ve nazik gözlerle dinledi. Onun iyiliğıyle ilgili bir şey çok etkileyiciydi, muhtemelen daha önce hiç böyle bir şey görmediğı için. Boynundan inciklerine kadar her yerini gri ve lavanta çiçekleri serpiştirilmiş soluk pembe bir kumaşla kaplayan çuval gibi elbisesi onu kesinlikle cezbetmemişti. Ellerine dolamak için can attığı ipeksi açık kahverengi saçlarını, narin yüz hatlarını ve hafif yapısını vurgulayan gevşek bir topuz yapmıştı. Muhtemelen kilisenin içindeki klima patlamasıyla mücadele etmek için bir çift mantıklı kama sandalet ve şeffaf bir şal ile tamamlamıştı.

Brea'nın görünüşünde kesinlikle seksi hiçbir şey yoktu, ancak onunla ilgili her şey onu cehennemden daha sert hale getirdi.

One-Mile hayatını içgüdülerini dinleyerek kazanıyordu ve içgüdüleri ona bu kadınla arasında bir şeyler olduğunu söylüyordu. Bu yüzden erkek arkadaşı olup olmaması umurunda değildi. Kibarlığın canı cehenneme. Ve çekip gitmenin de canı cehenneme.

Sonunda babası olduğunu tahmin ettiğı bir adam yaklaştı. Birkaç kelime konuştuktan sonra başıyla onayladı. Adam kızın omzuna sarıldı ve yanağına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar kilisenin içinde kayboldu.

Sonra Brea küçük beyaz Toyota'sına yöneldi. One-Mile aracın markasını, modelini, plakasını ve şase numarasını zaten biliyordu, bu yüzden Brea araca atlayıp otoparktan çıktığında hiç şaşırmadı. Kadın ona doğru bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti. Etrafına dikkat etmemesi şaşırtıcı değildi. Neden baksın ki? Muhtemelen bırakın düşmanı, dünya umurunda bile değildi. Hayatını hiçbir zaman silahıyla kazanmamıştı ve bu sakın kasabada bir şey olduğundan şüpheliydi.

Brea Bell'in hayatını uçurmak ve sonsuza dek değiştirmek üzereydi.

One-Mile cipini ters çevirdi ve onu yolda takip etti, sonra Sunset'ten çıkıp I-49'dan güneye, Lafayette'e doğru ilerledi. Kasabanın dışında durdu. Adam dikkat çekmeyecek bir mesafeden onu takip etti ama bunun bir önemi yoktu. Sadece şerit değiştirdiğinde dikiz aynasına baktı.

"Nereye gidiyorsun?" diye yüksek sesle düşündü, kadın iki şeritli engebeli bir yolda ilerleyip daha iyi yıllar görmüş, ezici kahverengi bir alışveriş merkezine girdiğinde.

Çörek yemek için mi uğramıştı? Ya da köşedeki lokantada Bryant gibi biriyle buluşup

Öğle yemeği mi?

One-Mile arabasını otoparkın uzak tarafına, bir berber dükkânının yakınına park etti, sonra da kızın tüm bu işyerlerini atlayarak sondaki güzellik malzemeleri satan dükkâna girmesini izledi. Arabasından çıktı ve kilitledi, ardından etrafına zerre kadar dikkat etmeden otoparkı geçerken çantasından telefonunu çıkardı.

O yanında olduğu sürece, kafası bulutlarda olabilirdi. Onu güvende tutacaktı. Ama saç boyası ve ojenin egemen olduğu yabancı topraklara ayak basarsa lanetlenirdi. Dolu bir silahı temizlemeyi tercih ederdi.

Kadın içeride kaybolurken, adam camını indirdi, motoru durdurdu ve Fall Out Boy'un sesini açtı. Başparmağını müziğin ritmine göre direksiyona vurdu ve cam kapıya baktı. "Centuries" solup yerine Radiohead'in "Creep" şarkısı kulaklarını doldurduğunda gülümsemek zorunda kaldı. Evet, sırf onunla birkaç dakika yalnız kalabilmek için Brea'yı takip eden bir sürüngen gibi hissediyordu. Kendini tam bir sapık gibi hissetmesi için Sting'in "Every Breath You Take" şarkısını mırıldanması yeterliydi.

On dakikaya yakın bir zamanda içgüdüğü onu kürek kemikleri arasından dürttü. Camlarını açtı, sonra cipinden atladı. Kadın dükkândan dışarı çıktığında, daha otoparka girip arabasının kapısına dayanmış, ayak bileklerini kavuşturmuş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu bile. Yolun yarısında, çantasının içindekileri karıştırırken başını kaldırdı. Bakışları onun ayaklarını buldu. Bacaklarına, gövdesine, omuzlarına tırmanışını izledi... ve sonunda yüzüne yerleşti.

Farkına vardığında Brea olduğu yerde durdu. Çanta parmaklarının arasından kızarmış asfaltın üzerine düştü. Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Pierce."

Yatakta onu şok ettiğinde, onun da kendisine aynı şekilde fısıldadığını hayal edebiliyordu. Bu düşünce onu daha da sertleştirdi. "Brea."

"Sen... beni buraya kadar takip mi ettin?" Aldıklarını toparlamak için çabalıyor, ondan başka her yere bakıyordu.

Cevap vermenin en iyi yolunu tartıştı. Ama neden yalan söylesin ki? "Evet. Senin için geleceğimi biliyordun. Konuşabilir miyiz?"

Sanki birini bekliyormuş gibi etrafına bakındı. Kız arkadaşlarından birini mi? Ya da bir kurtarıcı, belki Bryant?

"Gitmem
gerek." "Beş
dakika."

Başını iki yana salladı. "Burada kalamam. Sıcak... Çok bunaltıcı."

One-Mile tartışamazdı. Buraya taşındığından beri Louisiana'da yaz mevsiminin cehennemin kasık çukuru gibi olduğunu çabucak keşfetmişti. Bugün özellikle bunaltıcıydı. Ama kızın yanaklarının aniden kızarmasının sıcaklıkla pek ilgisi olduğunu da düşünmüyordu. "O zaman seni öğle yemeğine götüreyim. Şurada klimalı bir lokanta var."

"Yapamam."

"Baban seni evde mi bekliyor?"

Brea kaşlarını çatı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Daha da yaklaştı. "Dün gecedan sonra senin hakkında daha çok şey öğrendim." "Gizlice mi baktın?"

"Araştırıldı," diye düzeltti.

"Neden?"

"Senin için hecelememi ister misin, güzel kız?"

"Lütfen."

Kadının ilk tepkisi adamın libidosuna ters bir şey yaptı. Parmağını ona doğru uzattı. "Gel bakalım

burada, ve ben yapacağım."

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi. "Seninle konuşmamalıyım." "Çünkü?"

"Cutter yapmayacağıma dair bana söz verdirdi."

One-Mile yüzündeki alaycı gülümsemeyi engelleyemedi. Yani iyi adam kötü çocuğun kadınına çalmasından mı korkuyordu? Korkması gerekirdi. Ama One-Mile, Bryant'ın taktiksel hatasını yapmayı ve Brea'yı ortada bırakmayı reddetti.

"Sadece sohbet arıyorum."

Gözleri pişmanlıkla yumuşadı. "Özür dilerim."

Çünkü o her zaman sözünü tutan türden bir kadındı. Geri adım atması One-Mile'i ne kadar sinirlendirse de, onun inancına hayranlık duyuyordu. "Biraz yardıma ne dersin? Buraya birkaç ay önce taşındım ve eyaletin bu köşesi hakkında pek bir şey bilmiyorum. Sen hayatın boyunca buralarda yaşadın. İçeriden bilgi almak yardımcı olacaktır."

"Beni 'araştırıp' buraya kadar takip etmedin ki senin yürüyen Yelp'in olayım."

Sırıttı. Brea tatlı olabiliirdi ama bu zeki olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Hayır. Ama senden başka bir şey istemeyeceğim. Bryant ne derse desin, seni asla incitmem."

Dolgun, pembe dudakları büzüldü. Aleti sarsıldı. Onun ağzına yapmak istediği şeyler... "Gerçekten ne istiyorsunuz Bay Walker? Söyleyin."

Gerçeği sorduğu için... "Sen. Çıplak. Altımda. Zevkle haykırıyorsun."

Titreyerek nefesini içine çekti. "Neden ben? Neden geçen hafta sonu bağlantı kurduğun barmen değil?"

Cutter o unutulmaz yirmi dakikayı ona ancak One-Mile gibi Brea'nın ondan etkilendiğini fark etseydi anlatırdı.

"Bana aramızdaki çekimi hissetmediğini söyle."

Brea bakışlarını kaçırdı ve dişlerini pelüş alt dudağına geçirdi.

"Seviyorsun. İstedğini biliyorum." Biraz daha yaklaştı. "Bana bak."

O yapmadı. "Gerçekten gitmem gerek. Lütfen beni bir daha takip etme. Ve beni takip etme. Bu"-aralarında eliyle işaret etti- "işe yaramayacak."

"Neden?"

"Biz farklıyız." "Zıt

kutuplar birbirini

çeker."

Başını iki yana salladı. "Çok farklı." "Yani?"

"Seks benim için asla sıradan olamaz."

One-Mile buna inanıyordu. "Seninle seksin benim için sıradanlıktan başka bir şey olacağından şüpheleniyorum." Brea titrek bir nefes çekti. "Dur."

"Ne, Cutter'ın görmezden gelmenizi söylediği seçenekleri size göstermeye mi çalışıyorum?"

Sonunda ona sinirli bir bakış fırlattı. "Bana ne düşüneceğimi söyleyemez."

"Güzel. Kendi kararını verebilecek kadar zekisin." Başını eğdi. "Sana bir soru sorayım."

"Mümkün olan her kibar şekilde hayır dedim ve bu konuşma burada bitmiştir, beni duyuyor musun?"

Söyledi ama kız da onu dinlemiyordu. "Erkek arkadaşını kaybetmekten mi korkuyorsun? Yoksa onun senin şalterini indirmediğini anlayıp benim indirebileceğimden mi korkuyorsun?"

"Bu soruya cevap vermeye tenezzül etmeyeceğim. Güle güle, Bay Walker."

Kadın onun etrafından dolaşmaya çalıştığında, adam tekrar kadının önüne dikildi. "Bana doğruyu söyle, gitmene izin vereyim."

Kız ona şaşırtıcı derecede sert bir ifade takındı. "Sana hiçbir şey borçlu değilim." "*Bana* hiçbir şey borçlu değilsin. Ama dürüst olmayı kendine borçlusun."

Sonra, onu kızdırmadan yoluna çıkamayacağı için, One-Mile kenara çekildi ve ona arabasına giden düz bir yol bıraktı. Boğucu öğle güneşi vururken ve sırtından boncuk boncuk ter akarken bile kalıp konuşmayı tercih ederdi. Ama Brea'ya düşünmesi için yiyecek vermişti. Umarım, onunla konuşmak için başka bir fırsat bulana kadar bunu iyice çiğnerdi.

Ona ihtiyatlı bir bakış fırlattı, sonra da pudra kutusuna doğru ilerledi. Kapıya ulaşip kolu çeker çekmez telefonu çaldı, zili kilise çanları gibi tınlıyordu. Yolcu koltuğuna yerleşirken cihazı almak için çantasını karıştırdı. "Merhaba baba."

Babası. Vaiz. Onun tek ebeveyni. Cutter Bryant'ın yanında, o büyük bir engel olabilir.

"Ne?" Brea şok içinde nefes aldı. "Aman Tanrım. Ne kadar zaman önce? Onu nereye götürüyorlar?" One-Mile'in radarı bozuldu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Üniversite. Evet, nerede olduğunu biliyorum. Elimden geldiğince çabuk orada olacağım. Sağlık görevlileri başka bir şey söyledi mi?"

Kahretsın. Biri babası için ambulans mı çağırmıştı?

"Tamam. Bana haber verdiğin için teşekkür ederim." Brea döndü ve gözlerini sıkarak kapattı. Gözyaşları köşelerinden sızıyordu. "Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Telefonu çantasına geri koyup yolcu koltuğuna yerleştirmeye çalışırken gözle görülür bir şekilde titreyerek aramayı sonlandırdı. İnce kayış omzundaki dantel süslemeye takıldı. Dürttüğünde deri inatla direndi. Sonunda çantayı tamamen görmezden geldi ve anahtarını kontağa sokmayı iki kez denedi. Ama parmakları titriyordu. Anahtarları şıngırdadı. Hayal kırıklığı içinde ofladı.

One-Mile onu sinirli görmekten nefret ederdi.

Açık araba kapısında diz çöktü. "Hey. Neler oluyor? Yardım edebilirim."

Ağlamasına ramak kalmıştı. "Babam ben ayrıldıktan kısa bir süre sonra kilisede bayıldı. Kalbinden olduğunu düşünüyorlar. Gitmek zorundayım."

Üçüncüsü uğurluydu çünkü sonunda anahtarı kontağa sokmayı başarmıştı ama çantasının askısı hâlâ takılıydı. Sabırsız parmaklarıyla tuttu ve çekti. Kayış sonunda omzundan düştü ama dirseğinin kıvrımına yapıştı. Çantanın kendisi de ön kolunu sürükleyerek yolcu taban tahtasına düştü. Ne kadar cırpınırsa o kadar çılglık atmaya hazır görünüyordu.

Ona şimdi dokunmak riskliydi ama hastaneye ulaşması için geçecek yirmi dakika içinde bir kaza geçirmesindense ona sonsuza dek siktir olup gitmesini söylemesini tercih ederdi.

"Brea." Elini hâlâ anahtarları tutan parmaklarına doladı ve onları sıktı. "Araba kullanacak durumda değilsin. Bırak seni ben götüreyim."

Ağzını açtı, otomatik bir ret orada tünemiş gibi görünüyordu. Onun yerine dudaklarını tekrar birbirine bastırdı. "Haklısın."

Kabul ettiği için rahatlamış olan adam, arabadan inmesine yardım etti ve arkasından uzanıp çantasını aldı. Kadının elinden anahtarları aldı, arabayı kilitledi ve onu kendi cipine doğru yönlendirdi.

Kızın kemerini bağladıktan ve yolda ilerlemeye başladıktan sonra, sorun çözme moduna geçti. "Babanızın geçmişte kalbiyle ilgili herhangi bir sorunu oldu mu?"

"Hayır." Ve şimdi bununla uğraşırken omuzları Annyu hastanadan şaşırtmış görünüyordu. "Yüksek ateşi

vardı

Birkaç yıldır tansiyonu var ama ilaçlarla kontrol altında tutuyor. Onu kalp sağlığına uygun bir diyetle tutmaya çalıştım ama kızarmış tavuk ve beignet seviyor ve..." Gözyaşları yüzünden aşağı akmaya başlarken başını salladı. "Doktor ona kilosunun bir süredir arttığını ve olması gerekenden daha hareketsiz olduğunu söyledi. Onu benimle yürümeye ya da spin derslerimden birini denemeye teşvik ettim. Bir şeyler yapmasını. Ama son zamanlarda çok meşgul ve dalgındı. Geçer diye düşündüm. Israr etmeliydim."

"Kendini suçlayamazsın. O yetişkin bir adam ve sen her şeyin ötesine geçtin."

"Hayır." Suçlu bir korku yüz ifadesini kaplarken gözlerini kapattı. "Market alışverişini ben yapıyorum ve onu olması gerekenden daha fazla şımarttım, kendime yazın yemek partileri sona erdiğinde ve şeftalili turtta bulmak o kadar kolay olmadığında daha sağlıklı beslenmesini sağlayacağımı söyledim. Ama ya artık çok geçse?"

One-Mile onun ne kadar endişelendiğini hem anlıyor hem de bundan nefret ediyordu ama tüm kalbiyle sevmeye yeteneği de ortadaydı. Vücudu endişeli bir bağlılıkla pır pır ediyordu. Şu anda babasının yanında olmayı istemesi de bunu doğruluyordu.

Daha önce hiç kimse onu böyle sevmemişti. Ve bunu istiyordu.

Bir eli direksiyonu kavradı. Diğer elini de onunkine doladı. Kız da onun elini tutup sıkıldığında şaşırı ve çok heyecanlandı.

"Bekle ve doktorların ne diyeceğini gör."

Onu eriten iri geyik gözleriyle ona döndü. "Korkuyorum."

"Biliyorum. Ama ben buradayım, neye ihtiyacın olursa."

Yanaklarından daha fazla gözyaşı süzüldü. "Sahip olduğum tek şey o. Annem ben doğduktan kısa bir süre sonra öldü."

"Onu dün gece okudum. Çok üzüldüm." Bu çağda bir kadının doğum sırasında nasıl öldüğünü bilmiyordu ve Brea'nın dünyaya geldiğinde annesini kaybetmemiş olmasını cehennem gibi diliyordu. Annesiz büyümek berbat bir şeydi; bunu bilmeliydi.

"Yalnız kalacağım eğer..."

Bu cümleyi bitirmedi. One-Mile pek çok nedenden ötürü memnundu, en çok da Peder Bell'in nalları dikeceğini varsayarak daha fazla endişe duymasına gerek kalmadığı için. Ama Bryant'ı "biri var" kategorisine dahil etmemiş olması ne kadar ilginçti...

"Yapmayacaksın. Baban kaç yaşında?"

"Tam olarak elli değil. Hala çok genç..."

Bu tür ciddi kalp sorunları için mi? "Evet. Bu onun işine yarayacaktır. Ve sen varsın."

Başını sallayarak onun sözlerini kabul etmeye çalıştı. "Cemaatiyle birlikte. Ve Tanrı'yla. Duanın gücü çok kuvvetlidir. İşe yaradığını gördüm. Onun için dua etmeli ve cemaatinden de aynı şeyi yapmalarını istemeliyim."

"Kesinlikle." Eğer bu onu daha iyi hissettirecekse, hissettirmeliydi.

Brea başını salladı, sonra başını eğdi. Yumuşak dudakları sessizlik içinde kıpırdadı. One-Mile bakışlarını onun profilinde gezdirmekten kendini alamadı; tepesinden burnunun yamacına, çenesinin inatçı noktasından göğüslerinin tatlı kabarıklıklarına doğru süzdü.

Bunun onu ne kadar zorladığından gurur duymuyordu ama Brea her bir düğmesini çevirdi. Onu görsel olarak içine çekme şansından vazgeçemezdi.

Birden kirpikleri kırıştı ve gözlerini açtı. "Daha iyi hissediyorum."

"Güzel." Dua etmek onun için hiçbir zaman bir işe yaramamıştı ama eğer bu onu merkeze koyuyorsa, o zaman duayı destekliyordu. "Birkaç telefon görüşmesi yapmalıyım."

"Elbette. Oraya varmadan önce on dakikamız daha var."

Dalgınca başını salladı, sonra telefonunu almak için çantasını karıştırdı. Babasının kilisede bayıldığını kendisine haber veren kadını geri aradı. Jennifer Collins, nazik dul kadın.

Görünüşe göre, Brea ile birlikte nöbet tutmak için hastaneye gelmeden önce diğer uzun süreli kilise üyelerinden bazılarını aramayı ve bir dua zinciri başlatmayı kabul etti. Daha sonra papaz yardımcısına ulaşmış ve öngörülebilir gelecekte babasının karşısına çıkabilecek her türlü cemaat sorunuyla ilgilenmesini istemiş. Sonunda, telefona cevap vermeyen birini aradı.

"O adam..." Hayal kırıklığı içinde ofladı.

"Cutter?" One-Mile girişimde bulundu.

"Zamanın sadece yarısında cevap veriyor. Yemin ederim diğer yarısında ne yaptığını bilmiyorum."

Muhtemelen dünyayı kurtarıyordu. Cutter buydu ve onların işi de buydu. Ama One-Mile'in bildiği kadarıyla, şu anda acil bir durum yoktu, bu yüzden Cutter'ın başka bir şey yapıp yapmadığını merak etmek zorundaydı. Hile yapmak aşırı büyümüş bir izcinin yapacağı bir şey gibi görünmüyordu ama eğer Brea'ya sadık kalmıyorsa, One-Mile onu o piçten çalmak konusunda daha az vicdan azabı çekerti.

Ancak bu yorumu yapmadı, sadece onun başka birini aramasını izledi.

"Merhaba, Anne Sweeney. Bugün Cutter'ı gördün mü? Kilisede değildi."

Uzun bir duraklama oldu, sonra Tek-Mil diğer kadının konuştuğunu duydu, ancak sözlerini çözemedi.

Ama Brea'nın yüzü düştü. "Ah... Şey... eğer onu yakın zamanda görürsen, beni aramasını söyler misin? Acil bir durum var. Babamın kalbiyle ilgili bir sorun var. Şu anda Üniversite Hastanesi'nin acil servisine gidiyorum."

Anlayabildiği kadarıyla, hattın diğer ucundaki kadın, Cutter gelir gelmez onu arayacağına söz vermeden önce uygun miktarda şok ve endişe ilettili.

Brea ağzı sıkı bir şekilde konuşmayı bitirdi. One-Mile milyonlarca soruyu geri püskürttü. Brea'nın onu ilgilendirmemesini sikeyim. Şu anda dünyada kendini yalnız hissediyordu ve onunla ilgilenmek, izin verdiği kadar sorumluluğunu omuzlarına yüklemek niyetindeydi. Ama Brea milyonlarca kilometre uzakta görünüyordu.

Otoyoldan çıkarken "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

Ama değildi. Anne Sweeney'le konuştuktan sonra ruh hali bir kez daha bozulmuştu, her kimse artık.

One-Mile onun elini sıktı. "Konuşmak istersen güzel kız, seni dinliyorum."

Neredeyse kalbini kıracak olan iç burkan bir gülümsemeyle ona döndü. "Teşekkür ederim."

Ama düşüncelerini paylaşmadı ya da derdini ona anlatmadı, sadece acil servise varana kadar gergin ve sessiz oturdu.

Adam cipini kapının yanına park eder etmez, kadın emniyet kemerini çıkardı, çantasını kaptı ve hastaneye doğru koşmaya başladı. One-Mile araçtan atladı ve arkasından koşarak kapıları arkasından kilitledi. Ona yetiştiğinde, kadın çoktan bir görevliyle konuşmuş, görevli de ona babasının durumu hakkında bilgi verebilecek birini getirmeye gitmişti.

Ellerini birbirine kenetlemiş, sanki ölümcül bir vücut darbesinin sözel karşılığını bekliyormuş gibi görünüyordu.

Normalde başkalarının sorunları hakkında çok fazla düşünmezdi. Herkesin baş etmesi gereken bir derdi vardı ve kimsenin kendi derdi hakkında sızlanmasını dinlemesini beklemiyordu. Ama tatlı Brea'nın bu kadar acı çektiğini görmek onu çok üzmüştü.

"Derin bir nefes al," diye cesaretlendirirken kolunu onun küçük omuzlarına doladı.

Ona mükemmel bir şekilde oturduğunu fark etmemek imkânsızdı, narin bedeni tam da yakın

tutmak için doğru boydaydı.
"Ya babam-"

"Belayı ödünç alma. Birinin bize bilgi vermesini bekleyelim. Bu arada, güçlü kalın."

"Deniyorum. Ama onsuz bir hayatı hayal ettiğimde kendimi güçlü hissetmiyorum..." Yüzünü onun göğsüne gömdü ve usulca hıçkırmaya başladı.

Brea teselli için *onu mu* aramıştı? Kabul, buradaki diğer herkes tamamen yabancıydı. Ama ondan teselli almak için, henüz kendine itiraf etmediği bir içgüdüsel düzeyde ona güvenmesi gerekiyordu.

Tek-Mil zaferini bastırarak iki kolunu da ona doladı ve sıkıca sarıldı. "İhtiyacın olduğu sürece yanımdayım."

Bu hiç de uzun sürmedi. Doktor, kırk yaşlarında saçma sapan bir kadın, dakikalar sonra koridordan telaşla geldi. "Bayan Bell?"

Başını adamın göğsünden kaldırdı. "Evet."

"Ben Dr. Gale, hastanedeki kardiyovasküler cerrahlardan biriyim. I-"

"O iyi mi? Başarabilecek mi?" Brea'nın vücudundaki her kas gerildi.

Doktorun yüzünde sabırlı bir güven ifadesi belirdi. "Babanızın durumu stabil ve şu anda bilinci açık, ama-" "Onu görebilir miyim?"

Başını iki yana salladı. "Korkarım henüz değil. Bazı testler yapıyoruz..."

Doktor vaizin durumunu açıklamaya devam etti. Brea'nın duyar gibi olduğu tek kelime bypass ameliyatıydı, muhtemelen önümüzdeki birkaç saat içinde. Yüzü bembeyaz kesilirken ve ayaklarının üzerinde sallanırken elini göğsüne bastırdı. One-Mile onu dengeledi.

Doktor ona hitap etti. "Bayılmaya eğilimli mi? Bugün yemek yedi mi?"

Hiçbir fikri yoktu. "Ben onunla ilgilenirim."

Kadın acımasızca başını salladı. "Muhtemelen uzun bir gün olacak. Gücüne ihtiyacı olacak.

Yaklaşık bir saat içinde tüm testleri bitirmiş oluruz."

Bu ona Brea'yla ilgilenmesi için yeterli zamanı verdi çünkü Brea babasını düşünmekten kendini düşünemiyordu.

Cerrah koridorda tekrar gözden kaybolduğunda Brea'yı yüzünü ona dönmesi için çevirdi. "Konuş benimle. Kahvaltı ettin mi?"

"Bu sabah altı gibi yulaf ezmesi yedim." Gözlerini kırıştırarak ona baktı. "Ya başaramazsa?"

Kadının yüzündeki dehşet onu incitmişti. "Bilincinin açık olması ve konuşması iyiye işaret. Eğer iyileşmeyeceğine inansaydı ameliyatı yapmazdı. Korktuğunu biliyorum-"

"Anlamıyorsun." Ondan uzaklaştı. "O zaman bana yardım et."

Kavgayı ne kadar çabuk doldurduysa o kadar çabuk terk etti. "Özür dilerim.

Bağırmasaydım. Çok nazıksın, sana yaslanmama izin veriyorsun."

"Ayrıca korkularınızı ve hayal kırıklıklarınızı duyabilecek tek kişi benim. O yüzden bana bırakın.

Ben sert bir adamım.

Ne isterseniz üstesinden gelebilirim." Başını

iki yana salladı. "İyi olacağım."

"Birinin çalkaladığı bir şişe gazoz gibisin. Yüzeyin altında fokurdadığını görebiliyorum. Kapağını çek ve kus." Ortamı yumuşatmak için gülümsemeye çalıştı. "İşin bittiğinde pisliği temizlemene yardım edeceğim."

"Ben böyle gevşemem. Asla."

"Belki de yapmalısın, güzel kız."

Hazır değilse onu daha fazla zorlayamazdı... ama bir gün tüm bu bastırılmış gerilimin tepesini patlatacaktı. O zaman, dikkat et. Brea'nın saçları açık ve cildinden çıkarılmış hali görülmeye

değerdi. One-Mile bunun için orada olmayı umuyordu.

Kahretsin, onu kışkırttığını umuyordu.

Şimdilik onu kafeteryaya götürdü, bir sandviç ve salata aldı, sonra da yemesi için teşvik etti.

"Benimle kaldığın için teşekkür ederim," dedi buğdaylı hindisinin geri kalanını iterken.

"Yapmak zorunda değildin."

"Ben yaptım." Kadın onu istediği sürece onun için burada olacaktı. Muhtemelen daha uzun süre. Sadece bunu henüz bilmiyordu.

"Beni çok az tanıyorsun."

Omuz silkti. "Daha fazlasını bilmek istiyorum."

Ama şimdi zamanı değildi. Aslına bakılırsa, onunla baş başa kalacağı anlar giderek azalıyordu. Yakında cemaat, Mama Sweeney ve muhtemelen Cutter ortaya çıkacaktı. Brea kendini onlara ilgi ve destek vermek zorunda hissedecekti. O zaman onun yoluna çıkacaktı. Şimdi onunla geçirdiği zamanı en üst düzeye çıkarmalıydı.

"Sonra," diye ekledi. "Bugün babana odaklan." "Aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyorsun."

"Seks meselesi dışında, ki ona zaten cevap verdim, neden olmasın?" One-Mile, Cutter ve filizlenmekte olan aşkları ya da paylaştıklarını düşündüğü her ne haltsa onunla ilgili bir sürü zırva ve saçmalık bekliyordu.

"Seni tanımıyorum."

"Bunu düzeltebiliriz. Ben varım. Peki ya sen?"

Başını iki yana salladı. "Yaşamak için ne yaptığınızı biliyorum."

Bundan hoşlanmamıştı ama adamın pislikleri temizleyerek dünyaya iyilik yaptığını da anlamamıştı. "Güzel. O zaman bu garip konuşmayı yapmak zorunda kalmayacağız. Başka ne var?"

"Beni korkutuyorsun."

Brea'nın hakkını vermek zorundaydı; bu dürüst bir davranıştı.

One-Mile risk aldı ve onun elini tuttu. "Sana asla zarar vermeyeceğimi söyledim. Ciddiydim." Oturduğu yerde kıpırdandı. "O tür bir korkutma değil."

Yani kalbini hızlandırdı ve kadınlık organlarını karıncalandırdı, öyle mi? Ve bunu daha önce hiç hissetmemiş miydi? Cutter yatakta tam anlamıyla ıslak bir makarna olmalıydı ama onun sorunu bu değildi. İzci çocuk olmadan bir gelecek görmesini sağlamaktı.

Başparmağını onun yumuşacık avucunda ileri geri sürükledi. "Bu iyi türden bir korku."

İkna olmuş görünmüyordu. "Peşinden koştuğun her kadın için bu kadar kararlı mısın?"

Adil bir soruydu. "Hayır. Ama senin gibi biriyle hiç tanışmadım."

"Beni gerçekten tanımıyorsun."

"İçimden bir ses gitmene izin vermemem gerektiğini söylüyor."

"Pierce..."

"One-Mile. Pierce benim

babamdı." "Bunu kötü bir şeymiş

gibi söylüyorsun."

İyi değildi, ama babasını seviyordu, bu yüzden muhtemelen babasının nasıl bir pislik olduğunu asla anlayamayacaktı. "Başka birinin adını taşımak çok dar bir ceket giymek gibi olabilir."

Onun sözlerini tartıyor gibiydi. "En azından güzel bir isim. Kendine ait bir isim yapabilirsin. Ama vicdanım elvermediği için sana başka birinin ölümünü kutlayan bir isim veremem."

Tabii ki görmedi. O sadece can kaybını görüyordu, o bir millik kader atışı için tetiği çekmemiş

olsaydı, bir teröristin sırf Amerikan askerleri orada olduğu için kadın ve çocuklarla dolu bir pazar yerini havaya uçurmaya hazır olduğu gerçeğini değil. Yine de, şimdi onu daha fazla zorlamanın zamanı değildi.

"Pierce seni daha rahat ettirecekse, tamam." Ona Pierce demesini, hiç dememesine tercih ederdi.

He

psi "Neden sen ve Cutter birbirinizden hoşlanmıyorsunuz?"

"Endişelerinden uzaklaşmak için mi bana sorular soruyorsun?" Kadın

ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdi. "Olabilir."

İnsanları okumak bazen yaşamla ölüm arasındaki fark olabilir. "Çok endişelenmemeye çalışın çok."

"Bunu durdurabileceğimi sanmıyorum."

One-Mile onun tacını avuçladı ve onu kendine çekerken saçlarının yumuşaklığını hissetti.

"Olumlu düşün. Burada işin bitti mi güzel kız?"

Yarısı yenmiş sandviçine baktı ve başını salladı. "Acil servise geri dönmeliyiz."

Kimsenin -özellikle de Cutter'ın- onları bulamayacağı bir yerde kalmayı tercih ederdi ama Brea babasına daha yakın olursa kendini daha iyi hissedecekti. "Hadi gidelim."

Elbette hastanede kendi yolunu bulabilirdi ama avucunu Brea'nın sırtına koyup onu antiseptik, kusmuk ve korku kokan kalabalık odaya götürmekten kendini alamadı. Oraya vardıklarında, Cutter'ın daha yaşlı bir versiyonuna benzeyen uzun boylu bir adam ve onun gözlerini paylaşan ufak tefek bir kadın doğruca Brea'ya yöneldi.

Kadına doğru koştu. "Anne Sweeney!"

"Oh, bebeğim..." Yaşlı kadın ona şiddetle sarıldı. "Senin ve baban için buradayız. Üzülmemeye çalış."

"Bu benim için dünyalara bedel." Brea diğer adama döndü. "Geldiğin için de teşekkürler, Cage." One-Mile geri çekildi ve diğer adam onu kollarının arasına alırken dişlerini sıktı.

"Elbette," diye güvence verdi Cage. "Gece yarısına kadar Dallas'a dönüp görevimin başında olmam gerekmiyor. Eminim küçük kardeşim o saatten çok önce ortaya çıkacaktır."

"Büyük ihtimalle." Brea'nın yapmacık gülümsemesi endişesini tam olarak gizleyemedi.

"Gelirken ona sesli mesaj bıraktım. Ama Cutter'ın bütün gece tek kelime etmeden ortadan kaybolacak biri olmadığını biliyorsun. Benim iki oğlumdan iyi olanı o," diye alay etti Sweeney büyük oğluna dirsek atarken.

Cage gözlerini devirdi. "Seni kandırmakta daha iyi olduğu için böyle düşünüyorsun."

Brea'nın erkek arkadaşı bütün gece dışarıda mıydı? Ve ailesi Cutter'ın başka bir kadınla yatak tangosu yapmadığı konusunda onu rahatlatmaya bile çalışmıyor muydu?

Belki de onun çalıştığını düşündüler. One-Mile daha iyi biliyordu.

Sweeney, Brea'yı en yakın sandalyeye oturtmadan önce Cage'i "Sus," diye azarladı. "Tatlım, düşmeden önce otur ve bize doktordan gelen son haberleri anlat."

Brea baktı, ona doğru baktığı sırada endişe verici derecede solgun görünüyordu. "Bir şey unuttum mu?" "Hayır."

Cage ona doğru ihtiyatlı bir bakış fırlattı. "Biz tanışmadık."

"Özür dilerim." Brea ayağa fırladı. "Cage, bu Cutter'ın akranlarından biri, Pierce Walker." "One-Mile'i tercih ederim." Cutter'ın ağabeyine elini uzattı.

El sıkışırken Cage'in yüzünde bu ismi daha önce duyduğuna dair hiçbir ifade yoktu.

"Tanıştığımıza sevindim."

Hangi branşta görev

yaptınız?" "Deniz

piyadesi. Keskin nişancı."

Cage başını sallayınca anlayış belirdi. "Lakabı da buradan geliyor. Çok iyi bir öldürücü

atıştı, dostum." Brea dinlerken bu konu hakkında konuşmamayı tercih ederdi. "Ne iş yapıyorsun?"

"Dallas'ta polisim."

Uyuyordu. Cage'de bir satıcıda ya da muhasebecide hiç görmediği o keskin, cesur taraf vardı.

"İyi ki

vardiyana dönmek zorunda kalmadan önce gelebilirsin."

"Her zaman. O benim kız kardeşim gibidir." Cage ona dik dik baktı. "Cutter'ın arkadaşı mısın?"

O ve Bryant, cehennem donarken asla on ikisinde arkadaş olacaklardı. "Sadece birlikte çalışıyoruz."

Cage'in yüzü kapandı. Belli ki satır aralarını okumuştı.

Brea, Cage'in kolunu çekiştirdi. "Cutter'ın nerede olduğuna dair bir fikrin yok mu?"

"Bilmiyorum. Partiden sonra seni eve bıraktı, biz de bira içmeye çıktık. Son çağrı diye bağırдықlarında bardan ayrıldım. O da birileriyle konuşmak için kaldı."

Şüphesiz kadın olan insanlar. O yalancı orospu çocuğu kardeşinin kışını koruyordu. Brea erkek arkadaşının onu aldattığına inanmayacak kadar güveniyor muydu? One-Mile Cutter'ı boğmak istiyordu. Eğer Brea ona bir şans verseydi, onun şerefini bu şekilde lekelemezdi.

"Umarım akşamdan kalma değildir. Bu sabah kiliseye gelmeyince endişelendim. İşimi hallettikten sonra dairesine uğramayı planlamıştım ama sonra Jennifer Collins aradı..."

Cage onun yanındaki koltuğa kaydı ve elini sıktı. "Ortaya çıkacaktır."

Evet, umarım kevaşe gibi kokmuyordur. Cutter'ın Brea'nın ilişkilerini bitirmesine yol açacak kadar aptalca bir şey yapmasını çok isterdi ama bugün erkek arkadaşının iki seferlik bir pislik olduğunu öğrenmenin stresini yaşamaya ihtiyacı yoktu.

O da karşılığında Cage'in elini sıktı. "Biliyorum."

"Brea," diye seslendi tanıdık, derin bir ses sürgülü çift kapıdan.

Şeytandan bahsetmişken...

Cutter onlara doğru ilerlerken, kafalar döndü. Cage ve Mama Sweeney onu gördükleri için rahatlamış görünüyorlardı.

Brea ayağa kalktı. "Başardın."

"Annemin mesajını alır almaz." Cutter ona ulaştığında, onu kollarının arasına aldı, yerden kaldırıp vücuduna yasladı, o da hıçkırarak yüzünü boynuna gömdü. "Aradığımı gördüm. Neden mesaj bırakmadın?"

"Meşgul olabilirdin ve ben de rahatsız etmek istemedim."

Şaka mı yapıyordu? Ona ihtiyacı olduğunda erkeğinin her şeyi bırakmasını beklemeliydi. Eğer Brea ona ait olsaydı, bunu kesinlikle yapardı. Cutter onu en sona koyacağını düşünmesi için ona bir sebep vermiş miydi?

"Bre-bee, sen asla rahatsız etmezsin." Onu ayağa kaldırdı ve yüzünü avuçladı. "Senin için her zaman buradayım. Her zaman da olacağım."

Ona teşekkür dolu titretilmiş bir baş selamı verdi.

Bu kadar mıydı? O piç kurusuna bütün gece nerede olduğunu ve öğleden sonra üçe kadar telefona neden cevap vermediğini sormayacak mıydı?

Başka kimse de bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor gibiydi. Sweeney oğluna sarıldı. Cage de kardeşinin omzuna vurdu. Sonra babasının durumu hakkında bilgi verdiler.

Cutter başını sallayarak, "Onun için dua edeceğim," dedi ve One-Mile'a doğru sert bir bakış atarak yürüdü. "Neden buradasın?"

"Kendi başına araba kullanacak durumda değildi."

"Telefon geldiğinde onunla birlikte miydin?" Cutter kaşlarını kaldırarak sordu. One-Mile apaçık ortada olan bir şeyi söylemenin anlamını göremedi.

"Bize bir dakika izin verir misiniz?" Cutter ailesine sordu. "Belki bana bir fincan kahve getirebilirsiniz. Bir tane alabilirim." Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Sen nasıl istersen, küçük kardeşim. Gidelim, Brea." Cage onun koluna girdi.

Brea onun ulaşamayacağı bir yere doğru döndü. "Kalmayı tercih ederim."

Cutter kaşlarını çattı. "Bunu duymana gerek yok, Bre-bee." "Gitmiyorum. Doktor yeni bir haberle dönebilir."

"Bırak kalsın evlat," diye yalvardı Sweeney.

"Pekâlâ. Ama One-Mile ve ben erkek erkeğe konuşacağız." Cutter başını kapıya doğru salladı.

"Aklımdan geçenleri dışarıda konuşsak daha iyi olur."

Fidiot onu otoparkta döveceğini mi sanıyordu? Bu kadar sinir bozucu olmasaydı çok komik olurdu.

Sweeney ve Cage kafeteryaya gitmek üzere çıkarken Brea ellerini kalçalarına dayadı. "Pierce'la tek kelime bile konuşmayacaksın, duydun mu beni? Beni buraya tek parça halinde getirdi. Beni besledi, bana baktı ve-"

"Bütün bunları neden yaptığını kendine sor," diye karşılık verdi Cutter. "Bunu kalbindeki iyilikten dolayı yapmadı, Bre-Bee. Fermuarının arkasındaki çaresizliğe odaklandığını garanti ederim."

One-Mile o hıyar tarafından kovulmaktan nefret ediyordu ama Brea'nın şu anda ihtiyacı olan son şey onların atışmalarının ortasında kalmaktı. "Ben gidiyorum güzel kız. Baban için en iyisini diliyorum."

"Ama-

"Sorun değil," diye itirazını kestikten sonra Cutter'a ters ters baktı. "Bryant, belki de o pis zihnini o çukurdan çıkarmayı denemelisin."

One-Mile çıkışa yöneldiğinde, göt herif de onu takip etti. "Gitmeden önce söylemek istediğim birkaç şey var."

Brea'nın görüş alanından çıkar çıkmaz Cutter'a döndü. "Senin sinir bozucu dersini dinlemek zorunda değilim, özellikle de geceyi kız arkadaşını aldatarak geçirmişsin gibi görünürken. O yüzden siktir git."

Bryant parmağını onun yüzüne doğrulttu. "Brea sana yasak, pislik herif." "Buna o karar verir. O yetişkin bir kadın."

"Senin gerçekte kim olduğunu bilmeyecek kadar saf olan kim?" diye bağırdı izci çocuk. "Sakın beni bırakıp gitme."

Jeep'ine doğru giderken, One-Mile Cutter'a tek parmakla selam verdi ve park yerinden çıkıp otoyola doğru hızla ilerlemeye başladı, aklında hâlâ Brea Bell vardı.

Cuma, 8 Ağustos

BREA, Lafayette'teki şaşırtıcı derecede bakımlı orta yüzyıldan kalma modern evin yürüyüş yolunda hızla ilerlerken, son birkaç dakika içinde onuncu kez akıl sağlığını sorguladı. Bir elinde plastik yemek kabını tutarken ön kapının arkasında yüksek sesli rock müziği çalıyordu. Diğer eliyle zili çaldı, vücudunun geri kalanıyla birlikte parmakları da titriyordu.

Burada ne işi vardı? Tehlikeye davetiye çıkarıyordu. Pierce Walker baş edebileceğinden çok daha fazla erkekti. Muhtemelen boyundan büyük işlere kalkışacaktı.

Ama Brea ona teşekkür borçluydu. Ve, tamam... onu tekrar görmek için ölüyordu. Adamla beş dakika baş başa kalmanın ne zararı olabilirdi ki?

Birden müziğin sesi donuk bir uğultuya dönüştü ve ona doğru yönelen ağır ayak sesleri daha da yükseldi. Sonra kapı hızla açıldı ve Pierce kapının diğer tarafında durdu.

eşik, kaşlarını çatarak.

Belden yukarısı mürekkep, vücut kılları ve şişkin kaslardan başka bir şeyle kaplı değildi. İyi yıkanmış kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyordu. Bir elinde yarısı boşalmış bir biranın boynunu sallıyordu. Çıplak ayakları da diğer uzuvları gibi iri ve ezici bir şekilde erkeksiydi.

Brea sessiz ve titreyen bir nefes çekti. "Merhaba."

"Brea." Kaşları çatıldı. "Bu bir sürpriz."

Nasıl oluyordu da adamın gözleri birkaç saniye boyunca onun üzerindeyken kendini bir şekilde çıplak hissediyordu?

"Uğradığım için özür dilerim. Sadece teşekkür etmek istedim." Kadın kabı adama uzattı. Adam tabağı onun elinden aldı. "Ne için?"

Pierce kapının pervazına yaslanıp ona bakarken, neredeyse kendini onun uçsuz bucaksız siyah gözlerinde kaybedecekti. Gözlerini kırpmak için kendini zorladı ama bakışları adamın vücudunda gezindi. Sağ göğüs kafesini bir denizci arması dövmesi kaplıyordu. Her iki omzunu da saran koyu mürekkep, iri fiziğinin her çıkıntısını ve kabarıklığını vurguluyordu. İyi yıkanmış kot pantolonu bacaklarının arasındaki büyük çıkıntıyı kavırıyordu.

Ve söylemeyi planladığı her şeyi tamamen unuttu.

"Brea?"

Derin sesi onu sarstı. Bakışlarını ait olmadığı yerlerden çekti ve boğazını temizledi. "Um... babamın bayıldığı gün hastaneye gitmeme yardım ettiğin için. Ve sonrasında arabamı bana getirdiğin için. Çok nazıksınız."

"Sorun değil. Şimdi nasıl?"

"İyileşiyor. Ameliyatı iyi geçti. Konsoluma düşünceli bir şekilde iletişim bilgilerinizi bıraktığınız için daha erken gelip yardımınıza ne kadar minnettar olduğumu söylemek istedim ama onunla ilgileniyordum. Sonunda birkaç dakikam oldu, ben de sana bu kurabiyeleri getirdim. Ne sevdiğini bilmediğim için birkaç farklı çeşit pişirdim..." Düşüncelerini toparlamak ve saçmalamayı kesmek için bakışlarını kaçırdı ama bakışları yine ona yapıştı, bu kez gülünç bir şekilde belirginleştirilmiş on iki karın kaslarına sabitlendi. "Ama çok yiyor gibi görünmüyorsun."

Güldü. Pierce Walker kaşlarını çatığında tehditkardı ama gülümsediğinde büyüleyici oluyordu. Karnında vahşi ve umursamaz bir şey titriyor, onu ellerini onun üzerine koymaya, kendini ona doğru bastırmaya, sadece onunla hissettiği bu soluksuz, çırpınan özlemi bir şekilde durdurması için ona yalvarmaya zorluyordu.

"Çünkü bana kurabiye pişirecek kimsem yok." Üstündeki kapağı kaldırdı ve aşağıya baktı. "Bunlar güzel görünüyor."

"Çikolata parçacıklarını fındıksız pişirdim. Alerjiniz olup olmadığını bilmiyordum." "Alerjim yok."

"Ayrıca dama tahtası, tarçınlı şeker ve glütensiz bademli gofret de ekledim."

"Teşekkür ederim." Parmaklarını onun omzuna doladı. Onu soluk soluğa çıplak gövdesine yaklaştırıp kapıyı arkalarından kilitlediğinde parmakları bir dağ gibi yanıyordu. "Neden içeri gelip sana içecek bir şeyler getirmeme izin vermiyorsun?"

"Kalmamalıyım. Seni asla bölmek istemem..." Tanrım, ne yapıyordu? Cuma gecesiydi. Belki de dışarı çıkmaya hazırlanıyordu. Ya da Tanrı korusun, bir kadınla birlikte evde kalmayı planlıyordu.

"Bilardo oyunu. Bölmüyorsun. Kal. Pek çok şey gibi, tek başına oynamadığında çok daha eğlenceli oluyor." Göz kırptı.

Görünüşte müstehcen olan sözleri kadının karnında bir tepkiye yol açtı. "Ben hiç oynamadım." Kara kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Babam oyun oynamayı pek sevmez. Arkadaşlarım da pek

sevmez." "Peki ya Cutter?"

Omuz silkti. "Hiç ilgi göstermedi."

Ona şaşkınlık ve şüphe arasında bir yerde duran bir bakış gönderdi. "Emin misin? Onu oynarken gördüm."

Bu Brea'yı şaşırtmadı. Cutter'ın hakkında çok az şey bildiği koca bir hayatı vardı. "Eminim öyledir ama benimle değil."

"Buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Hâlâ bilardo hakkında mı konuşuyorlardı? "Her neyse, seni tutmayacağım..."

"Gitme. Bir oyun." Kolunu kızın ortasına doladı ve onu evin derinliklerine doğru götürdü. "Ne diyorsun?"

Ona doğru bir bakış atma riskini göze aldı. "Sana engel olmadığımı emin misin?" "Hayır. Burada olduğun için çok heyecanlıyım güzel kız."

Onun bu alçak, derin beyanı kadının içinde bir şeyler yaptı. Yanaklarına bir sıcaklık yayıldı. Dilini aniden kuruyan dudaklarında gezdirdi. "O zaman bir oyun."

"Sana bir içki getireyim. Su? Çay? Bira?"

Brea başını salladı. "Yok bir şey. Dün kuaförde bana bıraktığın düşünceli doğum günü hediyesi için de teşekkür etmek istedim. Orada olamadığım için üzgünüm ama bu sabah aldım. Şarap çok hoş bir jestti."

Birasını bitirdi, sonra başını ona doğru eğdi. "İçki içmiyorsun, değil mi?"

"Çok değil ama bunu denemek için sabırsızlanıyorum." Şarap meraklısı olan kuaför arkadaşlarından biri ona bunun iyi bir şişeden daha fazlası olduğunu söylemişti.

Pierce onu evin derinliklerine götürdü. Bir duvarda tavandan tabana pencereler vardı. Dışarıdaki hareketlilik karanlıkta sallanan bahçedeki ağaçları işaret ediyordu. Bitişik duvar koyu harçlı beyaz metro fayansı ile kaplıydı. Bunun üzerine aynı boyutlarda on adet parlak grafikli sanat eseri - kafatasları, poker kartları, çapraz kemikler, maskeler ve benzerleri- iki mükemmel düz sıra halinde asılmıştı. Siyah modern mobilyalar da bu havaya uyuyordu. Yuvarlak cam masanın üzerinde duran sarı papatyalardan oluşan büyük bir vazo, tek ev dokunuşunu ekliyordu. Oturma odası, muhtemelen yatak odasına çıkan köşeli çelik korkuluklu yüzer merdivenlerle çevriliydi. Bunun ötesinde kırmızı keçe kaplı büyük bir bilardo masası vardı. Sıcak, orta tonlu bir kahverengiye boyanmış dolaplarıyla mutfak uzak duvarı kucaklıyordu.

Burası ona çok canlı, seksi, çağdaş ve beklenmedik görünüyordu.

"Burası gerçekten çok güzel."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Birkaç ay önce satın aldım. Yıktım ve yeniden inşa ettim." Bu onu daha da etkiledi. "Harika bir iş çıkarmışsın."

Pierce plastik kaptan bir kurabiye aldı ve ağzına attı. Hayranlıkla onun keskin çenesinin çalışmasını ve adam elmasının sallanmasını izledi. Çiğneme şeklinden bile erkeklik damlıyordu. Gözlerini kapattığında ona kötü bir şey yaptı.

"Hmm... Kurabiyelerin çok lezzetli, güzel kız. Öyle olacaklarını biliyordum." Adamın sesindeki alçak ton neredeyse kızı eritecekti.

"Onları pişirmeyi seviyorum."

"Onları yemeye bayılacağım." Dolgun dudaklarını yaladı. "İzin verirsen bütün gece yerim." Kesinlikle mutfakta hazırladığı bir şeyden bahsetmiyordu.

Kızardı. "Bittiğinde bana haber ver. Daha fazlasını yapmaktan mutluluk duyarım." Kapıya doğru

döndü. "Ama gerçekten gitmeliyim."

Onun yolunu kesti. "Bana bir oyun sözü vermiştin, hatırladın mı?" "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Sana öğreteceğim." Kurabiyeleri ve boş birasını bir kenara bıraktı, sonra yaklaştı. "Kal."

Muhtemelen kalmamalıydı... ama Brea dayanamadı. "Pekâlâ."

Pierce masanın üzerindeki renkli topları topladı ve her birini sayısal sıraya göre dizerek bir üçgen oluşturdu. İşini bitirdiğinde rafı kaldırdı, düz beyaz topu üçgenin noktasının önüne yerleştirdi, sonra bir ıstaka aldı. "Oyunun amacını biliyor musun?"

"Taşaklarını cebine koymak için mi?" Adam içten bir kahkaha attığında Brea yaptığı gafın farkına vardı. Yüzü bin derece ısınmış gibiydi. "Seçtiğin topları kendilerine tahsis edilen-"

"Ne demek istediğini biliyorum. Ve çoğunlukla haklısın." Bilardo masasının kenarındaki mavi küpü aldı ve ıstakanın ucunu tebeşirledi. "Yol boyunca açıklayacağım. Al bunu."

Parmaklarını adamın kendisine doğru uzattığı sopanın etrafına doladı. "Şimdi ne olacak?" "Masanın üzerine eğil, isteka topunun arkasına..."

Brea, şortunun kalçalarından yukarı, kışının alt kıvrımına tehlikeli bir şekilde yaklaştığının belli belirsiz farkındaydı, sonra omzunun üzerinden baktı. "Böyle mi?"

Bakışlarını kızın poposundan ayırdı, sonra kaşlarını çatı. "Kahretsin, gerçekten de küçük bir şeysin. İyi bir atış için kollarını masanın üzerine koymak için ayak parmaklarının ucunda durman gerekebilir."

Bacaklarındaki kasların gerildiğini ve poposunun havaya kalktığını hissederek yaptı. "Evet." Pierce'in sesi sert çıkmıştı. "İşte böyle."

Brea arkasına baktı. Adamın kot pantolonunun arkasındaki çıkıntının büyüdüğünü fark etmek istemedi... ama fark etmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Onun gibi bir adamın kendisini çekici bulduğu düşüncesi kendisini biraz ateşli ve sersemlemiş hissetmesine neden oldu.

Adam sadece bir parça kış için peşinde, diye uyarmıştı Cutter.

Doğruldu ve döndü; ancak onu aniden vücuduna yapışmış halde buldu. Nefes nefese kaldı ve aralarına mesafe koymak için otomatik olarak ellerini göğsüne koydu. Ama adam dokunuşunun altında katı bir taş gibiydi.

Pierce'in elleri kalçalarına düştü. "Bilardo oynamaktan başka bir şey yapmak ister misin?"

Evet, lütfen. "Hayır. Böyle iyi."

Parmakları kızın üzerinde sıkılaştı. Dokunuşunun sıcaklığı şortunun haki kumaşına nüfuz etti. Birdenbire nefes almakta zorlandı.

"Sonra dön ve tekrar masanın üzerine eğil." Adam Brea uyana kadar bekledi ve Brea adamın vücut ısısının uyluklarının arkasını sardığını, yakınlığının uyandırdığı cinsel kıpırdanmaları acı verici bir şekilde fark etti. "Sağ elini mi kullanıyorsun?"

"Um, evet."

"Bu elinizle ıstakayı alttan yaklaşık beş santim uzakta tutun. Şimdi kalçanızın yakınına yerleştirin. Çok sıkı tutmayın. Rahat ama kontrollü olmak istiyorsun. Güzel. Vücudunuzu ıstaka topuyla aynı hizaya getirin. Bu nişan almanıza yardımcı olacaktır. Aynen öyle. Sol elinizle, başparmağınız ve işaret parmağınızla şöyle bir *V* yapın." Gösterdi. "İstakanın ucunu bu yarıktan dengeleyeceksiniz."

Brea onun kollarındaki damarların şişkinliğini, ellerinin büyüklüğünü, parmaklarının uzunluğunu, parmak eklemlerindeki kılların tozunu fark ederek izledi.

Sonra tekrar kalçalarını tuttu. "Bacaklarını aç, güzel kız." Karnı gerildi. "Neden?"

"Ayaklarınız birbirine çok yakın. Atış yaparken dengede durmakta zorlanacaksınız. Devam et. Evet, aynen böyle. Şimdi sol elinin kalan parmaklarını masanın üzerine koy ve *V*'nin dayanması için bir köprü yap. Tamamdır."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Brea onun cevabını sadece yarı yarıya dinledi. Adamın vücut ısısının onu kavurduğunun, eğilip koca vücuduyla onu tamamen sararken kalçalarının kığına yapıştığının dayanılmaz bir şekilde farkındaydı.

"Bu da biraz daha eğilmen gerektiğı anlamına geliyor." "Oh," diye nefes aldı uymak için acele ederken.

"Güzel. Şimdi istakayı sabit tut ve topa bak. İşte böyle." Parmakları onu daha sıkı kavrarken sesi boğuk çıkıyordu. Sonra tüm göğsünü onun sırtına bastırdı ve boynuna doğru nefes aldı. Bir ürperti onu sarstı. "Kıpırdama. Evet. Şimdi atışını yap."

Adam her yerindeyken nasıl konsantre olabilirdi ki? Misk kokusu kafasının içinde yüzerken ve onu içine çekmek için gözlerini kapatıp dururken? Vücudu bir iniltiyle onu tekrar adama bastırmaya zorlarken işaretleri dengelemeye konsantre olmak zordu.

Ama Brea elinden geleni yaptı.

Sopasının ucu isteka topunu zar zor dürttü. Beyaz küre masanın üzerinde tembelce yuvarlandı, üçgendeki toplardan ilkiyle kibarca el çırttı ve yuvarlanmadan önce onları zar zor itti.

"Fena bir ilk deneme değil. Bir dahaki sefere biraz daha kuvvet uygula." Aralarına mesafe koymaya isteksiz görünerek uzaklaştı.

"Korkunçtu." Doğruldu ve aç bakışları yeniden ona yöneldi. "Bana ne yapmam gerektiğini göster?"

Tereddüt etti, sonra bilardo ıstakasını bir kenara koydu. "Bilardo oynamaya gelmedin. Cutter sana benimle konuşmayacağına dair söz verdirdi, o zaman neden buradasın?"

"Teşekkür etmek için."

"Ofise benim için kurabiye bırakabilirdin. Ama evime geldin. Hem de bir Cuma gecesi. Saçların kıvrılmış, makyajın yapılmış, güzel beyaz danteller giymiştin." Pierce, elini kızın boynuna dolamadan ve bakışlarıyla buluşması için yüzünü yukarı kaldırmadan önce, kızın bluzunun kepçe yakasını parmakladı. "Gözlerimin içine bak ve bana neden burada olduğunu söyle."

"Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Bunu itiraf etmekten korkuyorsun." Tanrım, Pierce onun içini görebiliyordu. Yutkundu. "Dehşete düştüm."

Boynunun arkasındaki parmakları sıkılaştı. "Sana istediğini vermekten mutluluk duyarım ama gözlerimin içine bakıp bunu yüksek sesle söylemelisin."

Brea tırnaklarını adamın kollarına geçirdi, kalbi küt küt atıyordu.

"Anlamıyorum." "Seni yatağı götürdüğümde senin coşkulu rızandan daha azına razı olmayacağım." Ağız açık kaldı. "Eğer mi demek istiyorsun?"

Aniden onu serbest bıraktı. "Bunun hâlâ bir soru olduğunu düşünüyorsan, kendini kandırıyorsun demektir. Ve söyleyecek çok fazla şeyimiz yok."

"Bekle. Bu çok hızlı oluyor." Brea ona baktı, sessizce ne için yalvardığından bile emin değildi.

Ama o biliyordu. "Sadede geliyorum, güzel kız. Sana ne olmayacağını söyleyeyim. Seni baştan çıkarmayacağım. Seni zorlamayacağım, baskı yapmayacağım ya da seni zorlamayacağım. Bana geliyorsun çünkü bunu istiyorsun. Benden istediğin için. Başka kimseden değil."

"Birbirimizi tanıyamaz mıyız?"

Brea boş kürek çekiyordu. Pierce kızlarla sevimli, iyi niyetli arkadaşlıklar kuran türden bir adam değildi. O kadınlarla seks yapardı. Bu da ona ihtiyacı olmadığı anlamına geliyordu.

Korktuğı gibi, boyundan büyük işlere kalkışmıştı.

"Özür dilerim. Aptalca bir soruydu. Ben gideyim." Gözlerini kaçırdı, ön kapıya doğru ilerlerken aşağılanmışlık yanaklarını alev alev yakıyordu.

Şimdi soğukkanlılığı dağılmadan önce dışarı çıkmayı başarabilseydi...

Pierce onun dirseğini tuttu ve geri çekti. "Aptalca değildi. Senin hakkında vücudundan daha fazlasını bilmek istiyorum. Ama bu çekimin nereye varacağını çok iyi biliyorum. Kabul etsen de etmesen de sonunda yatağa gireceğiz. Sadece oraya gittiğimizde tam rızanı istediğimi söylüyorum. Eğer zamanı geldiğinde bana bunu veremeyeceksen, şimdi hoşça kal de."

Brea derin bir nefes aldı. Bildiği kadarıyla kız başka bir adama aitti. Elbette aralarında bir şey olmadan önce onun rızasını almak isteyecekti. Ve onun tamamen istekli bir cinsel partner istemesine saygı duyuyordu.

Bu o değildi.

Başını salladı ve geri çekildi. "Gelmemeliydim."

Brea arkasını döndü ve tekrar kapıya doğru koşmaya başladı. Kendini yeterince utandırmıştı.

Arkasından Pierce'ın onu kovaladığını duydu, yüzünü ona dönerken ayak sesleri ağırdı. Brea onu kendine çekmesini bekliyordu ama Pierce onu geriye itince nefesi kesildi. Omurgası fuayenin duvarıyla temas etti. Adamın elleri başının iki yanına yayıldı. Vücudunun her santimini ona doğru bastırdı. Sonra sanki onu şimdi ve burada öpmeye niyetliymiş gibi başını eğdi.

Brea'nın karnı heyecanla döndü. Adamın çıplak omuzlarını kavradı, sert, çelik gibi kasların üzerindeki saten gibi teni onu heyecanlandırdı. Başını adama doğru eğip teslimiyetle gözlerini kapatırken içinde bir beklenti yuvarlanıyordu.

Pierce Walker'ın öpücüğünü o kadar çok istiyordu ki... O öpücük hiç gelmedi.

Saniyeler sonra Brea gözlerini kırıştırdı, ona odaklanana kadar kirpikleri yukarı doğru çırpındı. Erkekliğin sert uzunluğunu karnına bastırırken bile onu parçalayıcı bir bakışla inceledi. "Beni istediğini biliyorum."

Başka tarafa baktı. "Bırak beni gideyim."

Pierce sadece parmaklarını kızın saçlarına soktu ve kızın ona bakmaktan başka çaresi kalmayana kadar çekiştirdi. "Ben de seni istiyorum güzel kız. O kadar çok istiyorum ki neredeyse tadını alabiliyorum. Bu yüzden bir hafta önce geçen Pazar kilisenin önünde seni bekledim. Bu yüzden seni Lafayette'e kadar takip ettim. Bu yüzden şimdi seni öpmemek için kendimi zor tutuyorum."

"Neden yapmıyorsun?" Gerçekten de öyle olmasını diledi.

"Çünkü aramızda ne istediğini kabul etmeye istekli olmalısın. O güne kadar..." Başını sallayarak uzaklaştı, sonra kapıyı açtı. "Acil bir durum olmadıkça geri gelme. Eğer gelirsen Brea, seni soymamı, içine girmemi ve sana her türlü zevki tattırmamı istediğini itiraf etmeye hazır olsan iyi edersin."

Vücudundaki her hücre ateş gibi parladı. Ona bakakaldı. İçindeki asi, ahlaksız bir parça ona teslim olmak için yanıp tutuşuyordu. O yetişkin bir kadındı. Kendini evliliğe saklamıyordu, sadece seks bir anlam ifade edene kadar. Önümüzdeki bir saati onunla geçirirse kim bilecekti? Ya da umursayacaktı? Ve bu onlardan başkası için neden önemli olsun ki?

O daha kararını veremedi Pierce onu verandaya doğru itti. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Umut sıçradı. *Lütfen Tanrım, fikrini değiştirmiş olsun.* Ama Pierce sadece dudaklarını onun alına bastırdı ve kapıyı son bir kez tıklatarak kapatıp aralarına kilitledi.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Perşembe, 14 Ağustos

“[

Sorun yok, Bre-bee. Üzülme.”

One-Mile, patronunun ofisinin açık kapısından Cutter'ın mırıldanan sesini duydu. Bir risk aldı Logan Edgington'a baktı. Patronuyla yaptığı bu anlamsız sohbeti ne kadar çabuk bitirebilir ve kız arkadaşını hak etmeyen o dangalağı ne kadar çabuk dinleyebilirdi? Çünkü One-Mile son altı gündür Brea Bell'i düşünmeyi bırakmamıştı. Kirli dövüşmek zorunda kalsa da umurunda değildi. Ondan vazgeçmeyecekti.

"Uh-oh. İfademi beğenmedim..." Logan homurdandı.

One-Mile'in umurunda bile değildi.

"Bana ne düşündüğünü söyle," diye bastırdı patronu. "İşemem lazım," diye yalan söyledi.

"Bekle-"

One-Mile yapmadı. Bryant'ın Brea ile kısık sesle telefon görüşmesi yaptığı köşedeki duvara yapışmak için kapıdan dışarı fırladı. Tanrıya şükür ki, ateşli silahlar etrafında geçen bir hayata rağmen hâlâ mükemmel işitiyordu.

"Babanı bilirsin," diye mırıldandı Cutter. "Mükemmeliyetçidir ve cemaatindeki insanları önemser. Ameliyattan yeni çıktığı ve sorumluluklarını yardım almadan yerine getiremediği için bu durum onu huysuzlaştırıyor. Ayrıca, doktorlar size ilaçlarını dengeleyene kadar sinirli olabileceğini söylemişlerdi."

"Biliyorum. Babamı suçlamıyorum, sadece zor davrandığını söylüyorum," dedi Brea hoparlörden. "Son birkaç yıldır ona Tom'a daha fazla güvenmesi gerektiğini söylüyorum. Ne de olsa papaz yardımcısı o. Ve bence babamın kalp krizi geçirmesinin nedenlerinden biri de her şeyi kendi başına yapmaya çalışmanın yarattığı stres. Ama tüm bunları ve Tom'un onun görevlerini üstlenmemden hoşlanmayacağı gerçeğini dile getirdiğimde, babam neredeyse çılgına dönüyordu."

Cutter iç çekti, sesi biraz sabırsız geliyordu. "Şu anda kendinde değil. Seni böyle garip bir duruma sokması ya da kendi işinle onunkini bir arada yürütmeye zorlaması hiç adil değil ama bilerek zorluk çıkarmıyor. Eğer yardımı olacaksa, birkaç telefon görüşmesi yapıp, Pazar ayını için herkesi almanız gerekmeden önce kilise minibüsünü tamir ettirip ettiremeyeceğime bakacağım. Bu akşam Rutherford'ların evine gidip onlarla dua etmek için vaktin olacak mı? Oğullarının aşırı dozdan ölmesi çok üzücü."

"Sadece korkunç. Aidan sadece on altı yaşındaydı." Sesini gerçek gözyaşlarıyla birlikte

merhamet doldurdu. "Minibüsü tamir edecek birini bulabilerseniz, bu kesinlikle bana o zavallılarla geçirecek daha fazla zaman verir.

İnsanlar. Ama Tom'un ayağına basmayacağım. O da benimle geliyor." "Bence gelmeli. Stephanie Rutherford yıkılmış olmalı."

Brea burnunu çekti. "Aidan'ı çok severdi. Ona ve kocasına elimden gelen tüm rahatlığı ve dostluğu sağlamak istiyorum."

Brea ne kadar yıpranmış ve gergin olsa da, yine de herkes için endişeleniyordu. Çok büyük, çok güzel bir kalbi vardı. One-Mile onun bir parçası için acı çekiyordu.

"Minibüs şimdi nerede?" Cutter sordu.

"Kilisede, arka tarafta. Anahtarlar torpido gözünde. Eğer bir tamirci bulursan, faturayı babamın ofisine bırakabilir misin? Bu gece Tom'u bıraktıktan sonra alırım."

"Elbette. Sadece derin bir nefes al, Bre-bee. Bu da geçecek."

"Teşekkürler. Haklı olduğunu biliyorum. Hey, üç buçuktaki müşterim az önce içeri girdi. Kesim ve renklendirme yapılacak, o yüzden bir gelişme olursa birazdan cevap veremeyeceğim."

"Anladım."

Cutter telefonu kapattı. Orospu çocuğu tek bir romantik kelime etmeden görüşmeyi sonlandırdı. Hoşça kal bile demeden. Brea'nın seks hayatları konusunda heyecanlı olmamasına şaşmamalı. Aldatan, küçümseyen bir pislik için heyecanlanmak zordu.

Cutter'ın iç çekip fayans zeminde ilerlemeye başladığını duyduğunda, One-Mile duvardan sıyrıldı ve koridorda ilerlemek için döndü; ancak Logan'ı tam arkasında buldu.

Kulak misafiri olan patronu onları apar topar ofisine götürdü ve canlı mavi bakışlarını ona dikti. "Demek gerçekten öyle, ha? Lanet olsun. Kapıyı kapat."

Tek-Mil tereddüt etti, sonra razı oldu. "Ne gibi?"

"Dostum, parti sırasında Brea'ya nasıl baktığını herkes gördü. Onun Cutter'ın olduğunu anlıyorsun, değil mi?" One-Mile omuz silkti. "Onun için yanlış kişi. Ve eğer onu elinde tutacak kadar iyi davranamıyorsa, Bu onun sorunu."

"Sende kocaman taşaklar var. Onun hakkında ne kadar ciddisin?"

Onun Cutter'a ne kadar bağlı olduğunu anlayana kadar hislerinin pek bir önemi yoktu.

Brea geçen hafta kurabiyeleri onun evine getirdiğinde, onu hissetmediği için rızasını esirgememişti. One-Mile bunu biliyordu. Adam ona her yaklaştığında kehribar rengi gözleri arzuyla kararıyordu. Onun tahmini? İzci çocuk yüzünden tereddüt etmişti. Cutter'a aşık olduğunu mu düşünüyordu?

"Onun için savaşıacak kadar ciddi."

Logan iç çekti. "Bunu söyleyeceğinden korkuyordum. Senin saçmalıkların takımı etkileyemez." "Bryant etkilemezse ben de işe getirmem. Ama aramızda zaten kaybedilmiş bir aşk yok." "Evet, Meksika'daki ilk görevde onu gerçekten kızdırmıştın."

"Beni dinlemiyordu ve benim de o bocalarken ve çenesini oynatırken etrafta duracak sabrım yoktu. Haklı olmam ve onun bunu hala atlatamamış olması benim sorunum değil."

Logan masasına geri oturdu, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Tanrım, bana kardeşimi hatırlatıyorsun." Muhtemelen Hunter'la kafa kafaya gelmelerinin nedeni de buydu. "Öyle mi?"

"Kata ile tanıştığı gece evlendi, bunu biliyor muydun? Ona bir kez baktı ve anladı." Hadi canım? Birkaç hafta önce One-Mile bunu anlayamazdı. Bugün anladı. "Mutlular mı?" "Hiç görmediğim kadar aşıklar. Ben de karımla hemen anladım. Ama lisede tanışmıştık.

ve işler boka sardı. Birkaç yıl boyunca onu kaybettim. Tekrar karşılaştığımızda başka bir adamla nişanlıydı."

Logan Şimdiye kadar kişisel hiçbir Şey paylaŐmamıŐtı ama One-Mile adamın bir mesaj verdiğini anlayamayacak kadar kalın kafalı değildi.

"Onu tekrar bulduktan sonra bu ne kadar sürdü?"

"Uzun sürmez." Logan başparmağıyla masasına vurdu, bir sonraki sözlerini düşündüğü belliydi.

"Özellikle de o şerefsiz beni Tara'ya oral seks yaparken izledikten sonra... ve Tara'nın bundan çok zevk aldığını bildiğinden emin olduktan sonra."

Tek-Mil sırttı. "Lanet olsun, seni bok karıştırıcı."

Logan omuz silkti. "Hepimiz bir şeylerde iyi olmalıyız..." "Yani... Brea konusunda ne demek istediğimi anladın mı?"

"Cutter'la olan ilişkisi umurunda değil mi? Evet, ama iyi düşün. Eğer o sadece bir pislikse, gerçekten bir fırtına başlatmaya değer mi? Ya da Cutter'ı kışkırtmak için bir yol mu?"

"O değil." Bu ima bile One-Mile'ı rahatsız etti. "Ve basit bir siktirip gitmek varken, izci çocuğu kızdıracak bir şeyler planlamak için zaman ya da çaba harcamazdım."

"Yeterince adil." Logan ayağa kalktı. "Seni buraya çağırmamın nedeni bu değil. Son Meksika gezisiyle ilgili raporlarınızın geri kalanına ihtiyacım var. Hepimiz evrak işlerinden nefret ederiz ama Sam Amca'nın bizi kapatmaması için belgelerimizi tertemiz tutmalıyız."

"Tamamdr. Şimdi e-posta ile göndereceğim."

"Güzel. O zaman kışını ofisimden çıkar ve Cutter'ı içeri gönder ki onunla hızlı ve titiz olması konusunda güzel, uzun bir sohbet edebileyim."

Edgington ne diyordu? "Ne kadar sürecek?"

"Muhtemelen Brea'yı kurtarmaya gitmene yetecek kadar uzun bir süre."

Patronlarından hiçbirini potansiyel kardeş olarak görmemişti. Onlar için çalışıyordu. Onlar emir veriyor, o da onlar adına kirli görevlerin en kirlisini tamamlıyordu. Hikayenin sonu. Ama Logan onun iyi olduğunu kanıtlıyordu. "Sağ ol dostum."

Dönüp kapıya doğru uzanırken patronu arkasından seslendi: "Bir şey değil. Ama işi çirkinleştirirsen, hayatını cehenneme çeviririm."

Bu One-Mile'ı korkutmadı. Logan'ı selamlayacak kadar uzun süre döndükten sonra kışını kaldırıp ofisten çıktı ve Sunset'e doğru yola koyuldu.

Ağustos ortası hâlâ çok sıcaktı ve Brea'nın minibüsünün sorununun ne olduğuna dair bir fikri olmasını diliyordu ama bunu çözmek için birkaç saati vardı. O ve makineler genellikle iyi anlaştıkları için, bunun çok zor olmayacağını umuyordu.

Kiliseye vardığında, kendisini Bayan Collins olarak tanıtan elli yaşlarında bir kadın başını uzattı... ama elini sıkmadı. Hiç şaşırmadım. Muhtemelen onun korunaklı banliyö gözlerine büyük ve vahşi görünüyordu. Ona adını söylemedi, sadece Brea'nın minibüsünü tamir etmeye geldiğini söyledi. Kadın başını salladı ve içeride kayboldu.

Yaklaşık otuz dakika sonra, aracın aşırı ısındığını ve muhtemel suçlunun arızalı bir su pompası olduğunu anladı. Güneş batmadan önce bir tane bulup taktırmayı başardı. Sonra kapıyı çaldı ve kilisenin arka kapısından içeri girdi.

"Evet?" Bayan Collins ona ve dövmelerine şeytanmış gibi baktı ve çok yaklaşmasına izin verirse günahı kendisine de bulaşabilirdi.

Ama muhtemelen Brea'nın tanıdığı ve saygı duyduğu biriydi, bu yüzden One-Mile kibar davrandı. "Minibüs tamir edildi. Brea'ya bir not bırakabilmem için bir parça kağıdın var mı?"

Ona mesaj atmayı tercih ederdi ama kız ona numarasını hiç vermemişti. Tabii ki vermişti. Numarasını bulmak zor olmamıştı. Ama onun kendisine söylemeyi *seçmesini* istiyordu.

"Bu taraftan."

Bayan Collins onu klimalı bir koridordan geçirerek, beyaz duvarlarında haç dışında her şey

olmayan küçük bir ofise götürdü. Odanın ortasında acı verecek kadar düzgün bir masa duruyordu. A

Plaketin önünde ve ortasında RAHİP JASPER P. BELL yazıyordu.

Yakındaki yazıcıdan bir kâğıt ve üst çekmecedен bir kalem aldı. "Al bakalım."

Bayan Collins bir şey çalmasından endişe ediyormuş gibi garip bir tavırla onu izliyordu. Gözlerini devirmemeye çalıştı. Gerçek şu ki, Sam Amca'nın ona ödediği her kuruşu biriktirmişti. Deniz Kuvvetleri'nden sonra yaptığı kârlı sözleşmeler ve büyükbabasının ona bıraktığı parayla birlikte birkaç milyon doları bir kenara koymayı başarmıştı. Vaizin zımbasını çalmaya hiç niyeti yoktu.

"Teşekkürler. Peder ameliyattan sonra nasıl?" Bayan Collins şaşırmış görünüyordu. "Brea size bundan bahsetti mi?" "Evet." Ama neredeyse bir haftadır yeni bir şey duymamıştı.

"Peder Bell gayet iyi iyileşiyor, teşekkürler. Brea'yı tanıyor musun?" Belli ki bu olasılık onu şaşırtmıştı.

"Tanışmıştık."

Kadın rahatladı. "Çok tatlı değil mi? Babasına bakmak ve o dışarıdayken kilise faaliyetlerini sürdürmek konusunda harika bir iş çıkardı."

Bu One-Mile'i şaşırtmadı. "Burada mı çalışıyorsun?"

"Ben sadece gönüllüyüm. Sokağın aşağısındaki ilkokulda üçüncü sınıf matematik öğretiyorum. Ama Jasper'ın ameliyatından beri devreye girip daha fazla yardım etmeye çalışıyorum."

Muhtemelen Jasper'ın cemaatinden daha fazlası olmak istediği için. One-Mile, adamdan bahsederken gözlerinin ışıldamasından bunu anlayabiliyordu.

Her neyse. Vaizin güzel kızı hakkında bir şeyler duymayı tercih ederdi. Ama -kaba bir tahminle- Bayan

Brea'nın Cutter'la olan seks hayatı Collins'i buradan attırır.

Bunun yerine masanın üzerine eğildi ve aracı nasıl tamir ettiğini açıklayan kısa bir not yazdı. Sonra onu, kurabiyelerini teslim ettiği plastik kabı almak için evine gelmeye ve bir tur bilardo oynamaya davet etti... ya da ne isterse. "Eminim seni takdir ediyordur. Zarfın var mı?"

Bayan Collins'in gözetlemesine ihtiyacı yoktu.

"Bir dakika." Köşede kayboldu ve elinde bembeyaz bir zarfla geri döndü.

Kâğıdı içine tıktırdı, mühürledi, önüne Brea'nın adını yazdı ve masanın üzerine bıraktı. Sonra Bayan Collins'e başıyla selam verdi ve Brea'yı ne zaman göreceğini -ya da görüp göremeyeceğini merak ederek eve doğru yola koyuldu.

Programı göz önüne alındığında, One-Mile yakın zamanda bir misafir beklemiyordu.

Ama birkaç saat sonra, bir birayla arkasına yaslanmış, utanmadan ona sürtünebilmek için ona nasıl oynanacağını öğrettiği bilardo masasına bakıyordu ki, biri ön kapısına vurmaya başladı. İçeri yumrukla girmek isteyen Brea olduğundan şüpheliydi... bu da muhtemelen notunu okuyan o olmadığı anlamına geliyordu.

Ama kimin yaptığına dair iyi bir fikri vardı.

Kahretsin.

Bilardo istakasını rafa kaldırdıktan sonra evin karşısına geçti ve kapıyı çekerek açtı. Cutter Bryant, kuduz bir chihuahua gibi köpürerek diğer tarafta duruyordu.

"Kahretsin, çöpü kaldırma attığımı sanıyordum ama işte buradasın..."

Cutter dişlerini gösterdi ve onu geri itti. Beklenmedik itiş karşısında One-Mile ayağını yere basana kadar tökezledi. Bryant içeri girdi ve kapıyı çarptı, sonra da elindeki tomar tomar notu göğsüne fırlattı. One-Mile refleks olarak onu yakaladı.

"Beni dinle, pislik. Bunu sadece bir kez daha söyleyeceğim. Brea'dan uzak dur. Onunla konuşmayı, peşinden koşmayı ve onu buraya gelmeye ikna etmek için böyle saçma sapan şeyler yazmayı bırak.

onunla takılabilirsin."

Cutter kim olduğunu sanıyordu ki, Brea'nın mektuplarını açıyor, sonra da evine girip ortalığı karıştırıyordu? Normalde o pisliğin ağzını burnunu dağıtırdı... ama bu ona Brea'nın gözünde altın yıldız kazandırmazdı.

"Yoksa ne, canımı mı sıkacaksın?" Esniyormuş gibi yaptı. "Bu konuşmayı daha önce dinledim ve tekrarlarından nefret ederim. O yüzden siktir git."

Cutter kıpırdamadı. "Büyük ve kötü davranıyorsun, sanki hiçbir şey umurunda değilmiş gibi. Ama ben senin içini görüyorum. Sen ağzı açık, her şeyi bilen bir büzüksün. Ve güvensiz bir zorba. Derinlerde, bence kendini güçsüz hissediyorsun. Annen seni çocukken yeterince sevmedi mi Walker?"

Bryant annesi hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi ama bu yine de alçakça bir darbeydi ve One-Mile'in hamamböceğine öfkesini kusmamak için kendini tutması gerekiyordu.

"Yumruk atamayacak kadar korkak mısın? Bu yüzden mi kanatlarımı incitmeye çalışıyorsun?" diye çıkıştı.

"Siktir git. Brea'dan uzak dur. Ciddiyim."

"Ona zarar verecekmişim gibi davranıyorsun. Ona *yardım* etmek için minibüsü tamir ettim. O yüzden kıcıımı bırak ve evimden defol git."

Cutter yerinden kıpırdamadı. "Ben ciddiym. Brea'nın peşinden gitmeye devam edersen, onu mahvedeceksin."

Çok mu dramatik? "Ne için? Sadece onu tanımak istiyorum." İzci çocuk alay etti. "Onu yatağa atmak istiyorsun."

Elbette söyledi. One-Mile yalan söylemeyi reddediyordu. Ama Brea'nın bedeninden daha fazlasını istiyordu. Yine de Bryant'a herhangi bir cevap borcu yoktu. Sadece piç kurusuna daha fazla cephane vermiş olacaktı.

"Beni çözdüğünü sanıyorsun. Ben kız arkadaşınla seks yapıp kalbini kırmak isteyen bir oyuncuyum. Ama benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, pislik." Cutter'ı geriye doğru itti. "Ve sen de onun için hiç iyi değilsin. Bir gece önce barda tanıştığın bir kızla yatmakla o kadar meşguldün ki babası öldüğünde Brea'nın yanında olamadın. O yüzden ben devreye girdim, seni hilekâr pislik. Aş artık bunu."

"O günü Brea'ya açıkladım. Biz ödeştik, bu yüzden nerede olduğum seni ilgilendirmez."

Saçmalık. Cutter onun iyiliğinden faydalaniyor ve onu terk ederken kıcını kurtarmak için yalanlar söylüyordu. Neden buna razı olsun ki, özellikle de One-Mile onu ve sadece onu takdir etmekten çok mutluyken?

"Sadık kalmayacağın halde ona bağlı kaldığın için bencil bir pisliksin. Onun mutluluğu ne olacak? Geleceği? Yoksa sikiinin ötesini hiç düşündün mü?"

Brea'nın temiz plastik kabını fuayedeki masanın üzerinde görünce Cutter'ın çenesi sertleşti ve onu kaptı. "Sana kendimi haklı çıkarmak zorunda değilim. O benim meselem ve onunla her zaman ilgileneceğim. Ama Brea senin için yasak bölge." Parmağıyla One-Mile'in yüzünü işaret etti. "Ve eğer çizgiyi bir adım daha aşarsan, yemin ederim seni öldürürüm."

"Dene bakalım. Kimin öleceğini göreceğiz."

"BREA!" diye seslendi babası evin öbür ucundaki koltuğundan.

"Geliyorum baba." Elinde bir fincan kahve ve bir parça kuru ekmekle aceleyle oturma odasına girdi,

çok tahıllı tost ve sabah ilacını getirdikten sonra her şeyi yanındaki masaya koydu. "Yemeğini ye ve ilaçlarını al."

Adamın çoktan duş almış ve tıraş olmuş olduğunu görünce şaşırdı ama yüzündeki ekşi ifadeye hiç şaşırmadı. "Yılan yağı satıcısından saçma sapan kapsüller."

Brea, "Hayır, eyaletteki en iyi kalp cerrahlarından biri tarafından reçete edilen ilaç," diye düzeltti. "Lütfen alın. Kalbinizi tekrar riske atmak istemeyiz."

Yapamadı. Yere yığıldığı ve onu neredeyse kaybetmek üzere olduğu haberi onu yıkmıştı. Pierce'ın o gün onu alışverişte takip etmesi Brea'yı sarsmış olsa da, yanında olduğu için Tanrı'ya şükretti. Kendini hastaneye götürecek durumda değildi.

Babam homurdandı ama teslimiyetle iç çekti. "Peki, tamam. Son müşterinle işin bittiğinde kiliseye gidip postalarımı almanı istiyorum. Beşe kadar oraya varırsan Tom yeni gençlik grubuyla toplantı yapacak. O oturuma katıl ki bana nasıl olduğunu anlatabilesin. Sonra Richards'ların çiftliğine gidebilirsen... Görünüşe göre Josette Pazartesi günü kadın ameliyatı olacak ve kiliseden birinin onlarla birlikte dua etmesini istedi."

"Tom yapmalı. Bu onun işi baba." Ve geçen gece Rutherford'ların evinden eve dönerken ona bir adım geri çekilmesini takdir edeceğini söylemişti.

Babası kaşlarını çatı. "İyi bir vaaz veriyor ama toplumla nasıl şefkatle bağ kuracağını öğrenememiş. Sen öğrendin. Tüm bu insanları tanıyor ve seviyorsun. Ve herkesi özel hissettirme yeteneğine sahipsin."

Brea bunu takdir etti ama... "Bütün gün çalışmak zorundayım. Gençlik toplantısına katıldıktan sonra bir ya da iki saatliğine Richards'ların çiftliğine gidersem ne zaman yemek yiyeceğim? Ayrıca bu akşam market alışverişi yapmayı ve çamaşır yıkamayı planlamıştım."

Aslında yapmalıydı... ama kendini Pierce'ı arama dürtüsüne direnirken buldu. Ona bilardo oynamayı öğretmeye çalıştığından beri ondan hiçbir haber almamıştı. Kuşkusuz biraz hayal kırıklığına uğramıştı. Aptalcaydı ama ona çıkma teklif edebileceğini ummuştu.

Gerçekten akşam yemeği ve film tipi mi?

Onu kafasından atması gerekiyordu. Pierce'ı aramak, ona kurabiyelerle teşekkür etmek bile düşüncesizce, pervasızca ve umutsuzca bir davranıştı; daha önce hiçbir erkekle birlikte olmamıştı. Ama Pierce onu çok heyecan verici, beklenmedik duygularla doldurmuştu. Onu unutmak imkânsızdı.

"Bunu yarın kiliseden sonra yapabilirsin," diye ısrar etti babası. "Zorlama olduğunu biliyorum ama bu kasabaya karşı bir görevimiz var. Bu insanlarla tek başıma ilgilenemem ve seni önce başkalarını düşünmen için yetiştirdim. Sana ihtiyacım var, bebeğim."

Ve işte oradaydı, ne zaman istediği bir şeyi yapmakta dirense acımasızca bastığı düğme. İşe yarıyordu çünkü o haklıydı. Kendi ihtiyaçlarını etrafındakilerden üstün tutarsa kendini çok kötü hissedecekti. "Ben her şeyi hallederim."

Gülümsedi. "İşte benim kızım. Cutter seni bu sabahki ilk randevundan önce kahvaltıya mı götürecek?"

"Öyle." Ve evden çıkıp bir saatliğine rahatlayabildiği için sersemlemiş, suçlu bir heyecan hissetti.

"O çocukla evlenmelisin. Babası ayyaşın tekiydi ve Sweeney Rod olmadan daha iyiydi ama Cage ve Cutter iyi çocuklar oldular. Cutter sana göz kulak olur, Brea."

Yapacaktı ve ikisi de perişan olacaktı. "Biz arkadaşız baba. Hepsi bu."

"Öyle deyip duruyorsun." İç çekti. "O zaman seni mutlu edecek dürüst, Tanrı'dan korkan bir adam bulman için dua edeceğim."

Brea içini çekti. Babası eski kafalı ya da yargılayıcı gibi görünmek istemiyordu ama

onu değiştirecek. "Teşekkür ederim."

Kapının çalınmasıyla konuşmaları sona erdi. Brea aceleyle kapıya yöneldi ve Bayan Collins'i içeri aldı, tam o sırada babam tostundan ilk ısırığını aldı ve haplarından birini yuttu. "Günaydın."

Biraz havadan sudan konuştuktan sonra Jennifer babasının ayak ucundaki sedirde oturdu ve babası LSU'nun sezonun ilk futbol maçına daha iki hafta olduğunu söyleyerek homurdanmaya başlayınca gülümsedi. Neyse ki Cutter bir süre sonra içeri girdi. Brea babasının yanağından öptü ve günü onunla geçirdiği için Bayan Collins'e teşekkür etmeden önce kontrol edeceğine söz verdi.

Kırk dakika sonra kendini tabağını karıştırırken buldu, programındaki iki şampuan ve setten korkuyordu... ve Pierce'ın artık onunla ilgilenmediğine karar verip vermediğini tekrar merak ediyordu.

"Waffle'ına daha dokunmadın bile, Bre-bee."

Brea başını kaldırıp Cutter'a baktı ve gülümsemeye zorladı. "Bu doğru değil. Sadece çok fazla yemek var. Gerisini ister misin?"

"O saçmalıkları yemediğimi biliyorsun."

"Ama kahvaltıda altı yumurta ve yarım tavuğu nasıl mideye indiriyorsun?"

"Ben büyüyen bir çocuğum." Karın kasları olduğunu bildiği düz karnını okşadı. "Ve gücümü korumak için proteine ihtiyacım var."

"Oldukça güçlüsün," dedi gözlerini devirerek. "Bu sabah beni evden çıkardığın için tekrar teşekkürler."

"Bir şey değil. Bir molaya ihtiyacın olduğunu düşündüm ve Jennifer Collins babana bakıcılık yapmaktan çok mutlu."

Onun koluna vurdu. "Sanki sevişiyorlarmış gibi konuşuyorsun."

Cutter omuz silkti. "Bu beni şaşırtmazdı. İkisi de yıllar önce eşlerini kaybetti ve bence birbirlerinden hoşlanıyorlar."

Brea alçak sesle, "Bu seks yaptıkları anlamına gelmez," diye ısrar etti. "Babam üç haftadan kısa bir süre önce kalp ameliyatı oldu ve evli değiller."

"Ama sevgili olsalardı, onu affederdin, değil mi? O bir vaiz olabilir ama aynı zamanda bir erkek."

Cutter neye varmaya çalışıyordu? "Bunu Tanrı yargılayacak, ben değil. Ama babam cinsel günahlar işleyecek türden biri değil."

En iyi arkadaşı öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı. "Yirmi iki yaşındasın ve annen sen doğduktan kısa bir süre sonra öldü. Gerçekten de Tanrı'nın adamı olduğu için mi yirmi yıldan fazla bir süre seks yapmadığını düşünüyorsun?"

Brea kıvrandı. "Bunu hiç düşünmemeye çalışıyorum."

"Evet, babam yıllar önce kaçtığından beri annemi kimin 'teselli ettiğini' düşünmemeye çalışıyorum. Ama sana söylüyorum, babanın biriyle ilişkisi varsa sakın şaşıрма. Paramı Bayan Collins'e yatırıyorum."

"Bu çok saçma. O sadece çok nazik bir hanımefendi."

Alay etti ve başını salladı. "Bre-Bee, nasıl başa çıkacağını bilmediğin şeylerle karşılaştığında kafanı kuma gömmek gibi bir huyun var. Bu her zaman işe yaramaz."

"Çatışmayı sevmem," diye savundu. "Bu seni nasıl üzmüyor?"

"Bazen gerekli bir kötülüktür."

İş gibi, ki o da pek hoşlanmıyordu. "Sanırım gitmeliyim. Gabrielle Brown bu sabah annesini getirecek. İkisi de perma yaptırmakta ısrar ediyor. Gabi bunların yeniden moda olacağına yemin ediyor."

"Kıçına kadar saçları var."

"Arka taraf," diye düzeltti. "Ve haklısın. Yani uzun bir gün olacak." "O zaman seni işe götürelim."

Cutter ayağa kalktı, masaya birkaç banknot attıktan sonra ona restorandan çıkarken eşlik etti. Etrafları, muhtemelen ikisinin neden evlenmediğini ya da ne zaman evleneceklerini merak ederek bakan tanıdık yüzlerle çevriliydi. Onun hakkında hiç romantik bir şey düşünmediğini... ama birlikte çalıştığı dövmeli askeri suikastçı hakkında birkaç şehvet dolu fantezisi olduğunu bilseler hepsi şaşırmaz mıydı?

Odanın karşısındaki kasaba halkından bazılarına el salladı, sonra Bayan Jenkins'in dün dört yaşına basan torununa hayranlıkla bakmak için durdu. Cutter, sonunda kaldırıma varıncaya kadar elini sırtına koyarak onu ilerlemeye teşvik etti.

"Oradan asla çıkamayacağımızı düşündüm." Çok dar bir kazak giymiş gibi kıpırdandı.

Güldü. "İnsanları, onları koruduğun sürece seviyorsun. Tanrı onlarla konuşmanı yasaklıyor."

Sırıttı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Tüm hayatım boyunca." Onunla omuz omuza çarpıştı. "İşte bu yüzden benim en iyi arkadaşımsın. Bugün ne yapıyorsun?"

"Annem çalışıyor. Cage birkaç saat önce görevden ayrıldı, yani kasabaya dönüyor." Omuz silkti. "Lafayette'e dönüp birkaç işimi halledebilirim. Bilirsin, bu gece ortalığı ayağa kaldırmaya hazırlanırım."

"Benden ne kadar saklasan da, bunu yapabilecek kapasitede olduğunu biliyorum."

Cutter bir şey söylemek için ağzını açtı. Bir motosikletin devir sesi sözünü kesti. Brea döndü ve siyah kasklı, deri ceketli, yıpranmış kot pantolonlu ve savaş botlu iri bir adamın onlara doğru geldiğini görünce olduğu yerde durdu.

Anında, cildinin her santimetresinde karıncalanmalar oldu ve ağrıyan meme uçlarını uyandırdı. Bacaklarının arasında birikerek onu daha da şok ettiler.

Brea adamın parlak siyah vizörünün arkasını göremiyordu ama bisikletini rahat bir güvenle kullanıyordu. Brea'ya öyle bir bakıyordu ki, Brea onun tek odak noktası olduğunu anladı. Sanki ruhu onu adamın peşinden gitmeye zorluyormuş gibi, manyetik olarak ona doğru çekiliyordu. Şimdiye kadar sadece bir adam onu bu şekilde etkilemişti ve onu her gördüğünde bu his daha da güçleniyordu.

Pierce Walker.

Sunset'te onu mu arıyordu?

Bakışları hâlâ kızın üzerindeyken motorunu tekrar çalıştırdı ve Napoleon Caddesi'nden sola, Landry'ye döndü. Adam binaların arkasında kaybolana ve artık motor sesini duyamayana kadar başını eğerek onu izledi.

"Orospu çocuğu," diye homurdandı

Cutter. "Sus. Sadece caddeden aşağı iniyor."

Cutter onu nazıkçe kaldırımdan aşağıya doğru yönlendirdi, ama içinden öfke püskürdüğünü hissedebiliyordu. "Walker etrafını kokluyor, Bre-Bee. Kan kokusu alıyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Onun zararsız bir kedi yavrusu olduğunu, tüm o saçmalıklarının altında iyi bir kalbi olduğunu düşünüyorsun. O adam yemeye hazır aç bir aslan ve sen de açlığını gidermeye niyetli küçük bir tavşansın."

Adamın iması kadının içini ısıttı. "Bunu bilmiyorsun."

Cutter alay etti. "Evet, biliyorum. Saklamaya bile çalışmıyor. Sen sadece anlamak için fazla

iyisin. EM partisinde çok nazikti. Yardıma ihtiyacın olduğunda seni hastaneye götürdü. Ona pişirdiğin kurabiyeleri yedi-"

"Bunları nereden biliyorsun?"

"Kilise minibüsünü ben tamir etmedim. O tamir etti. Ama sana bıraktığı notu ele geçirdim, akşamı 'kurabiyelerini yiyerek' geçirdiği için konteynırını almak üzere seni evine 'davet ediyordu'. Umarım kukunu değil de kurabiyelerini kastetmiştir."

"Cutter Edward Bryant!" Onunla hiç böyle konuşmamıştı.

Yine de, Pierce'ın iri, mürekkepli ve çıplak, karanlık başını çıplak kalçalarının arasına koymuş, kendinden geçmiş bir halde kıvrılırkenki görüntüsü kan dolaşımına bir ateş gibi düştü.

"Ciddiyim," diye hırladı Cutter. "Hoşuna giderdi."

O biliyordu. Bunu bir sır olarak saklamamıştı. "Bana hiç dokunmadı, özellikle de orama..."

"Ve şimdi de dokunmayacak. Onu tekrar uyardım. Bu sefer ciddi olduğumu bildiğinden emin oldum." Brea ayağını yere vurarak yürüyüşlerini durdurdu. "Bana ne istediğimi sordun mu?"

"Bu o değil. Bundan daha iyi bir zevkin var."

Yapmadığını itiraf etmek sadece bir tartışma başlatırdı. Ve neden zahmet etsin ki? Az önce sokakta ona bakması ve sözde kilise minibüsünü tamir etmesi dışında, Pierce ona seksten daha fazlasıyla ilgilendiğini gösteren gerçek bir işaret vermemişti. Ayrıca, onu babasıyla nasıl tanıştırebilirdi ki? Pierce onun parmağına bir yüzük takmak istemediği sürece bu imkânsızdı. Ama bu fikir de pek olası görünmüyordu. Ona günah dolu bir gece yaşatabilirdi ama soyadını asla. Kötü çocuğun onu bir kaçırmaktan daha fazlası için istediğine dair bu aptal fanteziye kapılmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Onu unutmanın zamanı geldi.

Brea kaldırımından aşağı baktı. Güzellik mağazasının kapısı açıldı. Dükkân sahibi Rayleigh başını uzattı ve ona Instagram'a hazır bir bakış fırlattı.

"Gitmem gerek. Eminim Gabrielle ve annesi beni bekliyorlardır. Sonra görüşürüz." "Daha sonra seni Richards'ların evine götürecek birine ihtiyacın olursa beni ara."

Brea önündeki on iki saatten fazla günü düşünmekten bile yorulmuştu. "Teşekkürler."

Cutter eğildi ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum."

İç çekti. "Biliyorum."

Ona yapabildiği tek gülümsemeyi yaptıktan sonra kuaför salonuna girdi. Dört saat, iki perma, bir şampuan ve set ve bir gelmeyeninin ardından, ayaklarını dinlenme odasındaki boş bir sandalyeye dayadı ve bir sonraki saç kesimini bekledi. Telefonu çaldığında telefonunda bir bulmaca uygulaması oynuyordu. Arayan Cutter'dı.

Brea neredeyse cevap vermeyecekti. Muhtemelen ona Pierce'ın kendisi için doğru kişi olmadığına dair tüm nedenleri hatırlatmak istiyordu ve Brea'nın hiç havası yoktu.

Ancak parmağı reddetme düğmesinin üzerinde gezinirken bir şey ona cevap vermesini söyledi. "Merhaba. Ne yapıyorsun?"

Durakladı. Sessizliği bir şekilde gerginlikle doluydu. "Brea, beni dikkatle dinlemeni istiyorum."

"Sorun nedir?"

Babamı kontrol etmeye gitmiş ve onu yine baygın mı bulmuştu?

"Zor bir durumdayım. Geçmişte her zaman sağ salim çıkmayı başarmıştım... ama bunun öyle biteceğini sanmıyorum. Özür dilerim. Veda etmek için aradım."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRea'nın kalbi durdu. Dünyası durma noktasına geldi. "Ne diyorsun sen?"
Ama biliyordu. Cutter tehlike içinde yaşıyordu ve en büyük korkusu, bir şeyin sonunda ondan daha güçlü olduğunu kanıtlaması, gerçek olmuştu.

"Cage yolda. Bir yere ayrılmayın. O açıklayacak.

Ama-" "Hayır!"

"Bunu daha da zorlaştırma," diye bağırdı, sesi kararlılıkla ve onun sesinde daha önce hiç duymadığı bir şeyle -korkuyla- boğuklaşıyordu. "Ailemin geri kalanını aradım ve vedalaştım. Seni seviyorum, küçük kardeşim. Kendine iyi bak-"

"Durun. Yapabileceğin bir şey olmalı. Böyle bir şey olamaz. Ben..." *Sensiz ne yapacağımı biliyorum.*

Kelimeler göğsüne baskı yapıyor, nefesini kesiyor ve gözyaşlarını zorluyordu.

"Bir grup rehinenin serbest bırakılması için pazarlık yaptım. Bir kişi karşılığında on beş kişinin hayatını kurtarmak iyi bir anlaşma. Benim sonum çabuk olacak ve sen devam edeceksin. İyi yaşa." Titreyen bir nefes verdi. "Benim için."

"Cutter, hayır. Yapamazsın-"

Ama hat kesildi. Kalbinin kardeşiyle muhtemelen bir daha asla konuşamayacağı gerçeği göğsüne çarptı.

Yardımsever bir Tanrı'ya inanıyordu. Elbette, bu dünyada kötü şeyler oluyordu... ama neden Cutter? Neden şimdi? Brea bu konuda hiçbir şey anlamıyordu - bunu durdurmak için bir şeyler yapması gerektiği dışında. Elbette O'nun iradesi, Cutter gibi harika birinin iyi bir şey yaptığı için ölmesine izin verecek kadar acımasız olamazdı.

Ayağa fırladığında Rayleigh kafasını kapıdan içeri soktu. "Cage senin için burada, tatlım. Sanırım bir sorun var."

"Diğer randevularımı iptal et," diye bağırarak çantasını kaptığı gibi dinlenme odasından çıktı.

"Neler oluyor?" diye seslendi kadın arkasından.

Brea cevap vermedi, sadece girişin yanında bekleyen ve yüzü kasvetli olan Cage'e doğru koştu. Kollarını Brea'ya doladı ve onu sıkıca kavradı, sanki teselli bulmaya olduğu kadar teselli vermeye de ihtiyacı varmış gibi. Kadın onu rahatça kucakladı ama herhangi bir teselli istemiyordu. Sadece Cutter'ın sağ salim eve dönmesini istiyordu.

"Bana her şeyi anlat. Kardeşin nerede? Bu nasıl oldu?"

Cage etrafına bakındı. Brea da onu takip etti ve salondaki herkesin baktığını fark etti. Bu küçük kasabada dedikodudan daha çok sevilen bir şey yoktu, ne kadar sulu olursa o kadar iyiydi.

Hayatı boyunca bu topluluğu sevgiyle beslemişti. Herkesi açıkça ve karşılıksız sevdi.

Rezervasyon. Şimdi de sanki Cage'le birlikte sansasyonel bir televizyon gösterisinde rol alıyorlarmış gibi aval aval seyrediyorlardı.

Dramatik davranıyordu. Tabii ki ne diyeceklerini bilemezlerdi. Neredeyse hiç bilmiyordu. Yine de meraklı bakışları ve acıyan ifadeleri onu rahatsız ediyordu.

"Arabada konuşalım," diye homurdandı Cage. "Annemin yanına dönmem gerek."

Hararetle başını salladı, sonra Rayleigh'e yalvaran bir bakış gönderdi. "Gitmem gerek." Kadının yüzü yumuşadı. "Senin için her şeyi iptal edeceğim."

Brea kapıdan koşarak çıktı, Cage de peşinden. Neyse ki kaldırımında bir yer bulmuş ve kamyonetine binmesine yardım etmişti.

Direksiyona geçer geçmez onunla yüzleşti. "Siz ikiniz kahvaltı ettikten sonra, Cutter eve dönerken markette durdu. Adamın biri içerideydi ve ayrıldığı karısını öldürmekle tehdit ediyordu. Bazı görgü tanıkları yardım etmeye çalıştı ama adam silah çekti. Çoğu insan güvenli bir yere kaçtı, ama Cutter sırf ciddi olduğunu kanıtlamak için kasabı vurdu, sonra da kendisiyle birlikte on beş kişiyi dükkânın içinde kısırdı: dört erkek, sekiz kadın - yakında eski karısı da dâhil olmak üzere - ve üç çocuk. Cutter dükkana geldiğinde polis henüz gelmemiştii ve kıyamet kopuyordu. O müdahale etti."

Tabii ki. Cutter başkalarını korumayı kutsal bir görev olarak görmekle kalmıyor, geçmişte rehine durumlarını da müzakere etmişti. "Yani serbest bırakılmalarını o mu ayarladı?"

"Ayrı yaşadığı karısı hariç herkes. Silahlı adam ilk başta onu bırakmak istemedi." Ama Cutter, adam pes edip kadını bırakmayı kabul edene kadar onu yormuştu.

Brea soluk soluğa Cage'e döndü. "Cutter kendi hayatını onunkine değişti, değil mi? Bu yüzden arıyordu."

Cage kamyonu çalıştırırken başıyla onayladı. "Anlaşmayı bir saatten kısa bir süre önce yaptı. Silahlı adam ailesiyle son kez vedalaşmasına ve taleplerini polise iletmesine izin verdi."

"Ne istiyor?" Bunun pek önemi yoktu ama Cutter'ın ne kadar zamanı kaldığını bilmek zorundaydı.

"Deposu dolu siyah bir Camaro, işaretsiz on binlik banknotlar ve beşte iki Jack Daniels."

Adamın öncelikleri varmış gibi görünmüyordu. "Başka bir şey yok mu?"

Salonun yanındaki köşedeki ışıktaki durduklarında, Cage ensesini çekti. "Hayır. Silahlı adam zaten kaybettiğini biliyor. Bu da onu pervasız, aptal ve tehlikeli yapar."

Ve Brea Cutter'ı tanıyordu. Ölse bile, tüm rehineler serbest kalırsa kazanmış olmaktan memnun olacaktı. "Polisin taleplerini yerine getirmek için ne kadar zamanı var?"

"Üç saat. Ve bunun otuz dakikası çoktan geçti."

Eğer bir şey olmazsa, Cutter güneş batmadan ölmüş olacaktı.

Dehşet göğsünde gong çaldı. "Polis ne yapıyor? Bana bu adamı daha önce yakalamak için bir planları olduğunu söyle-"

"Cutter herkesten müdahale etmemesini istedi." Cage'in sesi mutlu gelmiyordu. "O ve tüm EM Güvenlik ekibi yedek memur olduğu için polis onun isteklerini yerine getiriyor."

"Ne?" Cage'in ciddi mi yoksa Cutter'ın deli mi olduğunu soracaktı ama cevabı biliyordu.

"Ben de kızgıyım. Siktir!" Sinirini koca yumruğuyla direksiyona vurarak çıkardı. "Özür dilerim ama..."

Brea onun özrünü elinin tersiyle itti. Hayatında hiç böyle bir şey söylememişti ama şu anda söylemek ister gibiydi. "Yani polis bunun olmasına izin mi verecek?"

"Adamı dükkândan çıkarken yakalamaya çalışacaklar ama... hemen hemen."

"Peki ya sen? Sen-"

"Girmek mi? Keşke yapabilseydim diye düşünmüyor musun? Kardeşim geri çekilmemi istememiş olsa bile, ben Dallas'ta bir polisim. Lafayette'te herhangi bir yetkiye sahip değilim. Oraya gidip o adamı öldürseydim, muhtemelen cinayetten hapse girerdim." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Elim kolum bağlı."

Yasaları ve neden var olduklarını anlıyordu ama şimdi pes etmeyi kabul edemezdi. Tanrıya şükür Cage ona bir fikir vermişti. "Benimkiler değil. Beni arabama götür."

Başını iki yana salladı. "Cutter güvende olduğundan emin olmak için seni anneme götürmemi söyledi ve-"

"Bırakın gideyim." Cage tereddüt edince, devam etti. "Kardeşini kurtarabilmem için en ufak bir şans bile varsa, denememi istemez misin?"

"Aklında ne var?"

Ona söylerse, onu vazgeçirmeye çalışmakla vakit kaybedecekti. Ama fedakârlık yapabilecek tek kişi Cutter değildi. "Lütfen sorma. Sana yalan söylememeyi tercih ederim."

"O bakkal hikâyesinin yakınına bile gidemezsin, duydun mu? Kendini tehlikeye atamazsın." Başını iki yana salladı. "Yapmayacağım. Söz veriyorum."

Işık yeşile döndü. Cage durakladı, sonra caddenin ortasında yasadışı bir U dönüşü yaparken sövdü. İç çekerek salonun arkasındaki otoparka girdi. "Eğer kardeşim bunu başarır, beni öldürecek. Ve umurumda da değil. Eğer bir şey yapabilirsen..."

Adam kompakt aracının yanında fren yaptığında, kadın elini onunkinin üzerine koydu. "Zayıf bir ihtimal ama elimden gelen her şeyi yapacağım."

Bu sözle birlikte dışarı fırladı ve küçük arabasına atladı, Cage onu takip etmek için büyük kamyonetine manevra yaptıramadan önce park yerinden çılgık atarak çıktı.

Lafayette'e ulaşması en az yirmi dakika sürmeliydi. On iki dakikada varmıştı. Arabadan atladı ve orta yüzyıldan kalma modern binaya giden yürüyüş yoluna fırlayarak çılgınca kapı zilini çaldı.

"Lütfen evde ol." Aksi takdirde, bir B planı bulması gerekecekti ama bu da sahip olmadığı zamanı alacaktı. "Lütfen evde ol."

Birden kapı sarsılarak açıldı. Gömleksiz ve kaşlarını çatmış Pierce Walker girişte durmuş, sert siyah gözleriyle onu inceliyordu. "Burada ne işin var?"

"Yardıma ihtiyacım var. Lütfen."

Adam tereddüt etti ve kadın onu geri çevirip çevirmeyeceğini merak etti. Sonunda geri adım attı ve başını sallayarak onu içeri davet etti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Aceleyle içeri girdi. "Cutter tehlikede. Yakındaki bir markette tutulan bazı rehinelere serbest bırakılması için pazarlık yaptı ama adam ayrı yaşadığı karısının gitmesine izin vermedi. Cutter da karısına karşılık kendi hayatını teklif etti. Yaklaşık iki saat içinde Cutter'ı öldürmeyi planlıyor." Cutter'ın çelik gibi kollarını tutmak için ileri atılırken gözleri yaşardı. "Çok şey istediğimi biliyorum. Bunun senin kavgan olmadığını biliyorum. Ondan hoşlanmadığımı biliyorum. Ama onu çok seviyorum. Lütfen... Lütfen, kurtar onu. Her şeyi yaparım."

ONE-MILE Brea'nın minyon formunun üzerinde durmuş, onun yalvaran iri gözlerine bakıyordu. Erkek arkadaşının hayatını kurtarması için ona yalvarıyordu.

Bu ne kadar boktan bir durum?

"Bir şey yapabileceğimi nereden çıkardın?"

"Sen Lafayette Polisi yedek memuru değil misin?"

Başını salladı. "Ama bu da demek oluyor ki, bu durumda bir şeylerin olmasını sağlamak için daha az gücüm var.

dövüş polisi. Eminim hallediliyordur."

"Cutter hepsine geri çekilmelerini söyledi. Ayrıca, onların subaylarından herhangi birinin senin... yeteneklerine sahip olduğundan şüpheliyim."

Şimdi anladı. *Oh, lanet olsun.*

One-Mile kapıyı Brea'nın arkasından çarptı ve yaklaştı. Kadının kokusu duyularına yayıldı ve beynine çarptı. Göğüslerinin yumuşak salınımı her nefes alıp verişinde göğsünü yakıyordu. Şehveti kabarmıştı. Tanrım, ona dokunmak, Cutter Bryant'ın var olduğunu unutana kadar onu öpmek için yanıp tutuşuyordu.

Büyük şans.

"Ve eğer onu kurtarırsam her şeyi yaparsın, doğru mu?"

"Evet."

"Yani küçük güzel vaizin kızı cinayet işlemenin bedeli olarak beni becermeyi mi teklif ediyor?"

İrkildi ama bakışları değişmedi. "Evet."

Bu onun en yakıcı sorusunun cevabıydı. Cutter'a o kadar bağlıydı ki, iyi kız ahlakına orta parmağını gösterecek ve piçin hayatını kurtarmak için onu korkutan bir adamla edepsizlik yapacaktı.

Orospu çocuğu.

Bununla daha sonra ilgilenecekti. Ama Brea'yı sadece onun için ıslak ve ateşli olduğunda istiyordu, başka bir adam için kendini feda ettiği için değil. Öyle bile olsa, onu sıkıntı içinde görmekten nefret ediyordu. Müdahale etmezse onu asla affetmeyecekti. Onu hiç umursamaması muhtemelen onu bir ahmak yapıyordu çünkü kız onu hiç umursamıyordu. Ama onun ya da herhangi biri için iç pusulasını kapatamazdı ve pusula ona Brea'yı hayatında tutmak için cenneti ve cehennemi hareket ettirmesini söylüyordu. Ayrıca, masumları rehin tutan bir pisliğin işini bitirmek konusunda herhangi bir endişesi de yoktu. Ayrıca, Cutter'ı kurtarabilecekken kurtarmasaydı patronları onu ya kovacak ya da boğazını kesecekti -parasını ikincisine yatırmıştı-.

Gerçekliğin tadı gerçekten acıydı.

Yumruğunu en yakın duvara çarpmamayı başardı. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

Tek kelime etmeden evin diğer tarafına yürüdü, evdeki ofisine girdi, sonra da yere sürgülenmiş silah kasasını açtı.

Brea parmak ucunda arkasından yaklaştı. Elbette biliyordu. Sadece onu duymakla kalmıyordu, lanet olası vücudu da ona uyum sağlamıştı. Ne zaman ona on adım yaklaşırsa, teni şehvetten kızarıyordu. Aleti o kadar sertleşiyordu ki.

"Bu bir evet mi?"

MK-13'ünü yerleştirdiği yerden çekti, dürbününü ve tripodunu aldı, sonra da bir kutu .300 Magnum mermi çıkardı. Dolabın derinliklerinden bir silah çantası çıkardı ve her şeyi içine yerleştirdikten sonra son bir tıklamayla kapağını kapattı. "Neden olmasın? Birinin ölmesini istiyorsan güzel kız, adamın benim."

"Kızgınsın." Brea'nın yüzü onu rahatsız ettiğini söylüyordu.

Yukarıdaki askıdan uzun kollu kamuflajlı bir tişört kaptı, kafasına geçirdi ve bir orospu çocuğu gibi yalan söyledi. "Hayır. Sadece oyun suratımı takıyorum."

Neden ona kıskandığını söylesin ki? Kendisini acınacak halde hissettirmekten başka bir iş yapamıyordu.

"Özür dilerim." Elini onun göğsüne koydu ve yüzünde anlaması için yalvaran bir ifadeyle ona baktı. "Bunu istemeye hakkım olmadığını biliyorum ama sadece sen yardım edebilirsin."

Boktan olan şey, onun haklı olmasıydı. Elbette, Lafayette Polis Departmanı'nın bir SWAT birimi vardı. Bazı memurları orduda bir süre görev yapmıştı. Hatta birkaçı savaş bölgelerinde görev

yapmıştı. Ama eğer biri bu adamı birkaç yüz metre öteden, suçluya haber vermeden yakalayacaksa

Sivillerin ve LPD'nin can kaybını sıfıra indiren adam oydu.

Brea'nın sadece Bryant'ı kurtarmak için onunla yatağa girmeye hevesli olması onu kızdırıyordu.

"Bu yüzden ben ilgileniyorum. Burada kal."

"Cage ve Mama Sweeney beni geri bekliyorlar-"

"Hayır." Ona ters ters baktı. "Eğer bu işin bitmesini istiyorsan, burada kal." Kadın kollarını kendine doladı ama başını salladı. "Pekâlâ."

Kahretsin, onu korkutmaya çalışmıyordu ama kendisi ve polisler dışında kimsenin ne planladığını bilmesine de ihtiyacı yoktu - tabii denemesine izin vermeyi kabul ederlerse.

"Geri döneceğim." Tek-Mil kapıya doğru döndü.

Brea onun kolunu tuttu ve bir elini onunkinin içine soktu. "Lütfen dikkatli ol."

Bunu gerçekten önemseydiği için mi söylüyordu yoksa sadece onun kanının vicdanına bulaşmasını istemediği için mi?

"Beynine bir kurşun sıkana kadar silahlı adam orada olduğumu asla bilmeyecek."

İrkildi ama ona daha sıkı sarıldı. "Beni haberdar eder misin? Sana numaramı mesaj atarım."

Kiminle uğraştığı hakkında gerçekten hiçbir fikri yoktu. Eğer onu hiç istemeyecekse, belki de onu korkutmanın zamanı gelmişti, böylece ondan uzak duracaktı. Çünkü aralarına mesafe koymazsa, onun dudaklarının tatlı pembe yayını tatmaktan kendini daha ne kadar alıkoyabileceğini bilmiyordu. Ve bir kez ağzına aldı mı...

Sikeyim.

One-Mile onun kişisel alanına doğru eğildi ve başının üstündeki kapı pervazına dayanıp aşağıya baktı. "Bunu zaten biliyorum. Senin hakkında her şeyi biliyorum çünkü bunu kendime iş edindim. Söyleyecek bir şey olduğunda ararım."

Yutkundu ve endişeyle ona baktı. "Teşekkür ederim." Adam kaşlarını kaldırdı. "Bana daha sonra teşekkür edebilirsin."

Uzak durarak.

Kendini cipine atarken telefonunu cebinden çıkarıp yatak odasından ve evden ayrıldı. Tüm bu yıkıcı alınganlıkları bir kenara bırakıp işe koyulma zamanı gelmişti. Üç patronundan hangisi kafasını kaybetmeden onu dinleyecek ve meşgul olmasının önünü açacaktı?

One-Mile sonunda Hunter'da karar kıldı ve mahallesinin dışındaki ana caddeden aşağı doğru dönerken eski SEAL'in numarasını çevirdi. Logan ağabeyiyle aynı dili konuştuğunu düşünüyor gibiydi. Şimdiye kadar o ve büyük Edgington kardeş birbirlerinin etrafında dönmüşlerdi. Şimdi de genç Edgington'ın onun kışına duman üflemediğini ummak zorundaydı.

"Ne istiyorsun Walker? Bugün cumartesi. Karım ve oğlumla geçireceğim." "Ne yazık ki, gözü dönmüş silahlı adamlar pazartesiden cumaya çalışmıyor. Ve senin Altın çocuk Bryant, kahramanı oynamak ve kendini kurbanlık koyun olarak sunmak için hiç vakit kaybetmedi."

"Bu da ne..." Hunter bir küfür yutarken sesi çok kızgın geliyordu. "Kata, bebeği al." Birkaç hıştırtıdan sonra parke zeminde ağır ayak sesleri duyuldu. "Lanet olası orospu çocuğu. Ne kadar vaktimiz var?"

"Tetikçinin taleplerinin yerine getirilmesine iki saatten az bir süre kaldı."

"Ve ortalık karıştı. Polis neden bana değil de sana ipucu verdi?" "Bana hiç bir şey söylemediler. Brea benden müdahale etmemi istedi."

"Siktir." Küfrünün içinde yüzlerce soru dolaşıyordu ama Hunter'ın hakkını yemeyelim, şimdi bunları sormadı. Sadece sadede geldi. "Sence öldürücü bir atış mı yapılacak?"

"Öğrenmek için yoldayım. Benim için birkaç yeri arayıp bürokratik işlemleri halledebilir misin?" Hunter tereddüt etti. "Deneyebilirim ama kimin başaracağını biliyorum."

One-Mile onun kimi kastettiğini çok iyi biliyordu.

"Babanı." "Bingo. Herkes albaya büyük saygı duyar."

One-Mile da bu kampta olduğu için Hunter'ın mantığını tamamen anlıyordu. "İyi düşünmüşsün.

Olay yerine gidiyorum. Bana haber verin."

"Babam doğru kişilere ulaşmış dokunduktan sonra sizinle temasa geçecek. Tanrıya şükür bu lanet kasabadaki herkesi tanıyor."

Ve eski iyi çocukların besin zincirinin en tepesindeydi.

"Teşekkürler."

"Müdahale etmeni takdir ediyorum, özellikle de Brea'nın isteği seni çok garip bir duruma soktuğunda."

Herkes onun için ereksiyon olduğunu biliyor muydu? "Ne demek istiyorsun?"

"Logan ve ben Cage'i liseden tanıyorduk. Cutter'ı pek sevmediğini biliyorum ama zor bir çocukluk geçirdi.

Annesi ve kardeşi iyi insanlar."

Cutter da EM'de herkesin favorisiydi. "Ben hallederim. İcabına bakacağım."

Sonra telefonu kapattı. Söyleyecek başka ne vardı ki? İnsanlığın karanlık köşelerine geri dönmenden önce kahramanı kurtarmakla görevlendirilmişti çünkü kimse onun gibi insanların gerekli bir kötülük olduğunu kabul etmekten hoşlanmıyordu.

Olay yerine ulaştığında polis, marketin bulunduğu alışveriş merkezinin tüm girişlerini kordon altına almıştı. Caleb Edgington'un hızlı çalıştığı anlaşıyordu, çünkü otoparkın güvenliğini sağlayan devriye polisleri onun hemen geçmesine izin vermişti.

Yetkili kişiyi bulmak için kargaşanın içinde dolaşmasına gerek kalmadı. Kısa boylu, kırk yaşlarında, kel bir adam ona yaklaştı, aşağı yukarı süzdükten sonra elini uzattı. "Sen Walker olmalısın. Ben Binbaşı John Gaines, bölge komutanıyım."

One-Mile onun elini sıktı. "Bana bildiklerini anlat."

"Elbette. Öncelikle gelmenize sevindik. SWAT birimimiz çok nitelikli ama..." Onun referanslarına sahip kimse yok. "Eminim öyledir."

"Rütbeliler arasında biraz ünlü sayılırsınız. Bir millik bir öldürme atışı... Bunun ne kadar nadir olduğunu söylememe gerek yok."

Dünyada on beşten az insan bunu başarabilmişti ama o bunu tartışmak için burada değildi. "Bryant'tan ya da silahlı adamdan başka bir haber var mı? Bir ismi var mı?"

Gaines sonunda onun hafıza şeridinde bir gezintiye çıkmaya hazır olmadığını anladı. "Başka iletişim yok. Silahlı saldırganın adı Richard Schading. O ve karısı Emily, dört yıldır evliler. Burada kontrol görevlisi. Görünüşe göre ilişkileri sarsıntılıymış ve Richard son işinden kovulduktan sonra boşanma davası açmış. Emily hamile ve Richard onu başka bir adamın hamile bıraktığına inanıyor. Sanırım dükkana bir cinayet-intihar planıyla girmiş. Bay Bryant onu vazgeçirdi."

"Karısı artık serbest mi?" Eğer onunla konuşabilirse, kadın ona bilgi verebilirdi, özellikle de kocasının alışkanlıklarını ve bir sonraki planının ne olabileceğini.

"Henüz değil, sadece diğerleri. Schading, taleplerini yerine getirdiğimizde onu bırakacağına yemin ediyor."

Yani Bryant'ı kaçışında canlı kalkan olarak kullanmayı planlıyordu. Ve bölgeyi temizlediklerinde, Brea'nın erkek arkadaşı savunmasız bir ördek olacak ve beynine hızlı bir kurşun yiyecekti. Silahlı adamın hem Cutter'ı hem de karısını öldürdükten sonra silahı kendisine

doğrultması da mümkündü. Bu tür suçlular duygusaldı, bu da onları deli oldukları kadar öngörülemez de yapıyordu.

"Onun taleplerini nerede ve nasıl yerine getireceksiniz?"

"Bir arka kapı var. Saat beşten önce Camaro'yu dolu bir depo benzinle, parayı ve içkiyi arka koltukta bırakmamızı istiyor."

One-Mile telefonuna baktı. Zamanı vardı, çok değil... ama yeterli olmalıydı. "Arka taraftaki alanı incelemem gerekiyor." Otoparkın etrafını görsel olarak taradı. "Binanın etrafını sardığınızı varsayıyorum?"

"Evet ve bunu ona bildirdik. Ayrıca bu alışveriş merkezindeki diğer işyerlerini de tahliye ettik."

Bu bir artıydı. "Ben yerimi aldıktan sonra herkesi binanın arkasından çıkarmalısın." "Ve seni yalnız mı bırakayım?" Gaines'in kaşlarını çatması bunun olmayacağını gösteriyordu.

"Sanmıyorum-"

"Schading adamlarınızın silahlarını çekmiş olarak etrafını sardığını görürse, nasıl karşılık vereceğini bilmiyoruz. Kendini kuşatılmış ve tehdit altında hissetmezse, daha öngörülebilir olacaktır. Benim de temiz bir atış yapma şansım artar."

"Ya ıskalarsan?"

"Bilmiyorum. Ama bunu kontrol altına aldığınızı düşünüyorsanız, gidebilirim."

Numaralarını değiştirirlerken Gaines dişlerini sıktı. "Yerinizi aldığınızda bana haber verin. Oradaki herkese gitmelerini söyleyeceğim."

"Mükemmel."

Diğer adam kaşlarını çatı. "Sen de duyduğum kadarıyla kibirli bir pislikmişsin."

Karakol komutanı arkasını döndüğünde, arkasında tanıdık bir kahkaha duydu. "Şu haline bak, gittiğin her yerde arkadaş ediniyorsun."

One-Mile, Caleb Edgington'ı bulmak için döndüğünde gülümsemeden edemedi. Elini uzattı.

"Sizi gördüğüme sevindim efendim."

"Sen de," dedi gümüşü şakakları olan uzun boylu adam. "Gaines'e aldırmayın. Onda kısa adam hastalığı var."

"Onun tipini biliyorum."

"Onun küçük duygularını yatıştıracağım," diye söz verdi albay. "Burada ne düşünüyorsun?" "Arkada keşif yapmam gerekiyor."

"Seninle yürümemi ister misin?"

"Evet." Albay'ın tecrübeli görüşünü memnuniyetle karşıladı.

"Memnuniyetle." Bakkalın yanındaki manikür salonunu alışveriş merkezinin arka tarafına giden bir geçit olarak kullandıklarında Caleb onun yanında yürümeye devam etti. "Emekli olduğumdan beri oğullarımla nasıl geçiniyorsun?"

Tek-Mil tereddüt etti. "Gerçeği mi istiyorsun?" "Saçmalık istemiyorum."

Yeterince adil. "Onlar iyi. Ama ben senin için çalışmayı umarak işe girdim." "Biliyorum. Bunun gerçekleşmemesine üzüldüm."

"Anlıyorum. İşler değişir. İnsanlar hayatına devam eder."

"Ama bana güvendiniz -hepiniz- ve ben sizi hayal kırıklığına uğrattım. Bu beni çok rahatsız etti." Tereddüt etti. "Bryant'ın da aynı şeyi hissettiğini biliyor muydun?"

"Hayır."

"Ekip toplantımızda haberi verdikten sonraki akşam, beni arayıp yeni bir göt deliği açtı."

Sonunda Bryant'a saygı duyduğu bir şey. "İstedim."

"Yapacağını tahmin ettiğim için seni başka bir işle meşgul ettim." Caleb göz kırptı. "Sinsi köpek."

"Yıllar içinde birkaç numara öğrendim ama oğullarıma hak veriyorum. Onlar her yönüyle belalı ve iyi adamlardır."

"Evet, ama onlar siz değilsiniz, efendim."

"Bunu takdir ediyorum ama zamanla sizi kazanacaklar. Bundan eminim. Sadece onları korkutan biriyle başa çıkmaya alışık değiller."

Hiçbiri tir tir titiyor gibi görünmüyordu. "Yine mi geldin?"

"Tam anlamıyla değil ama siz onların SEAL takım arkadaşlarından farklı bir türsünüz."

O adamlar kardeş gibiydi. Hatta bazı durumlarda aileden bile yakınlardı. Onun gibi keskin nişancılar yalnız olma eğilimindeydi. "Nasıl ilişki kuracaklarını bilmediklerini mi söylüyorsun?"

"Logan deniyor. Hunter ve Joaquin senin nasıl sallandığını izliyor. Bryant'ı anlamak onlar için kolay. Yaptığı işte çok iyi ve bir mil genişliğinde asıl bir çizgisi var..."

One-Mile'in kendisi ise ahlaki açıdan griydi. "Anladım."

"Bilmiyorsun. Senin önemli olduğunu biliyorlar. Özel olduğunu. Sadece seni nasıl kabul edeceklerini bilmiyorlar. Ve hiçbiri kişiler arası becerileriyle tanınmıyor."

Tek-Mil gülümsedi. "Yani benden sabırlı olmamı mı istiyorsun?"

"Minnettar olurum. İş sadece birkaç ay önce devraldılar. Bunların çoğu onlar için yeni, özellikle de sizin gibi biri için."

One-Mile aptal değildi; albay ona yağ çekiyordu ama temel mesajı anlamıştı. Rolü bu olmadığı için bir takım oyuncusu değildi ve bu da onunla ilişki kurmayı zorlaştırıyordu. Ayrıca Bryant Brea'ya sahip olduğu ve onu olması gerekenden çok daha fazla istediği için omzunda bir çip vardı. Albay'ın oğulları bir güvenlik şirketi yönetiyorlardı, gündüz kuşağı dizisi yönetmiyorlardı. Bu nedenle Logan'ın uyarısı, öfkesini ofisten uzak tutması yönündeydi.

"Yargılamayı saklı tutuyorum, işimi yapıyorum ve burnumu temiz tutuyorum. Lafi açılmışken..." Bakkalın arkasındaki sokağı taradı.

Tipik görünüyordu. Çok fazla beton, birkaç çöp konteyneri, düz bir endüstriyel çatının tepesinde boyalı tuğla. Bir istinat duvarı alışveriş merkezinin arkasındaki caddeye erişimi engelliyordu. Bunun hemen ötesinde bir konut inşaatı vardı ve silahlı adamın kolay kaçış yolunu şehrin dışına çıkan bitişik bir otoyolda bırakıyordu. Bu aynı zamanda One-Mile'in yakın çevrede ateş edebileceği yerleri de sınırlıyordu.

Ama sıradan bir mahallenin karşısında olasılıklar görüyordu. "Bana bir dakika verin."

Albayın başını sallamasıyla zıpladı ve sekiz metrelik istinat duvarının tepesine tutundu, ardından tüm çevreye bakmak için kendini yukarı kaldırdı. Solunda bir banka gördü ama çatısının eğimi ya da bakkala yakınlığı hoşuna gitmemişti. Eğer Schading yeterince dikkatli olursa, orada fark edilebilirdi. Onun arkasında bir doktor muayenhanesi vardı ama o çatı da kuracağı düzenek için uygun dengeyi sağlayamayacak kadar eğimliydi. Bunun ötesindeki çatıları görebiliyordu ama kasabanın bu kısmını hangi iş yerlerini barındırdıklarını bilecek kadar iyi tanımıyordu.

One-Mile telefonunu çıkardı, bir uydu haritası buldu ve sonraki otuz saniye içinde kendi sorusunu cevapladı.

Albay'a katılmak için bir kez daha ara sokağa atladı. "Caddenin karşısında, yaklaşık dört bina geride iki katlı bir depo var. Oraya yerleşmek istiyorum."

Albay aval aval duvarın üzerinden onun işaret ettiği binaya baktı. "Sana deli olup olmadığını sormayacağım."

Cevabı biliyorum."

Tek-Mil omuz silkti. "Bununla ilk kez suçlanmıyorum." "Bunun

bin fitten fazla uzakta olduğunu biliyorsun."

Başını salladı. "Ben iki katını vurdum."

Albay içini çekti, sonra da sırtına bir tokat attı. "Seni bu yüzden işe aldım. Kibirli olmamana saygı duyuyorum, sadece gerçekçi olmana."

"Elimden geleni yapıyorum efendim. İş tekrar devralma şansınız olmadığına emin misiniz?"

"Çocuklar çoktan Edgington-Muñoz olarak değiştirdiler, yani hayır. Ben yokum." Omuz silkti. "Carlotta ve ben bunun yerine seyahat etmeye karar verdik. Bir gemi yolculuğuna çıkacağız."

"Seni shuffleboard'dan önce büfede hayal edemiyorum."

Yaşlı adam gözlerini kapattı. "Kulağa korkunç geliyor, değil mi? Ama yine de bu yüksek stresli, ölüm kalım meselesinden daha iyi." One-Mile'in sırtını sıvazladı. "Gaines'le konuşup seni o çatıya çıkaracağım. Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"Bana ne kadar zaman kazandırabilirsen. İyi haber şu ki, kuzeydoğuya ateş edeceğim, böylece Schading'in gözüne güneş girecek, ben değil. Hava raporuna ihtiyacım var. Çok sıcak kısmı değil; onu biliyorum. Ama kapsamlı bir rüzgar tahminine ihtiyacım var. Mevcut koşulların devam edip etmeyeceğini bilmem gerekiyor."

"Eşyalarınızı alın, ben de yetkililerle konuşayım. Birazdan cipinizde buluşuruz."

One-Mile aracına doğru yöneldi, her zamanki gibi yoğun bir park yerinin durgunluğundan etkilenmişti. Bunun ötesinde, sürücüler alışveriş merkezindeki tüm bu yaygaranın ne olduğunu görmeye çalışıyorlardı. Işık yeşile döner dönmez hayatları devam etti. Bugün birinin hayatı sona erecekti ve tetiği çeken de o olacaktı.

Sadece Schading'in olay yerinde sonuyla karşılaşan tek kişi olmasını umuyordu.

One-Mile Bryant'tan, onun tertemiz kahramanlıklarından ve Brea Bell'i elinde tutmasından ne kadar hoşlanmasa da, adamın ölmesini dilemiyordu. O doğru olanı yapmaya çalışmıştı ve One-Mile buna saygı duyuyordu. Ayrıca, onun ölümü güzel vaizin kızını mahvedecekti. Ve eğer onun kendisini memnun etmekten başka bir nedenle öldürdüğünü düşünüyorsa, kendini kandırıyordu.

Albayın, yanında Gaines olduğu halde yaklaşması uzun sürmedi.

Karakol komutanı ona baktı. "Bu konumdan emin misin?"

Hiç keskin nişancı olmamış bir adam onun stratejisini mi sorgulayacaktı? "Doğru açıyı yakalamak ve tetikçinin fark etmesini zorlaştırmak arasındaki en iyi denge bu."

"SWAT elemanlarımız marketin çatısına birini koymamızın daha iyi olacağını düşünüyor, böylece Schading karısı ve Bryant ile dışarı çıktığında araba onun önünde olacak. Kaçarken dikkati dağılacak ve size arkadan kolay bir atış şansı bırakacak."

One-Mile başını salladı. "Ya da bariz planın bir mil öteden geldiğini görüyor ve çatıya bakıp beni fark ediyor, sonra da lanet olası bir noktayı kanıtlamak için birini öldürüyor."

"Aldığımız risk bu."

Başını iki yana salladı. "Belki de bu atışı yapabilecek biri olmadığında alacağın risk budur. Ama ben yapabildiğime ve muhtemelen bu noktaya gelmek için öldüreceği kişi ben olduğuma göre, bunu benim yöntemimle yapalım derim."

Albay bilgili bir ses tonuyla, "Bırak işini yapsın John," diye teşvik etti. "O en iyisidir. Onu ben işe aldım."

Gaines küfretti. "Birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Mümkün olduğunca çok sivil temizlememiz gerekecek."

Tek-Mil omuz silkti. "Eğer bu seni daha iyi hissettirecekse... Hiçbirini ıskalamayacağım ve vurmayacağım, ama Schading'in karşılık vereceğinden endişeleniyorsan, söz veriyorum bir kurşun yediğini bile fark edemeden ölmüş olacak."

"Göreceğiz," diye homurdandı komutan ve sonra uzaklaştı.

"Kıçını korumak zorunda. Eğer bir şeyler ters giderse, departman hakkında dava açılabilir ve bu da toplumda korkunç bir izlenim yaratır."

"Geçerli noktalar." One-Mile böyle şeyler hakkında endişelenmeye alışık değildi, sadece lanet olası işi bitirmekle ilgileniyordu.

"Üstesinden gelecektir."

Elbette, on beş dakika sonra Gaines kaşlarını çatarak geri döndü. "İstedğini aldın. Polis şefi pek heyecanlanmadı ama kabul etti. Banka şu anda kapanıyor. Doktor bir personel toplantısı yapıyordu ve toplantıyı bitirmek üzere, arkasındaki hafif sanayi ofisleri de çoktan kapandı. Depolama tesisinde vardiyada sadece bir çalışan var. Saat 5'te ayrılacak, o yüzden erken çıkacak. Net bir görüş açınız olacak."

Artık işe koyulabilirdi. Bütün gün duyduğu en iyi haberdı.

Ondan sonra her şey çok hızlı gelişti ve bu da One-Mile'ın işine geldi. Polisin hakkını yemeyelim, en ufak bir aksama olmadan civardaki tüm trafiği temizlediler. Schading'in dükkânın dışında herhangi bir suç ortağı varsa -ki buna dair bir belirti görmemişlerdi- tüm bu işyerleri hafta sonunun geri kalanı için karanlığa gömülmüş gibi görünecekti. Ayrıca, sanki belediye bazı çukurları doldurmak için bir yol ekibi getirmeye niyetliymiş gibi, doğudaki ara sokağı ve cadde erişimini de kapatmayı başarmışlardı.

Otuz dakika sonra tripodunu kurmuş, silahını yerleştirmiş ve dürbününü yerleştirmişti. Sonra keskin nişancıların iyi olmak istiyorlarsa yapmayı öğrenmeleri gereken şeyi yaptı: bekledi. Atışını ayarladı, rüzgârı ve havanın ağırlığını hissetti, bunu zihinsel hesaplamalarına dahil etti, sonra Caleb'a mesaj atarak hazır olduğunu bildirdi ve kimsenin Schading'i ürkütmediğinden ya da atışını engellemediğinden emin olmak için bir dizi başka talimat verdi.

On beş dakika sonra siyah bir Camaro ara sokağa girdi. Silahlı adam arabanın nerede ve nasıl konumlandırılmasını istediğine dair özel bir talimat bırakmamıştı; sadece deponun dolu olmasını, para ve Tennessee viskisi bulundurulmasını istemişti. Bu yüzden One-Mile çok ayrıntılı bilgi vermişti ve üniformalı bir memur çalışan aracı sürücü tarafı istinat duvarına bakacak şekilde sokağın ortasına bıraktığında mesaj doğru iletilmiş gibi görünüyordu. Sadece sürücü kapısı kilitli olmayacaktı, bu da silahlı adamı kaçmak için arabanın etrafından dolaşmaya zorlayacaktı. Eğer Cutter'ı rehin almak istiyorsa, Schading'in ya Bryant'ı koltuğuna oturmadan önce itip kakması ya da yolcu kapısının kilidini açıp Bryant'a eşlik etmesi ve kendi koltuğunu bulmadan önce onu zorla içeri sokması gerekecekti. Her iki durumda da, One-Mile'ın başarılı bir atış yapmak için ihtiyaç duyacağından çok daha uzun bir süre boyunca açıkta ve savunmasız olacaktı.

Memur Camaro'yu rölantide bıraktıktan kısa bir süre sonra marketin arka kapısı açıldı. İlk çıkan Cutter oldu, elleri havadaydı, sol şakağından kan damlıyordu. Schading hemen arkasındaydı, Bryant'ı sırtından dürterek öne doğru iterken silahı elindeydi. Boşta kalan eliyle karısını saçlarından kavradı ve arkasından sürükleyerek dışarı çıkardı.

Kadın titredi ve ağladı, rimeli yüzünden akıyordu. Ufak tefek bir şeydi, belli belirsiz bir bebek yumrusu vardı. Schading Bryant'ın gömleğini çekiştirdi, sonra karısına bağırarak geri döndü. Dehşete kapılan kadın sinmiş ve kendini olabildiğince küçültmeye çalışmıştı. One-Mile onun için gerçekten üzülüyordu. Bryant da aynı tepkiyi vermiş olmalıydı, çünkü konuşmaya başlamıştı ve açıkça silahlı adamın öfkesini yirmi kademe aşağı çekmeye çalışıyordu. Kötü haber ise, Brea'nın oynacağı orada durup kahramanı oynarken, One-Mile'ın özenle hazırladığı atıştan Schading'i koruyordu.

Sonunda, silahlı adam karısını yere itti. Ve tam bir Beyaz Atlı Prens olduğu için karısını birkaç kez tekmeledi. Cutter'ın bu dikkat dağınıklığını daha fazla kahramanlık yapmak için kullanmak

istediği açıktı. Bryant'ın bu tacizci pisliğin suratına yumruk atma dürtüsünü anlamadığından değil, ama izci çocuk yoldan çekilerek en büyük yardımı yapabilirdi.

Schading'in öfkesi, silahı ayrı yaşadığı karısının yüzüne doğru salladığında daha da artmış gibiydi. Kadın geri çekildi ve kollarını koruyucu bir şekilde karnına doladı.

One-Mile bu dangalağı bitirmek için hiç uyumazdı.

Parmağını tetiğe doladı, nişangâhını üç kez kontrol etti ve nefesini tuttu...

O tetiği çekmeden Bryant ağzını açtı ve çenesini tekrar çırpmaya başladı. Schading dönüp deli bakışlarını Cutter'a çevirdi ve öfkeli bir boğa gibi ona doğru saldırdı. Sonra silahı Bryant'ın kanayan şakağına dayadı ve küfür dolu bir şeyler bağırdı.

Kahretsin, bu iş çok öfkeli ve çok hızlı ilerliyordu. Şimdi harekete geçmezse Schading çılgına dönebilir, karısını rehin almaya karar verebilir ve gözden çıkarılabilir yardımcısı Cutter'ın kafasını uçurabilirdi.

Kafasında saniyeleri geri sayan hızlı bir zihinsel tik tak ile One-Mile atışını yeniden ayarladı, parmağını tetiğin etrafında biraz daha sıkıttı... ve sıkıttı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Tüfek geri teperken atışının çatırtısı kulaklarında yankılandı ama dürbünde kaldı ve kurşunun Schading'in alnının tam ortasına yerleşmesini izledi.

Silahlı saldırgan betona yığıldı. Kan, arkasındaki çığlık atan kadının üzerine sıçradı ve vücudunun etrafında birikti.

Cutter bakışlarını sağa sola çevirerek ateşin kaynağını aradı. İzci onu göremiyordu ama çilenin sona erdiğini anlamış gibiydi ve dikkatini yeni dul kalmış kadına çevirmeden önce derin bir oh çekti. Eğilip titreyen kadının ayağa kalkmasına yardım ederken şakağından aşağı daha fazla kan yuvarlandı.

Polisler her yerden koşarak geldi. Bir çift sağlık görevlisi sedyeyle onu takip etti. Gaines içeri girdi, yanında albay vardı, onu adli tabipten başka bir şey olamayacak kadar kasvetli görünen başka bir adam izledi. Birisi hâlâ yanan arabayı uzaklaştırdı.

One-Mile ayağa kalktı ve gerindi. Cebindeki telefon Caleb Edgington'dan gelen ve "İyi iş çıkardın Walker" yazan bir mesajla çaldı. Cevap vermedi. Kahramanca ya da şaşırtıcı bir şey yapmamıştı, sadece çöpü dışarı çıkarmıştı.

Brea'ya şimdi tam olarak ne söyledi? Hem rahatlayacak hem de dehşete düşecekti. Elbette, ondan bunu istemişti... ama bir adamı öldürmesi için ona yalvardığı gerçeğinin kafasına dank etmesi uzun sürmezdi. O zaman muhtemelen kendini suçluluk duygusuyla düğümleyecekti. Bundan sonra onunla konuşabilir miydi?

Başparmakları klavyenin üzerinde geziniyordu ama başka seçeneği yoktu. Homurdanarak kızın numarasını tuşladı ve bir mesaj yazdı.

İşim bitti. Olduğun yerde kal.

Brea sadece bir şeyi bilmek istiyordu.

Cutter iyi mi?

Kelimeler One-Mile'in ekranında belirir belirmez lanet okudu. Elbette bilmek istiyordu.

O orospu çocuğunun hayatını kurtarması için ona yalvarmıştı çünkü onu çok seviyordu. Doğal olarak, ilk sorduğu şey onun kaderi olmuştu. Aksini ummakla aptallık etmişti.

Tamam, sadece bir iki çizik.

Teşekkür ederim.

Güncelleme için mi yoksa sevgilisini tehdit eden birini öldürdüğü için mi?

Başını sallayan One-Mile telefonunu cebine koydu. Bu boktan şovu patlatmanın zamanı gelmişti.

Kısa ve keskin hareketlerle silahını ve diğer teçhizatını topladı, sonra cipine atlayıp alışveriş merkezine döndü. Olay yerine vardığında, Gaines ona bir iş adamı gibi başını salladı. Albay da ona

başıyla onay verdi. Etrafındaki polisler ya taparcasına bakıyor ya da

Terör.

Cutter kanayan şakağına baskı uygulayan özenli bir acil yardım ekibinden uzaklaştı ve kaşlarını çattı. "Bu *senin* öldürücü vuruşun muydu?"

Neden yalan söyleyeyim? "Evet."

"Neden bu işe karıştın ki? Durum kontrolüm altındaydı. Richard'la saatlerdir konuşuyordum. Onu düşüncesizce yaptığı planın işe yaramayacağını kabul edip teslim olmaya ikna etmeye çalışıyordum."

"Namlusunu kafatasına dayadığında pek de öyle görünmüyordu."

Gözlerini devirdi. "Henüz tetiği çekmemişti. Teslim olmasına üç dakikadan az bir süre kalmıştı."

"Ya da ölü olmak, çünkü bana beyaz bayrak çekmeye hazır görünmüyordu. O yüzden sızlanmayı bırak. Bitti artık. O öldü. İstersen bir dahaki sefere hayatını kurtarmayayım. Brea bana yalvarmasaydı bu sefer kurtarmazdım."

"Ne?" Cutter kafası başka bir boyuta dönmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Benden eve tek parça halinde döndüğünden emin olmamı istedi. Ben de yaptım."

Şimdi gidiyorum."

Albay yaklaştı ve onu sırtından alkışladı. "Bundan sonraki bürokratik işlemlerle ben ilgileneneğim. Bir şeye ihtiyacımız olursa sizi ararız ama Gaines de ben de her şeyi gördük. Çok fazla soru olmamalı."

One-Mile başını salladı. "Teşekkürler."

Cutter hâlâ kekelemeye devam ediyordu. "Nerede o?"

"Benim evim." Sadece gülümsedi. Evet, önemsiz bir iğnelemeydi ama Bryant'ın canını sıkmışa benziyordu.

"Onu eve götürmek için seninle geliyorum."

"Bu iyi bir fikir değil." Yakındaki acil yardım görevlisi inatla başını sallayınca albay devreye girdi. "Söylenenlere göre muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişsiniz. Bence bir kontrolden geçmelisiniz."

"Daha kötülerini de yaşadım."

Caleb'in nazik ifadesi kayboldu. "Hastaneye gidiyorsun. Oğullarım ısrar edecek. Ben de öyle. Bunu yapana kadar çalışmana izin verilmeyecek."

"İyi," diye mırıldandı Cutter, sonra yaşlı adama sırtını döndü ve One-Mile'a ters ters baktı. "Brea neden yardım için *sana* geldi?"

"Bunu onunla konuşmanız gerekecek." Ve Tek-Mil konuşmayı bitirdi.

Albaya bir el sallayarak döndü ve cipine yöneldi. Güzel vaizin kızına dönme vakti gelmişti. Şimdi yalvardığı şeyi yaptığına göre, ondan ödeme yapmasını talep etmesini mi bekliyordu?

BREA, Pierce'ın evinin mutfağından ön kapıya ve oradan da tekrar geri dönerek evin açık alanını arşınladı. Silahlı adamın yok edildiğini ve Cutter'ın hayatta kaldığını bildiren mesajı alır almaz yıkılmış ve ağlamıştı. Sonra kendini topladı ve Cutter'ın ailesini arayarak hayatta olduğunu söyledi. İlk rahatlama anından sonra Cage bu bilgiyi nasıl edindiğine ve müdahale etmek için tam olarak ne yaptığına dair sivri sorular sormaya başladı. Brea sesini gülümsemeye zorladı ve ardından çocukluğundan beri yapmadığı bir şeyi yaptı.

Yalan söyledi.

"Pek bir şey yok."

Pierce pazarlıklarının kendi payına düşen kısmını yerine getirmişti. Şimdi ona borcunu bedeniyle ödeyecek kadar cesur olmalıydı.

Mutfak masasının önünden tekrar geçerken, saatler önce kendine doldurduğu bir bardak suyu aldı ve yuttu. Pek alkol kullanmazdı ama o anda, bardağını doldurmak için daha sert bir şey aramış olmayı diledi.

Yine de sarhoşluk gerçeği değiştirmezdi. Pierce Walker'a seks sözü vermişti.

Bu gece pişmanlık duymadan kendini ona teslim edecekti. Yarın, günahları için tövbe edecekti. Daha sonra, yolları bir daha asla kesişmeyecekti.

Otomatik garaj kapısının vızıltısı dikkatini çekti, ardından Pierce'ın dönüşünü işaret eden bir motor mırıltısı geldi. Brea aniden kendini kurt ininde kapana kısılmış bir tavşan gibi hissetti. Elleri nemli bir hal aldı. Nefesi ciğerlerine girip çıkıyordu. Kalbi vahşi bir şey gibi çarpıyordu.

Çok az tanıdığı bir adamla çarşafların arasında sürünmekten korkmalıydı. Bir insan hayatı karşılığında seks yapmayı kabul ettiği için iğrenmeliydi. Bekâretini sevdiği bir adam için saklamak yerine takas ettiği için utanmalıydı.

Ama Pierce'ın ona dokunduğunu, onu soyduğunu ve vücudunu kendi vücuduyla kapladığını düşündüğünde, bacaklarının arasındaki et utanç verici bir acıyla büküldü. Yüzünü kurtarmak için Cage'e ya da suçluluk duygusundan kurtulmak için Cutter'a bu gece hakkında yalan söyleyebilirdi ama kendine yalan söyleyemezdi. Pierce Walker'ı istiyordu. Onu itmesi gereken bir erkek olarak onunla ilgili her şey içindeki kadını baştan çıkarıyordu.

Brea boş bardağını masanın üzerine bıraktı ve garaj kapısına yaklaşmak için kendini zorlamadan önce derin bir nefes aldı. Kendini sabitlemek için ellerini kavuşturdu ve Pierce'ın onun titrediğini görmemesini umdu.

Motor durdu. Bir araba kapısı çarptı. Sonra evin içine adım attı - bir buçuk metrelik boyuyla - büyük omuzları kapıyı dolduruyordu.

Siyah gözleri hemen onun üzerine düştü. "Hâlâ buradasın." Kadın başını salladı. "Burada olmamı sen söyledin."

Yüzünden bir şey geçti. Onay mı? Arzu mu? Her neyse, cevabını içinde hissetti.

"İyi misin?" diye sordu.

Tehlikeye balıklama atlayan *o* olmuştu. Ve Cutter'ın aksine, Pierce onu kurtarmaya kalbinin iyiliğinden dolayı at sürmemişti. Bunu yapmıştı çünkü onu istiyordu - güvenliğini riske atacak kadar çaresizce, sırf ona sahip olmak için bir başkasının canını alacak kadar yoğun bir şekilde.

Bu Brea'ya hiç mantıklı gelmedi. Bir oda dolusu kadın arasında hiçbir zaman en güzel *o* olmamıştı. Ya da en zeki. En girişken olanı unuttun, bu yüzden asla en popüler *o* değildi. Kesinlikle en komik, en seksi ya da en ilginç olan da *o* değildi. Pierce *ona* sahip olmak için neden bu kadar tehlikeli ve korkunç bir şeyi kabul etmişti?

"Biraz yıpranmış sınırlarım dışında iyiyim." Şaşkınlığını ve arzusunu gizlemek için bir yalan daha. "Peki ya sen?"

Omuz silkti, iri vücudu sinsî bir zarafetle hareket ediyordu. "İyiyim. Bilmiyorsan söyleyeyim, sağlık görevlileri Cutter'ı bazı testler için hastaneye götürdüler ama iyileşecek."

"Duydum. Mesajını aldıktan kısa bir süre sonra Cage'i aradım. Sağlık ekibi onu götürmeden önce kardeşinin aradığını söyledi. O ve Sweeney oraya doğru yola çıkmışlar. Cutter dikiş atılmadan önce kafasının MR'ının çekilmesi için geri dönecek."

Pierce tereddüt etti, sonra anahtarlarını girişteki masanın üzerine koydu. Silah çantasını da yere,

altına sıkıştırdı. "Seni bekliyorlar, değil mi? Hadi git."

Gitmesine izin mi veriyordu? Öylece? Karşılığında hiçbir şey beklemeden? "Ama... sana borçluyum.

Size söz verdiğim şeyi vermeye hazırım."

Onu bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra kaşlarını kaldırdı. "Hayır, değilsin. Ve ben bir şehit istemiyorum.

Çık dışarı."

Pierce yanından geçip mutfağa yöneldiğinde Brea dönüp kaşlarını çatarak onun dolaptan bir bardak almasını izledi. Adam bardağı viskiyle doldurup onu görmezden gelerek bir yudumda geri devirdiğinde kaşları daha da çatıldı.

Ona sadece bir erteleme vermekle kalmamış, görünüşe göre onu anlaşmalarından tamamen azat etmişti. Heyecanlanması gerekirdi. Rahat bir nefes alıp kapıya doğru koşmalıydı. Bunun yerine, şok olmuş ve hayal kırıklığına uğramış hissetti. Hatta öfkeliydi.

Onun nesi vardı?

Önemli değildi. Cutter hastanedeydi. Cage ve Mama Sweeney bekliyorlardı. Onların yanında olmalıydı. Onun manevi desteğine ve dualarına ihtiyaçları olabilirdi.

Yine de bir şey söylemeden gidemezdi. "Anlamıyorum. Bugün benim için öyle olağanüstü bir şey yaptın ki-"

"Sekiz yıl boyunca Sam Amca için her gün yaptığım şeyin aynısı."

Bu hesap onu hayrete düşürmüştü. Cidden o kadar çok düşman savaşçısını mı öldürmüştü? "Ama yaptığın iş için para aldın. Sana borçluyum."

"Siktir et onu. Ben senin sadakan değilim ve pis ellerime 'katlandığın' için kendini suçlu hissetmene izin vermeyeceğim. Ayrıca, izci çocuğun artıklarını istemiyorum. O yüzden defol git."

Bir bardak viski daha doldurdu ve geri yuttu. Brea öylece baktı. Onun nesi vardı? Öldürülmesinin hiçbir önemi yokmuş gibi davranıyor, sanki yalnız kalmayı ve dünyanın geri kalanını siktir etmeyi tercih ediyormuş gibi davranıyordu. Ama tüm bu palavralarının altında onun incinmişliğini ve yalnızlığını hissediyordu. Kaybolmuştu, yaralanmıştı. Ve kimsesi yoktu.

Belki o hariç.

Brea yumuşadı. "Ne düşünürsen düşün, bu geceyi sana adadım ve bunu sonuna kadar götürmeye hazırım. Ama eğer benimle seks yapmak istemiyorsan, o zaman-"

"Oh, kendini kandırma." Bardağını masaya çarptı ve neredeyse sessiz adımlarla ona doğru yürüdü, onu durduğu yerde mızrakladı. "Seni becermek için yanıp tutuşmadığıma bir an için bile olsa inandığını söyleyebilir misin?"

Ona kurabiye getirdiği akşam itiraf ettiği her şey göz önüne alındığında? Şu anda ona nasıl baktığı göz önüne alındığında? "Hayır."

"Hayır," diye onayladı. "Edgington'ın evinde kapıyı açtığın anda seni istedim, eteğin sallanıyordu ve iyi kız gülümsemen yerindeydi. Bryant'ın olduğunu öğrendikten sonra bile seni istedim. Sen de beni istediğini itiraf etmeyi reddettiğinde bile. Cutter'ı ne kadar çok sevdiğini söylediğinde ve onun hayatını kurtarmak için bana vücudunu teklif ettiğinde bile seni istedim. Seni hayal ettim, seni düşünerek mastürbasyon yaptım, seni düşledim. O yüzden bir an için bile fikrimi değiştirdiğimi düşünme."

Sözleri onu şaşkına çevirdi. Brea'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü ben dürüst davranıyorum ve senden de aynısını istiyorum. Bana borcunu *bu* şekilde ödeyebilirsin."

Talebi onu dehşete düşürmüştü... ama reddedemezdi. "Pekâlâ."

"Güzel. Şimdi bir yerlere varabiliriz." Brea, adamın onun içini gördüğünü anlayacak zamanı ancak bulabilmişti ki adam kollarından tutup onu sert bedenine doğru çekti. "Sana dokunuyorum. Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Adamdan bir fırın gibi yayılan ısı, kadının açıkta kalan tüm derisini yaktı. Nefes nefese kaldı. "Sıcak."

"Ve?" Burun delikleri alevlendi. Gözleri inanılmaz derecede karardı.

Sakinleştirici bir nefes almaya çalıştığında, onun yerine adamın kokusu kafasını doldurdu. Misk gibi kokuyordu. Erkek gibi. En baştan çıkarıcı günah gibi. Dizleri titredi. Gözleri kocaman oldu. Kalbi titredi.

Ve tüm vücudu canlandı. Pierce

Walker'ın nesi vardı?

"Şuradaki, tam şuradaki." Onu işaret etti. "Sen de beni istiyorsun, tüm sağduyuna rağmen. Bunu yüzünün her yerinde görüyorum. Ama hâlâ bunu kabul etmek istemiyorsun. Yalan söylemeyi bırakacağına söz vermiştin."

Brea'nın içini utanç kapladı. Sahtekârlığı, gururunu korumak için ona karşı işlediği bencilce bir günahtı.

Pierce ondan vücudunu vermesini talep etmemişti ama ona gerçeği borçluydu.

"Haklısın. Ben de seni düşündüm," diye fısıldadı. "Cutter senden uzak durmamı söylediğinde bile, babamın asla onaylamayacağını bildiğimde bile. Ve hatta beni korkuttuğunda bile. Kendime hissettiklerimin hiçbirinin mantıklı ya da pratik olmadığını söyledim. Ama hiçbir şey sana olan çekimimi durduramadı."

"Sonunda beni istediğini itiraf mı ediyorsun?"

Cevap vermek ona, üzerinde asla geri alamayacağı bir güç veriyordu... ama onuru ve sert sesi onu zorluyordu. "Evet. Beni yapmamam gereken şekilde acıtıyorsun. Olmamam gereken yerlerde. Ve duramıyorum."

Pierce onun çenesini tuttu ve kaldırdı. "Benden ne istiyorsun?"

Ona cevap vermeye cesaret edebilir miydi?

Brea dudağını ısırdı. "Zaten biliyorsun."

"Hecele." Parmakları sıkılaştı. "Gözlerinin bana ne söylediğini biliyorum güzel kız. Ama senden duymak istiyorum. Tam rıza."

Yine mi bu? Ama neden şimdi bunu istesin ki... tabii ona dokunmaya niyeti yoksa? "Pierce..." Başını arkaya yatırdı, gözlerinin tekrar kapanmasına izin verdi.

"Yapmamalıyız." "Bana kelimeleri ver, güzel kız. Başka bir şey istemiyorum."

Başka ne seçeneği vardı ki? Samimiyet, en iyi arkadaşının hayatını kurtarması için ona ödenecek küçük bir bedeldi.

Muhtemelen bir daha Pierce'a bu kadar yakın olamayacağını bilen Brea parmak uçlarında yükselip ona doğru sallandı ve yanağını Pierce'ın saçlarıyla pürüzlendirdiği yanağına yasaklı bir okşayışla çaldı. "Beni öpmeni istiyorum."

"Bunu ben de istiyorum," diye inledi Pierce onun yüzünü kavrayıp bakışlarıyla buluşmaya zorlarken. "Ama iş sana direnmeye gelince zayıfım. Ciddi değilsen bunu bir daha söyleme."

Vücudunda sıcak ve çarpık bir şey sarsıldı. "Yoksa ne olur?"

"Brea, doğru olanı yapmaya çalışıyorum. Bana yalvaran gözlerle baktığında... Ve, lanet olsun, dolgun, pembe ağzın o kadar yakın ki, tek düşünebildiğim ona yapmak için can attığım uygunsuz şeyler."

Muhtemelen onun gizlice yapmasını istediği şeylerin aynısı.

Ağrısı daha da arttı. "Aramızdaki bu bağlantı nedir? Anlamıyorum."

"Biliyorsam ne olayım. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim."

Bu kadar güçlü bir özlemin mümkün olabileceğini hayal bile etmemişti. Ondan daha büyüktü ve ne zaman görmezden gelmeye çalışsa, arzusu daha da büyüyordu.

Bu yüzden insanlar buna ayartma diyor olmalı.

Brea ona dokunma dürtüsüyle savaşarak yüzünü inceledi. Siyah bakışlarındaki ateş bunu bildiğini gösteriyordu.

Eğer arzusunu tekrarlamaya cesaret ederse, adam tepesine binecekti. Daha önce hiçbir erkeğe vermediği her şey için onu zorladığında ve sonra daha fazlasını talep ettiğinde ona karşı koyabilecek iradeye sahip olduğundan emin değildi. Ama eğer

Korkakça bir çıkış yolu seçerse yalan söylemiş, ikisini de hayal kırıklığına uğratmış ve kendini sonsuza dek "*ya olsaydı*" sorusuyla baş başa bırakmış olacaktı.

Hangisi gerçekten daha büyük bir günahtı?

Gerçek şu ki, Cutter'ın şu anda ona ihtiyacı yoktu. Yaraları ölümcül değildi. Beyin sarsıntısı geçirmiş olsa bile, yarın uyanıp başka bir gün yaşayacak, etrafının onu seven topluluk, aile ve arkadaşlarla çevrili olduğunu bilerek güvende olacaktı.

Pierce kime sahipti? Bu gece, ona sahipti.

"Beni öpmeni istiyorum," diye fısıldadı.

"Şimdi." Adam gerildi. "Emin misin?"

"Evet."

"Yanlış olsa bile mi?"

Cutter'a göre öyleydi. Babası ve Tanrı da aynı fikirdeydi. Pierce muhtemelen sonunda onun kalbini kıracaktı. Şu anda bunların hiçbiri ona dürüstlüğünü vermekten daha önemli değildi.

"Evet."

"Bu iş kontrolden çıkabilecek olsa bile mi?"

"Evet."

"Brea. Bebeğim..." Arzu yüz ifadesini kararttı. "Seni uyarmadığımı söyleme."

Pierce'ın nefesleri hızlı ve sert bir şekilde gelirken, büyük elini saçlarına soktu, telleri yumrukladı ve başını eğdi.

Birkaç kez öpülmüştü, çoğunlukla da Rahip Bell ya da Cutter Bryant'ın gazabına uğramaktan korktukları için işi fazla ileri götürmeyen kibar erkekler tarafından. Bir keresinde, Baton Rouge'daki bir maçtan sonra bir futbolcuyla otobüsle eve dönerken öpüşmüştü. Adam, kızın gömleğinin altına girmeye çalışmadan önce onu büyük bir iştahla ve çok az incelikle öpmüştü. Kız onun gezinen ellerini ittiğinde, adam ona iffetsiz demiş ve takım arkadaşlarına onun zaman kaybı olduğunu söylemişti. Sonrasında kendini kızgın, utanmış ve bir daha bir erkekle yüz yüze gelmemeye kararlı hissetmişti.

Ama Pierce onun ağzını kendi ağzıyla kapattığı anda, daha önce hiç gerçekten öpülmediğini fark etti.

Dudaklarını araladı, içine daldı ve ona daha önce hiç hissetmediği kadar derin bir yerden dokundu. Kıvılcımlar alevlendi ve zonkladı. Cildi gerildi. Isı karnında bir şenlik ateşine dönüştü ve bu baş döndürücü ihtiyacı daha da uyandırdı.

Brea kollarını Pierce'a doladı ve zonklayan göğüs uçlarını rahatlamak için onun göğsüne bastırdı. Adam sıcaktı ve inanılmaz derecede sertti. Ona sürtünmek sadece işkencesini artırıyordu.

Gömlekleri engel oluyordu. Onun çıplak tenine ihtiyacı vardı. Bunun için can atıyordu. Onu arzuluyordu.

Sabırsız bir yumrukla adamın kamuflajlı tişörtünü gövdesinden yukarı doğru çekti. Karnı ve kaburgaları boyunca uzanan kadifemsi ten ve sert kaslar onu baştan çıkarmıştı. Parmaklarını adamın sırtına geçirdi, onu daha yakına çekti, daha derinde hissetti. Hâlâ yeterli değildi.

Onun dokunuşuyla inledi, dillerini tekrar birbirine doladı ve başının arkasına uzandı. Öpüşmelerine gömleğini çıkarıp yere atacak kadar uzun bir süre ara verdi.

Ağzını tekrar kapatıp dudaklarına yapışmadan önce, adamın çıplak gövdesine bir an baktı - iri ve kıllı, dövme ve savaş izleriyle dolu, arzudan nefes nefese kalmış.

Onun ruhunu ele geçirdi.

Titreyen parmaklarıyla kendini adamın çelik gibi omuzlarına dayadı ve bacağını onunkinin

etrafında kıvrırken dilinin her sivri nefesine ve darbesine karşılık vererek ona çarptı. Sanki onun çaresizliğini paylaşıyormuş gibi, büyük eliyle kalçasını kavradı ve onu mutfak masasına yaslayıp ereksiyonuyla muhtaç kadınsı etini dürtmeden önce kalçasının üzerinden sürükledi.

Zevk tavan yaptı. Pierce onun çığlıklarını yuttu.

Adamın altında kıpırdandı, alev alev yanan ihtiyacı tüm kuşkularını ve alçakgönüllülüğünü yakıp geçti. Daha da yaklaşmasını, onu daha fazla hissetmesini istiyordu-şimdi.

Brea onun çelik gibi pazularını kavradı ve utanmadan kıvrandı. Adam ereksiyonunu Brea'yı çılgına çeviren noktaya dayadı. Pierce ağzını öpücüklerinden ayırdı, başını geriye attı ve bir küfür savurdu.

Sonra onun bakışlarıyla karşılaştı. Daha önce eldiven takmışsa bile şimdi çıkarmış olduğunu hemen anladı. Güzeldi. Onu tatmak, hissetmek, kendini ona vermek istiyordu.

Bir geceliğine bile olsa onun olmak istiyordu. Günah olsa bile. Bu arzu yüzünden cehennemde yansa bile. Onsuz acı içinde kıvranmaktan daha kötü olamazdı.

Elleri vücudunda sert bir şekilde aşağıya indi, avuçlarını arka tarafıyla doldurmadan ve onu ayaklarından kaldırmadan önce göğüslerinin kenarlarına tehlikeli bir şekilde yaklaştı. Onu mutfak masasına yatırıp bacaklarını ayırdı ve aralarına yerleşirken parmak arası terlikleri yere düşü. "Tişörtünü çıkarmak ister misin?"

"Evet."

Pierce çiçekli atletinin eteğini kavradı ve başının üzerinden çekti. Bakışları, açığa çıkardığı tene takıldı. Beyaz sütyeninin dantelli kaplarının altında göğüs uçları gerildi ve mütevazı kaplara saplandı. Kadın titredi.

Açgözlü siyah bakışları çıplak karnından aşağıya, kalçalarına yapışan kot şortuna, boyalı pembe parmaklarıyla çıplak ayaklarına doğru kayd. Sonra iri avuçlarını kalçalarının etrafına yerleştirdi ve onu tekrar kendine doğru çekti. Duygular onun sistemini sarstı. Bacaklarının arasındaki özlem şiddetlendi ve saf bir işkenceye dönüştü.

"Pierce..."

"Tanrım, güzel kız. Sen mükemmelsin." Bir elini kızın karnında gezdirdi, dokunduğu her yeri yaktı, sonra çelik gibi uzun elini yine kızın ağrısına dayadı. "Oh, kahretsin, evet... Benimle misin?"

Brea tereddüt etmedi. "Evet."

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Evet."

"O güzel meme uçlarını emmek istiyorum. Buna ne dersin?"

Talebi kulağa ahlaksızca geliyordu. Şeytani. Yüce. "Lütfen."

"Sütyenini çıkarmamı söyle, güzel kız."

Başı dönüyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Kendini alevler içinde patlamaya hazır hissediyordu. "Sütyenimi çıkar. Acele et."

Aç bakışlarıyla onu olduğu yerde sabitleyen Pierce, bir elini sırtını ikiye ayıran kayışa götürdü ve göz açıp kapayıncaya kadar üç kancayı da çözdü.

Brea yutkundu. Bu oluyordu. Bu gerçektir. Pierce Walker çıplak göğüslerine gözlerini dikmek üzereydi.

Bıraktı. Sütyeni düştü.

Adamın siyah gözleri kızın üzerine dikilmiş, meme uçlarına sıkıca yapışmıştı. Onun bakışları altında daha da sıkılaştılar, uçları o kadar şişmişti ki zonkluyorlardı. "Muhteşem."

Onun sözleri Brea'nın kızarmasına neden oldu. Ama onun övgüsünden daha fazlasını istiyordu; bu bitmek bilmeyen ağrıdan kurtulmak istiyordu.

Kollarını adamın boynuna doladı ve kendini adamın kaslı gövdesine yaslayarak kavis çizdi. Adamın teninin doğrudan kendi tenine değmesi elektrik çarpması gibiydi. Yeni, yabancı hisler

karşısında nefesi kesildi.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inledi.

"Daha iyi hissediyorsun."

Ama ten tene temas onu tatmin etmeye yetmedi. Tekrar kıpırdandı, daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Pierce hafifçe uzaklaştı, parmakları gövdesinde gezinirken bakışlarını yeniden göğüslerine sabitledi. "Onlara dokunmamı söyle."

"Lütfen." Bunun işkencesini sona erdirmesi için dua etti. "Şimdi dokun onlara."

Daha konuşmasını bitirmemişti ki, adam onun göğüslerini kavurucu avuçlarının arasına aldı.

Onları kucakladı, ağırlıklarını test etti, sıktı. Sonra başparmaklarıyla hassas tepelerini okşadı.

Karıncaalanmalar tüm vücuduna yayıldı. Zevkle tısladı ve Pierce'a daha da yaklaştı, kendini Pierce'ın pençesine daha da soktu - ve onun büyüğü altında - sessizce daha fazlası için yalvardı.

"Böyle mi?"

"Evet," diye nefesi

kesildi. "Daha

ister misin?"

"Lütfen." Onun dokunuşu ihtiyacını daha da ısrarlı

hale getirdi. Sadece tek bir şeyin bunu sona

erdireceğinden korkuyordu.

Şeytani bir gülümsemeyle başparmaklarını meme uçlarında gezdirerek tepeleri ve onu kendi isteğine göre bükte. Isı, göğüslerinin üstünden ayak parmaklarının ucuna kadar alevlendi, sonra bacaklarının arasından geçerek açgözlü, yıkıcı bir cehenneme dönüştü.

"Meme uçlarını dilimde istiyorum. Onları emmemi söyle."

Onun bu önerisi kızın daha da ateşlenmesine neden oldu. Ve eğer göğüslerini ağzına alırsa, onu çok daha hızlı yok edecekti.

Brea'nın artık umurunda değildi. "Evet."

Adama pençe attı. "Lütfen."

Parmak eklemlerini kızın tümseklerinden birinin kenarında ileri geri gezdirerek ağrıyan tepe noktasına daha da yaklaştı. "Lütfen ne?"

Neden bu soruları sorup durduğunu biliyordu ama artık durmasını diliyordu. Düşünmek istemiyordu, şehvet ve günahla dşeli bu yoldaki her adımı düşünmek istemiyordu. Ama adam onun sadece kendisine katılmasına izin vermekle kalmayıp, onu kendisiyle birlikte mahvolma yoluna davet etmeye kararlıydı.

"Lütfen meme uçlarımı em, sonra şortumu çıkar ve beni yukarı çıkar. Bu ağrıyı geçirecek ne varsa yap. Buna ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. Rıza gösteriyorum."

BİR MIL BOYUNCA ŞOK PINGLEDİ. Hayal kurmuştu. Umut etmişti. Ama Brea Bell'in geceyi onun içinde geçirmesine izin vereceğine gerçekten inanmamıştı. "Emin misin?"

"Bu ıstıraba son verebilirsin, değil mi?"

"Emin ol yapabilirim, güzel kız." Ama aralarındaki kimya göz önüne alındığında, ağrının sadece daha güçlü bir şekilde tekrar tekrar geri geleceğinden şüpheleniyordu.

Aslında, bunun üzerine bahse girmişti.

"O zaman evet," diye inledi masadan kalkmaya çalışırken. "Acele et."

Yapacaktı çünkü onun içinde olmak için ölüyordu, ama ikisi de tamamen tatmin olana kadar onu bırakmayacaktı. Ve belki o zaman bile.

One-Mile onu düz yüzeye geri itti, sonra küçük kıçını tekrar ellerinin arasına aldı ve vücudunun her bir sıcak santimine sıkıştırdı. Sonra onu yere yatırdı ve

başka bir sınırsız öpücük. Tıpkı onu ilk kez tattığında olduğu gibi, bal gibi tatlı tadı diline vurduğu anda açlığını artırdı.

Onun verdiği her şeyi alma ihtiyacıyla ağzının derinliklerine daldı. Brea eridi, kollarını onun boynuna doladı, altında kurnazca kıvranırken onu daha da yakınına çekti. Ona karşı sallandı, içine girmek için can attığı yeri gıcırdattı.

Ona duyduğu arzu yakıcı, sonsuz bir ihtiyaca dönüştü. One-Mile, Brea Bell'e sonsuza dek damgasını vurmaya kararlı bir şekilde onun ağzını yedi. Yuvarlanışını yavaşlatmaya, onu boğmamaya çalıştı. Nefes almasına izin vermeye çalıştı.

Olmadı. Her dokunuşu ve küçük iniltisi onu daha da azdırıyordu.

Geriye doğru sarsıldı, hava emerken göğsü kabardı. Altında, Brea sersemlemiş ve gözlerini kırpıştırarak bakıyordu, pembe, şiş dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Onun yüzüne bu bakışı yerleştirmişti ve bu One-Mile'i hiç olmadığı kadar sertleştirdi. Kadının kalçalarını kavradı ve düşünmeye çalıştı. Çünkü eğer kendini kontrol edemezse, onu yattığı yerde soyacak ve çığlık atana kadar sikecekti.

"Bir süreliğine müsait olmayacağını kimseye söylemen gerekiyor mu?" İsteddiği son şey sözünün kesilmesi, özellikle de sinir bozucu Bryant tarafından.

"Hayır," diye nefes aldı. "Babam bu gece arkadaşlarıyla kâğıt oynuyor. Hastanenin Cutter'ı sabahdan önce taburcu edeceğini sanmıyorum. Ama her ihtimale karşı kapatacağım."

Kadının sesindeki aksama ve ürperti adamın tahrik olmasını sağladı. "Yap şunu."

"Beni yukarı çıkarmalısın."

İsteksizce de olsa bunu yaptı, kadın çantasından cihazı çıkarırken gözlerini ondan ayırmadı. Kontrol etti... sonra susturdu.

Sonunda onun olmuştu... en azından bu gece için.

Ve iyileşmekte olan erkek arkadaşının elini tutmak yerine ondan orgazm olmayı tercih etmesi, kalbinin bir kısmı hâlâ Cutter'la birlikte olsa da, geri kalanının sadece onu istediğini gösteriyordu.

One-Mile bununla başa çıkabilirdi. Yatakta Brea'nın aklını başından almak niyetindeydi. Onun iyi kız zihniyetine bakılırsa, Cutter'ın onun ilk ve tek sevgilisi olduğuna bahse girerdi. Masumiyetini o pisliğe teslim etmesinden nefret ediyordu ama ona bir karşılaştırma noktası sağlamaktan da mutluluk duyacaktı. Ve Brea vücudu kalbini takip eden *bir* kadın olduğu için, eğer bunu doğru yaparsa, yakında piç kurusuna sonsuza dek el sallayacaktı.

Kız tekrar ona doğru sallandığında, onu vücuduna doğru sürükledi ve kaldırdı. "Kollarını ve bacaklarını bana dola."

Kalçalarını onun kalçalarına dolamakta ve omuzlarını kavramakta tereddüt etmedi, sonra daha da yaklaşmak için kıvrandı. Adam inledi. Lanet olsun, ne kadar küçük olursa olsun, seviştiklerinde birbirlerine mükemmel bir şekilde uyacaklardı.

Onu acımasızca kazığa oturtmadan önce en azından kıyafetlerini çıkarmak için sabırsızlanıyordu.

Elleri kızın kışında, merdivenlere doğru hücum etti. Kadın dudaklarını adamın çıplak omzunda gezdirip boynuna doğru öpücükler kondurmaya başladığında, adamın yürüyüşü koşuya dönüştü.

"Ateşle oynuyorsun," diye uyardı.

"Beni yakacağını zaten biliyorum."

Fısıltısı adamın omurgasını titretti. Kendi kabarcıklarını ona bırakacağından hiç şüphesi yoktu. Bunu fark etmediyse ya hayal görüyordu ya da kendi çekiciliğinin tamamen farkında değildi.

Merdivenleri tırmanması çok uzun sürdü. Sonunda sahanlığa ulaştığında nefes nefese kalmıştı - efordan değil, ağlayan sikin bacaklarının arasındaki erimiş sığağı sürtünmesinden. Ne zaman

Dişlerini adamın omzuna batırdı, sonra küçük diliyle o noktayı yaladı, adam neredeyse derisinden sürünerek çıkmaya hazırdı.

"Brea..."

"Hmm... Sende biraz tuz var. Geri kalanının tadının da böyle olup olmadığını bilmek istiyorum."

Kadının ağzının her yerinde olduğu görüntüsüyle, One-Mile şehvetten eriyerek yatak odasına doğru adımlarını hızlandırdı. Koridordan aşağı inmesi o kadar uzun sürüyordu ki. Oraya çabucak varamazsa, onu en yakın duvara itecek ve ikisini de biraz rahatlatmak için içine girecekti. "Ağzını benim üzerimde istediğin yere koyabilirsin güzel kız. "Sadece biz gelene kadar bekle

lanet yatak."

Geniş bakışlarını ona doğru kaldırdı, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme vardı.

"Sesin sabırsız geliyor." "Öyle mi düşünüyorsun?"

Adam homurdandığında gülümsemesi genişledi. "Yani sana ulaşabilir miyim?"

"Bir bakıştan sonra seni istedim. Ama bir öpücükten sonra, sana sahip olmak için her şeyi yapacağımı biliyordum." Gülümsemesi yüzünden kayıp gitti. "Neden?"

"Öğrenmek üzereyiz." Eğildi ve onu buruşuk çarşaflarının üzerine yatırdı. "Hadi kimyamızı bir tur attıralım."

One-Mile ona yeniden düşünmesi ya da toparlanması için bir saniye bile vermedi. Kadının vücudunu kendi vücuduyla kapladı ve öpücüğünün acısının sert kenarlarını yatıştırması için dua ederek ağzına daldı. Onun altında, sanki adamın bacaklarının arasından kayması dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bacaklarını ayırdı. Aletini tekrar kızın amcığına dayadığında da öyle hissetti; kızın onu alacak kadar ıslak olduğunu umuyordu. Onun altında haykırdı, tırnakları şimdiden yoğuran bir kedi yavrusunun gibi derisini kazıyordu.

Brea bir solukla dudaklarını onunkilerden ayırdı.

"Pierce..." "Benden meme uçlarını emmemi istedin."

"Evet."

Onun tadına bakmak için can atan One-Mile, göğüslerinden birini avucunun içine aldı ve dilini göğsün sıkı tepesinde gezdirdi.

Evet, daha büyük memeler de tutmuştu ama hiçbiri onunkiler kadar tatlı değildi. Bu, hayatının geri kalanında mutlu olabileceği bir çiftti - simetrik, kabarık ve yuvarlak, altta biraz daha ağır, ama yine de onun gibi narin. Pembe-kahverengi meme uçları onu baştan çıkarıyordu. Küçük ve gergindiler ve onun için eriyene kadar şekerli küçük düğmeleri emmek istiyordu.

İlk yalamasından sonra, her iki tepe noktası da havayı bıçaklamak için şişti - güzel, somurtkan, yalvarıyor. Ağzını diğerine çevirdi ve ilkini mıncıkladı, sanki bu tatlı küçük uçları tamamen ona teslim ediyormuş gibi ona doğru eğildiğinde memnun oldu.

Açgözlülükle, dudaklarını en yakın olanın etrafına sardı ve derinlemesine emdi. Tırnaklarını tekrar sırtına geçirirken başını savurmasından zevk aldı.

"Oh... Aman..." diye nefes nefese kaldı. "Evet."

One-Mile konuşmak istemiyordu ama onun zevk dolu gevezeliklerini duymak hoşuna gidiyordu. Bu yüzden onu ağzının derinliklerine çekti, dilini tutsak tepenin etrafında döndürdü, sonra onu yavaşça serbest bıraktı, dişleri yol boyunca hafifçe ısırırdı.

"Lütfen..." Parmaklarını adamın kısa saçlarına doladı ve onu kendine çekti. "Daha fazla."

İtiraz etmedi, sadece göğüslerini değiştirdi. Bu meme ucu da ilki kadar ciddi ve dolgun görünüyordu. Başparmağı ve parmaklarıyla, az önce ağzından çıkardığı tepe noktasını kopardı. Sonra diğerini yuttu, acımasızca dudaklarının arasına çekti, diliyle ısırırdı, sonra yavaşça ısırırdı,

gagaladı, kavradı.

Brea'yı tutarsız bir hayvan haline getirene kadar önce bir göğsünü, ardından diğerini sıkmaya devam etti

sesler çıkardı ve kadın onun altında acı içinde kıvrandı.

"Şimdi nasıl ağrıyor?" diye mırıldandı dudaklarını boynuna götürüp lobunu ısırırken.

"Bir şeyler yap. İhtiyacım var..." Dudağını ısırdı ve çaresiz gözlerle baktı. "Sana ihtiyacım var."

One-Mile buna mecbur olduğu için çok mutluydu. Elbette, onun vücudunda yavaşça bir tur atmayı, kıvrımlarının olduğu her yere ellerini sokmayı ve ağzının, tadının güzel olabileceği her yerde oyalanmasına izin vermeyi çok isterdi. Bu ikinci raunda kadar beklemek zorunda kalacaktı. Şu anda, ikisinin de onun içinde olmadığı bir saniyeye daha dayanabileceğini sanmıyordu.

Tanrım, siki ağrıyordu. Brea ateş gibiydi; ona duyduğu ihtiyaçtan ter içinde kalmıştı. Onu almak zorundaydı. Ona sahip olmalıydı. Ona sahip olmalıydı.

Adam dar pantolonunu çıkarıp bir kenara atarken Brea dirseklerinin üzerinde doğruldu ve gözleri kocaman, ağzı açık bir şekilde ona baktı. Bu lanet ifadeyi nasıl yorumlamalıydı? Sanki daha önce hiç erkek siki görmemiş gibi ağzı açık kalmıştı ama görmüş olmalıydı. Yıllardır Cutter'la birlikteydi ve o bir keşiş değildi.

"Güzel kız mı?" Yatağın üzerine diz çöktü ve ona doğru eğildi.

Bakışlarını adamın yüzüne çevirdi, gözlerini kırıştırdı, sonra da uyuşturucu bir öpücük için onu aşağı çekti. "Ben buradayım.

Evet. Acele et."

Onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi.

Kızın şiş dudaklarını kendi dudaklarının altında ezerken, One-Mile kızın şortunun belindeki düğmeyi kopardı. Sonra da fermuarını indirdi. Kot pantolonu ve iç çamaşırını aynı anda çekiştirerek kalçalarından aşağı indirdi. Daha sonra, giydiği güzel, dantelli şeylere bir göz atacak ve şüphesiz onu baştan çıkaracaktı. Şu anda... Bakışlarını, vücudunda onu en çok baştan çıkaracağına şüphe olmayan tek yere indirdi.

Oh, tatlı amcık.

Yumuşak ve pembe, utangaç bir şekilde bir tutam siyah saçın arkasına saklanıyor. Ve çok ıslak.

Ağzı sulandı ve bacaklarının arasına çöktü, onları bükte, sonra olabildiğince hızlı bir şekilde omuzlarının üzerine attı. "Çok açım amına koyayım."

"Pierce...oh-"

Ağzını onun etli bedeniyle doldurduğu anda konuşmayı kesti. Kıvrımlarını ve vadilerini keşfederken onun ekşi tatlı tadı dilini kızdırdı. Yemyeşil ve olgundu, tıpkı bir fantezi gibiydi. Onu doymak bilmeden yedi, hiç doyup doymayacağını merak ediyordu.

Onun altında haykırdı, başı bir o yana bir bu yana savruldu. Kalçaları aniden adamın başının etrafında sıkılaştı. Kafa derisini kaşımaya başlarken parmakları saçlarına gömüldü. Küçük inlemeleri, kulaklarında yankılanan ve kısıtlamasını bozan tiz yakarışlara dönüştü.

Kahretsin, ona zevk vermeye bayılıyordu.

One-Mile onun kalçalarını daha geniş bir şekilde itti, dilini tekrar onun merkezine doğru sürükledi ve ağzına fişkirirken hırıltılı bir inilti çıkardı. Dudaklarının arasına aldığı klitoris şişmiş ve çok sertleşmişti. Tanrım, gecenin yarısında onu ağzıyla sikmek isterdi ama kadın dayanamayacaktı. Ve onun dırdırcı siki de öyle. Eğer yakında Brea'nın içine girmezse, herif rahatlamak için yatağında bir delik açacaktı.

Adamın ısrarcı dilinin altında kalçaları kıpırdadı. Sert nefesleri odayı doldurdu. Çığlıkları daha da yükseldi. Onun kokusunu alabiliyordu - burnunun altında, dudaklarında, çarşaflarının her yerinde. Bu onu daha da acıktırdı. Adil olsun ya da olmasın, ondan daha fazlasını talep etti.

İsteksizce, parmaklarını kalçalarının etrafına sıkıştırmak için kalçalarını serbest bıraktı, böylece

onu diline bastırmak için tutuşunu kullanabildi. Onu her yaladığında, kız ona daha fazla tatlı krema veriyordu. Onu çıldırtıyordu. Lanet olası histerik bir şekilde delirtiyordu. Kontrol her zaman ondaydı, her zaman

Etrafındaki herkesi ve her şeyi, tehditleri değerlendirdi, kaçış yollarını haritalandırdı. Şu anda lanet olası evi yanabilirdi ama kız dilinin üzerine boşalana kadar bu ya da tehlike umurunda bile olmayacaktı.

Kızın klitorisi daha da şişip çelik gibi titremeye başladığında, One-Mile On

u. *Evet, evet. Oh, siktir, evet. Ver. Ver. Ver. Bana.*

Brea sanki onun aklından geçenleri okumuş gibi, bir sonraki nefesiyle birlikte patlayarak sertleşti ve

tüm vücudunu titreten ve sarsan kulak tırmalayıcı bir çığlıkla başını geriye attı.

Ağzının içinde, nabızı atıyor ve akıyordu. Dilini onun içine daldırdı, böylece ona verdiği coşkuyla zonklayan vücudunun sert kıskacını hissedebiliyordu.

Onu zirveye doğru yaladı, vücudu gevşeyip Brea'nın nefes nefese kalmasına neden olana kadar devam eden her coşkulu anı yaşadığından emin oldu. One-Mile gülümseyerek onun bedenine tırmanırken dudaklarını yaladı.

Kirpikleri yavaşça aralandı. Gözlerini kırıştıtararak ona baktı, gözleri o kadar altındı ki erimiş gibiydi. Bakışları, adamın solar pleksusuna inen bir koçbaşı gibiydi. Sadece bir bakışla onu sendeletti, nefesini kesti.

Saçmalık. Onu mahvetti.

"İyi misin?" diye sormayı başardı.

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İnanılmaz. Beni tekrar böyle hissettirebilir misin?"

Zaten yanıyordu ama onun sözleri yangının üzerine benzin döktü. Bir saniye daha beklemenin canı cehenneme. "Hemen şimdi, güzel kız. Hemen şimdi."

Aletini eline alıp kızın dar açıklığına yerleştirirken tüm vücudu ihtiyaçla uğulduyordu. Baktı, sallanmaya ve içine doğru itmeye başlarken geniş gözlerini kendisiyle buluşmaya zorladı, ucunu yavaşça şişmiş etinin yanından geçirdi.

Tanrım, o kadar sıkıydı ki.

One-Mile hafifçe dışarı çıktı, tekrar onun açıklığına köklendi, sonra daha sert itti. Kadın öyle bir nefes aldı ki, adam olduğu yerde donup kaldı. Sesi acı çekiyormuş gibi geliyordu. İçinde bir şeylerin gevşediğini hissettiğine yemin edebilirdi -neredeyse... kırılmış gibi.

Ne oluyor lan?

O sormaya fırsat bulamadan, bir sonraki akılsızca hamlesinin gücüyle derinlere daldı. Taşaklarına kadar kutsanmış bir şekilde batıncaya kadar engelsiz bir şekilde içinde yuvarlandı.

Yüce Tanrım.

Kadının kavurucu sıcaklığı onu daha önce hiç yaşamadığı bir duyguyla sarmaladı. İstemsiz bir ürperti vücudunu sarstı. Lanet olsun. Bu kadın onu diri diri yakacaktı. Şu anda tek düşünebildiği, alevler için ne kadar acı çektiği idi.

Bu son birkaç anı -nasıl hissettiğini ve bunun ne anlama geldiğini- değerlendirecek, sonra konuşacaklardı. Ama sonra.

Çok daha sonra.

Şimdi sıra Brea'ya adını haykırtmaya gelmişti. "Oh, kahretsin, güzel kız..."

Yere baktığında, kızın gözlerinin sımsıkı kapalı olduğunu görünce şaşırdı.

"Acıyor," diye inledi.

Kahretsin, yapmak isteyeceği son şey onun acı çekmesine neden olmaktı. Bir şekilde daha nazik olmak için kontrolünü bulmalıydı. Çok büyük bir orgazm yaşamıştı ve o şişmişken, adam ona lanet

olası bir küt cisim gibi vurmıştu. Kendini iyi hissetmesini sağlamayı ona borçluydu.
Ama amacı ona o kadar çok zevk vermektir ki, bir daha asla

Cutter Bryant ile bir dakika çıplak.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Yavaşlayacağım. Artık acı yok." Kadın yavaşça onun etrafında gevşedi.

"Gerçekten mi?"

"Hiç. Söz veriyorum." Bunu kanıtlamak için, tepesi rahim ağzını dürtünceye kadar usulca içine, aşağıya, aşağıya doğru okşadı.

Oh, Tanrım...

"Bu daha iyi," diye iç geçirdi nefes nefese.

"Öyle mi?" Kızın aşırı ısınmış yanaklarını öptü, başparmağını şakağındaki terin üzerinde gezdirdi.

Başını salladı. "Bu... iyi hissettiriyor."

Kahretsin, hiç olmadı. Biraz daha hızlı itti, hâlâ herhangi bir rahatsızlık belirtisi için yüzünü izliyordu. Neyse ki yüzünü yumuşak bir heyecandan başka bir şey doldurmuyordu. Peki ya kirpikleri yanaklarından kalkıp bir kez daha ruhunun pencerelerini açtığında? Evet, siki rahatlamak için sızladı ama göğsündeki mengene daha da sert sıkıttı. Kadının ifadesi adamın kendini kontrol etmesine engel oluyordu.

Ateş saçan altın rengi gözleri, en azından şimdilik, tamamen ona ait olduğunu söylüyordu.

Kalçalarındaki parmakları sıkılaştı. Kendini tutmak ve ritmini kontrol altında tutmak için çok uğraştı ama vücudu beklemekten bıkmıştı.

İticileri hızlandı. "Az mı çok mu?"

"Birazcık." Kadın adamın altında kıvranıyor, adam erimiş tereyağı gibi içine girip çıkarken onunla birlikte hareket ediyordu. Sonra bir çılgılla kasıldı. Bir iniltiyle onun altında sıvılaşmadan bir saniye önce bakışları şok içinde onunkilere sıçradı. "Oh. Hayır, çok."

Yani onun tatlı noktasını bulmuştu. *Siktir, evet.* "Daha fazla mı?"

Tutarsız hıçkırığını başını gönülden sallayarak netleştirdi. One-Mile bunu evet olarak algıladı.

Ellerini kıcının altına sıkıştırdı ve daha derine nüfuz etmek için eğip daha geniş açarak onu daha yakına kaldırdı. Bu değişim ona sadece vücudunun en dokunulmamış köşelerine erişim sağlamakla kalmadı, aynı zamanda onu hala hassas olan klitorisile doğrudan temasa geçirdi.

O bunu yapar yapmaz, kız nefes nefese kaldı ve ürperdi, bakışları hem şok hem de yüzlerce sessiz soruyla genişledi.

Hızlı bir tempo tuttururken sadece gülümsedi. Eğer tepkisi bir gösterge ise, bunu çok çabuk anlayacaktı.

Onu becerirken gözlerinin içine bakmanın dayanılmaz derecede samimi bir yanı vardı. Her duyguyu, her düşünceyi, her mutluluk kırıntısını? Hepsini görüyordu. One-Mile onun sadece bedenini değil, zihnini de okuduğuna yemin ediyordu. Ve ona daha fazla dayanamayacağını söylüyordu.

"Pierce!" Kadın onu sıkıştırdı.

Onu daha hızlı doldurdu ve sadece işlerin ilerlemesine yardımcı olmak için klitorisine bastırdı, çünkü lanet olsun, yapabildiği kadar uzun süre onun için geri çekildi. İçindeki her şey hazırды ve kendini tutmayı bırakıp patlaması için ona bağıırıyordu.

Hayatında ilk kez prezervatifi unuttuğunu ve her şeyi berbat ettiğini hatırlamak için harika bir zamandı.

Umurunda değildi. Sonra ne oldu? Evet. Hodri meydan. Brea Bell'in kendisine ait olduğunu bilmek için şu andan başka bir şeye ihtiyacı yoktu. Bryant'la her ne yaşadıysa geçmişte kalmıştı.

Bundan emin olacaktı.

Bu gecenin sonuçları olsaydı... zamanlama uygun olmayabilirdi, ancak sonuç uygun oldu

gayet iyi.

Altında Brea aniden çılgına döndü, onunla birlikte sallanıyor, tırnakları sırtında, dudakları boynunda, çığlıkları kulağında. Sonra amının kasıldığını, nefesinin kesildiğini, havanın durduğunu ve ağır taşaklarında biriken ihtiyacın patladığını hissetti.

Dişlerini göstererek, dizginleri kırıldığında hırladı. Baş tahtasının duvara çarpmasına neden olan bir düzine hızlı ateş itişiyse onun içine doğru ilerledi ve Brea, tiz bir ecstasy çığlığı atarken ve onun altında çılgınca titrerken onu sıktı.

Tanrım. Vay anasını. Siktir, siktir, siktir... Ama hiçbir kendi kendine konuşma, kendinden geçmenin ezici duvarını durduramadı. Onu dümdüz etti, çözdü, etrafında döndürdü, büktü ve sonra geri tükürdü. Uzun, akıllara durgunluk veren anlardan sonra, nihayet coşkunun diğer tarafını buldu, nefes nefese kaldı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Farklı hissediyordu. Değişmiş hissetti.

Onun gibi hissettirdi.

Onun altında bir iç çekti, dudakları ayrıldı, gözleri kapandı. Vücudundaki gerginlik azaldı, sadece güzel amcığının adamın yumuşayan sikişinin etrafında ara sıra attığı nabız dışında.

Gözlerini kırıştırarak ona baktı, belli ki afallamıştı. "Oh... Aman Tanrım."

Bu onun *kutsal sikiş* versiyonuydu ve bu onu güldürdü. Alnına ve yanaklarına yapışan nemli saçları geriye doğru kaydırıldı. "Evet, öyle de denebilir."

"Hiçbir fikrim yoktu..."

Cutter yatakta tam bir beleşçi olmalı. Onunla olmak yerine burada olmasına şaşmamalı. Onu elinde tutmak düşündüğünden de kolay olabilirdi. Aralarındaki kimya gibi bir şeyle, birbirlerine doyana kadar yıllar -belki de bir ömür- geçebilirdi.

"Nasıl hissediyorsun, güzel kız?"

Kabarık ağzını kıvıran gülümseme neredeyse kendinden utanıyordu. Hâlâ alev alev yanan yanaklarıyla uyumluydu. "Mutluyum. Sanki uçuyorum. Şimdiye kadarki en iyi duygu."

One-Mile aptalca bir heyecanla güldü. Farkında olsun ya da olmasın, az önce bunun hayatının en iyi seksi olduğunu itiraf etmişti. Onunla birlikte olmayı sevmesi ve daha fazlasını istemesi, kendisini dünyanın en tepesinde hissetmesine neden oluyordu. Bu Ağustos'ta Noel'di ama daha iyisiydi. Tahminini kaçırmadığı sürece, onu her gün açabileceğinden emin olmak için fazla bir şey gerekmecekti.

"Öyle." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu.

"İnanılmazdı." "Evet..."

Adam isteksizce geri çekildiğinde sesi hâlâ o hülyalı niteliğe sahipti. Yüzünü buruşturdu, dudağını ısırıldı ve belli ki ağlamamak için kendini zor tuttu. Kahretsin. Onu bir şekilde incitmiş miydi?

"Sorun nedir?"

Ancak dizlerinin üzerine oturup aşağı baktığında kelimeler ağzından daha çıkmamıştı.

Kan.

One-Mile, Brea'nın regl döneminin ortasında olmadığını ağzını Brea'nın her tarafına sürdüğü için zaten biliyordu.

Kadının içine doğru ilerlediği an beynine geri çarptı. O gerginlik. Bir şeyin yol verdiği hissi. Canının yandığını itiraf etmesi.

Aklına bariz bir şey geldi ama... bu nasıl mümkün olabilirdi? Araştırmasına göre kız yıllardır Cutter'ın kız arkadaşıymış - en azından zar zor kullandığı sosyal medya hesaplarına bakılırsa. Pislik herif onu baloya götürmüştü. Lise mezuniyeti sırasında onun elini tutmuş ve bir düzine fotoğraf için poz vermişti. Güzellik okulunu bitirdiğinde ilk saç kesimini o yapmıştı.

Başka biri olsaydı, One-Mile bir saatten kısa bir süre önce onu yatak odasına taşıırken masum olma ihtimalini bile göz ardı ederdi. Ama bu Brea'ydı. O

bir vaizin kızıydı. Özünde iyi bir kızdı.

Oh, kahretsin. Belki de Cutter babasının kalp krizinden önceki gece onu aldatmamış, evlenene kadar Brea'yı beklemeyi kabul eden bir izci olduğu için biraz rahatlamıştı.

En azından One-Mile içeri girip onu mahvedene kadar planı bu olabilirdi.

Oh, lanet olsun.

"Brea..." Onu bakışlarıyla buluşmaya zorladı. "Bu gece bana gerçeği söyleyeceğine söz verdin, o yüzden dürüst ol. Bakire miydin?"

ALTINCI BÖLÜM

BRea ağzı açık kaldı. Koruyucu kollarını göğüslerinin üzerinde kavuşturdu. Kendini koruma güdüsü, doğuştan gelen dürüst olma arzusuyla savaşıyordu. Ama Pierce'ın bakışları dilini bağıladı. Düşünmek imkânsız görünüyordu. Derisinin içine girip saklanabilmeyi diledi.

Bakire olduğunu anlamıştı. Kızmış mıydı? Şok mu olmuştu? Hayal kırıklığına mı uğramıştı? Suçlu mu hissediyordu?

Sorumlu mu? İğrenmek mi?

Bu olasılıklar gözlerini utanç verici yaşlarla doldurmuştu. Neden kendini bu kadar savunmasız hissetmekten vazgeçemiyordu?

Brea yataktan fırladı ve giysilerini bulmak için odayı taradı. "Sorularınızı zaten yanıtladım."

"Bende daha fazlası var."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Gitmem gerekiyor."

Pierce tamamen çıplak ve kayıtsız bir şekilde ayağa kalktı ve kısık gözlerle ona doğru ilerledi.

"Yani... ne? Artık seviştiğimize göre dürüst olmayı bıraktın mı?"

Onun sorusu karşısında irkildi. "Lütfen. Bu kadar yeter."

"Eğer dürüstlüğü ölçüyorsanız, bu asla 'yeterli' olmayacaktır."

Sonunda külotunu buldu ve adamın iri, çıplak vücuduna bakmamak için elinden geleni yaparak kaptı. "Kullandığınız dilden hoşlanmadığımı ve kişisel bilgilerimi size borçlu olmadığımı kastetmiştim."

"Farkında olmadan bekâretini alan kişi olarak sana katılmıyorum. Bu arada, yalan söylemek günah değil mi?"

"Evet." Teknik olarak, evlilik dışı seks yapmak da öyleydi. Bu geceden sonra pişmanlık duyacağı çok şey olacaktı. "Ama senden sadece bu konuyu kapatmanı ve mahremiyetime saygı göstermeni istiyordum."

Alay etti. "Aletimi içine soktuğumdan beri mahremiyeti aştığınızı düşünüyorum."

Brea iç çamaşırlarını giymeyi başardı ama bu onun siyah bakışları altında kendini daha az çıplak hissetmesini sağlamadı. "Ben gidiyorum."

Lanet sütyeni hiçbir yerde yoktu. Nereye atmıştı ki?

Pierce'ın alt katta onu soyarkenki anısı beyinde canlandı... göğüslerine dokunması için ona yalvarmasından hemen önce. Ne düşünüyordu ki?

İçindeki amansız acıyı dindirmesinin ötesinde hiçbir şey. "Kal."

Adam onun kolunu kavradı. "Konuşmamız gerek."

Pierce ciddi bir konuşma yapmak istiyormuş gibi konuşuyordu... ama bakışları hâlâ gergin olan

ve dikkatinden dolayı karıncalanan meme uçlarını okşuyordu. Penisi yeniden yükselmeye başladı. Bacaklarının arasında cevap veren bir arzu kıpırdandı. Bunu duymazdan gelerek şortunu yukarı çekti ve göğüslerinin üzerine yapıştırdı. "Hayır, yapmayacağız."

Eğer kalırsa, konuşarak fazla zaman geçiremeyeceklerinden korkuyordu.

"Bakire olduğunuza göre, bunu kabul etmek istemeseniz bile, doğum kontrolü kullanmadığınızı varsayıyorum."

Dondu kaldı. Doğum kontrol hapı kullanması için hiçbir neden yoktu. Ve adam prezervatif kullanmamıştı.

Brea'nın ağzı sessiz bir solukla açık kaldı. Sendeleyerek geri çekildi. Nasıl bu kadar dikkatsiz davranabilmişti?

Pierce'ın tutuşu onu düşmekten alıkoyan tek şeydi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Döngünüzün neresindesiniz?"

Dehşetinin ötesinde bir şey düşünemiyordu. "Pierce, lütfen... Gitmem gerek."

"Hamile kalma ihtimalinin ne kadar olduğunu öğrenene kadar olmaz." Kavrayışı sıkılaştı.

"Konuşmayı reddetmek hiçbir şeyi çözmeyecek."

Kafanı kuma gömmek gibi bir alışkanlığın var. Bu her zaman işe yaramaz... Cutter'ın uyarısı aklından geçti. Haklıydı ama yaptığı seçimin katı gerçekliğiyle ve potansiyel olarak muazzam sonuçlarıyla yüzleşmeye hazır değildi.

"Lütfen konuşmayı kes. Ve bırak." Kolunu adamın elinden çekti.

Adam onu aniden serbest bıraktı ve kadın tökezleyerek geri çekildi; ancak bu sayede adamın tepeden tırnağa çıplak ihtişamını bir kez daha görebildi.

İçine bir sıcaklık yayıldı.

Brea, Tanrı'nın sadist bir yönü olduğunu düşünecek kadar kâfir olmayı asla hayal etmemişti. Ama başka neden karşı konulmaz bulduğu tek erkeği arkadaşlarının, ailesinin ve toplumun asla onaylamayacağı biri yapsın ki?

Ağlamamak için dudağını ısırarak arkasını döndü ve hızla merdivenlerden aşağı indi.

Pierce onu takip etti, ağır adımları onun uzaklaşmasına izin vermemeye kararlı gibiydi. "Sormadın ama ben temizim. Prezervatif kullanmadan başka biriyle hiç seks yapmadım."

Elbette onun saf olduğunu düşünmemişti ama onun başka bir kadınla kendisiyle olduğu kadar samimi olduğunu hayal ettiğinde, kıskançlık Brea'nın göğsüne bir bıçak gibi saplandı. Midesini bulandıran bir öğütücüye dönüştü. Gözleri tekrar acıdı.

Buradan gitmesi gerekiyordu.

Brea hızla merdivenlerden inip mutfığa koştu, sütyenini ve gömleğini toplayarak çantasına doğru ilerledi. Pierce hemen arkasındaydı, nefesi ensesinde sıcaktı.

"Kaçmayı bırak, lanet olsun, ve benimle konuş. Bunun üstesinden geleceğiz."

Ona doğru döndü, tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı sıcak asit gibi dökülüyordu. "Cutter'ın hayatı karşılığında sana teklif ettiğim her şeyi verdim. Artık ödeştik. Gitmem gerekiyor."

Gözleri kısıldı. "Seni yatağa götürmeme izin vermenin tek nedeninin erkek arkadaşının hayatını kurtarmak olduğunu düşünüyorsan kendini kandırıyorsun. Seni istediğimi gizlemedim. Ama sen de beni istedin. Kadın ol ve bunu kabullen."

O haklıydı, tıpkı Cutter'la olan ilişkisi konusunda ona karşı dürüst olması gerektiğini bildiği gibi. Ama adam ona baktığında Brea kendini, adamın onu çırılçıplak soyup içine girdiği zamankinden daha korunmasız hissetti.

"Konuşacak bir şey kalmadı."

"Saçmalık. Korkuyorsun. Anlıyorum. Ama şu anda aramıza soktuğun bu lanet mesafe hiç yardımcı olmuyor." Ona doğru yürüdü.

Brea giysilerini ve çantasını elinde hokkabazlık yaparak adamın sinsice yaklaştığı her adımda geri çekiliyordu. "Dur."

"Sen üzgünken olmaz." Eşyaları onun elinden çekip aldı ve her şeyi masanın üzerine fırlattı.

mutfak masası. Sonra onu ayaklarından kaldırıp kanepeye taşıdı ve en yakındaki mindere oturttu. Onu kucağına oturttu, yüzünü ona dönerek kalçalarına yasladı. İri elleri sırtında gezinerek başını omzuna yasladı. "Konuş, ağla ya da neye ihtiyacın varsa. Ben buradayım."

Sesindeki samimiyet Brea'ya gerçekten onun yanında olacağını söylüyordu... ama Brea'nın iki düşünceyi bir araya getirmek şöyle dursun, nefes alamayacağı kadar yakındaydı. Brea'yı korkunç bir farkındalık sardı - onu saran büyük kolları, kulağında sıcak nefesi, hassas meme uçlarını düzleştiren sert, çıplak göğsü ve onunkiyle aynı anda atan kalbi.

Sanki o da aralarındaki bağı hissetmiş gibi, penisi daha da sertleşti, ikisinin arasına girdi, kadının ağrısının girdaplaşıp kalınlaştığı yeri dürttü.

"Pierce..." Brea geri çekilmek istedi.

Bunun yerine, kendini ona karşı kıvranırken buldu.

"İyi bir adam olmaya çalışıyorum güzel kız, ama böyle devam edersen seni tekrar becereceğim," diye inledi. "Otuz saniye ya da daha kısa sürede."

Bacaklarının arasında taze bir ihtiyaç sıkıştı. Brea'nın kafası ona bunun korkunç olacağını söylüyordu. Ama vücudu bu fikre bayıldı, aynı anda ısındı ve yumuşadı, daha da yaklaşmak için eğildi.

Pierce küfretti, sonra göğüslerini kocaman avuçlarının arasına aldı ve bir meme ucunu ağzına aldı.

Nefes nefese kaldı... ve protestosu bir zevk feryadına dönüştü.

Neden ona direniyordu? Zarar çoktan verilmişti. Artık bakire değildi. Zaten korunmasız seks yapmışlardı. Birkaç dakika daha günah işlemenin gerçekten bir önemi var mıydı?

Tabii ki mantık yürütüyordu ama Pierce onun hassas tepe noktalarını dilleyip sonra bir tanesini ağzına aldığı anda, tırnaklarını onun omuzlarına geçirdi ve teslim oldu. "Oh..."

Sert tepelerini tekrar parmaklamak için hareket ederken, dilini boynundan yukarı kaydırды. "Aramızdaki şey çok doğru. Daha fazlasını istemiyorsan bir şey söyle, ama aksi takdirde... İyi hissetmek için gereken tek şey küçük bir kayma ve"-külodunun kasıklarını yavaşça yolundan çekti, ereksiyonunu yumruklarken ve onu doğrudan şişmiş başının üzerine ayarlarken onu reddetmesi için zaman verdi-"siktir..."

Kalçalarını kavradı ve onu nazikçe aşağı itti. Pis işinin geri kalanını yerçekimi yaptı. Birlikte onun direncini yok ettiler. Sonunda onun sertliğinin her santimini sardığında, uzun, acı dolu bir nefesle ona doğru eğildi.

Pierce'ın içinde olması, onu tamamen doldurması, onu ilk seferden bile daha fazla şok etti.

"İşte bu," diye homurdandı kulağına. "Çok acımadı mı?"

Brea, etinin ona uyum sağlamak için gerildiği her yerde hafif bir acı hissetti ama bu sefer sadece iyi bir şekilde acıttı. "Duracak kadar değil."

Onu şaftının uzunluğuna doğru itti, sonra tekrar aşağı indirdi. "Isırık hoşuna gitti mi?"

Altında, kalçalarını kaldırdı, ereksiyonu onun şişmiş cinsiyetini kazıyarak içine itti, sinir açısından zengin bir noktayı derinlemesine dürttü.

"Evet," diye tısladı Brea, kanı hızla akarken ve kalbi hızlanırken teslimiyet iniltisiyle başı geriye düştü.

"Omuzlarıma tutun. Bizden başka bir şey düşünemez hale gelene kadar seni becereceğim." O zaten oradaydı.

Kafasının arkasındaki ihtiyatlı bir ses ona durması, kimin kızı olduğunu ve ne yaptığını düşünmesi için bağırmaya çalıştı. Ama Pierce'ın hırıltılı nefesleri ve sert elleri onu mantığa benzeyen her şeyden uzaklaştırdı. Onun erkek kokusu kafasının içinde yüzüyordu. Onu boğuyordu.

Onu sarhoş etmişti.

Ona sahipti.

Adam onu boylu boyunca yukarı ve aşağı ittikçe, acısı daha da artıyor, zevki katlanıyor ve

itirazlar sessizliğe gömüldü. Geriye kalan tek şey uzun parmaklarının onu sarması, iri vücudunun onun altına girmesi ve kalın aletinini onu doldurmasıydı. Brea kendini onunla birlikte sallanırken, sallanırken ve gıcırdarken, ona vermeye çok yakın olduğu zevkin zirvesine doğru nefes nefese ve inlerken buldu.

"Çok güzel görünüyorsun." Adam kızın meme uçlarını çimdikledi, kız acı dolu bir mutlulukla şok olmuş bir nefes çektikten sonra bile tutuşu sıkılaştı. "Gözlerini aç. Boşalmanı izlemek istiyorum."

Brea kirpiklerini yavaşça kaldırdı. Adamın siyah bakışları hemen Brea'nın üzerinde birleşti. Uyarılmışlığının yoğunluğu onu yaktı. Yanakları alev alev yanıyordu. Çenesi onunla sıkıştı. Tüm vücudu onunla gerildi. Onun görüntüsü -aralarında dalgalanan duygularla birlikte- kadını büyüledi. Onunla ilgili her şey arzusunu hızlandırmaktan daha fazlasını yapıyordu. Başka bir insanla daha önce hiç hissetmediği bir bağ onu sardı. Bu tamamen cinsel bir şey değildi ama sanki bir tıklamayla ruhu onunkine bağlanmış gibiydi.

Şok ediciydi. Geri dönülemez gibi hissettirdi.

Açlığı artıyordu. Ona daha da yakın olmak için yanıp tutuşuyor, ağzının onun üzerinde olmasını arzuluyordu. Bir kadının bir erkeğe dokunabileceği her şekilde ona ihtiyacı vardı.

Bir çığlıkla dudaklarını onunkilere yapıştırdı. Pierce fiziksel olarak onun altında olabilirdi ama kontrolü ele aldı, parmaklarını saçlarına doladı, ağızlarını birbirine kilitledi, onları hiç hayal etmediği şekillerde bağladı. Brea, çılgınca vuruşların ardından Pierce'ı yere sererken erimekten kendini alamadı.

Sonunda bir solukla dudaklarını onunkilerden ayırdı, sonra kalçalarını daha sıkı kavradı, kendini sert, derin ve emin bir şekilde itti, sanki o onunmuş ve ona istediği gibi sahip çıkmaya hakkı varmış gibi. "Ver onu bana. Üç numaralı orgazm. Şimdi istiyorum."

Onu her zamankinden daha derinlere çekerken inledi. Karnında ve kalçalarının arasında biriken gerginlik birleşti, o kadar sıkı düğümlendi ki nefes nefese kaldı, tırnaklarını adamın çıplak omuzlarına geçirdi ve bir çığlıkla çözüldü.

"Evet. Oh, lanet olsun..." Son bir kez daha sokulurken parmakları Brea'yı ısırdı, dişleri kenetlendi, boynundaki tendonlar esneyerek kendinden geçti. "Brea!"

Birlikte uçuruma düştüler, yapıştılar, tutundular, canları pahasına tutundular. Nefes nefese kaldığında zevk onu bağımlılık yapan, yüce bir karanlığa sürüklemekle tehdit ediyordu, başı artık savaşıma isteği duymadığı sersemletici bir salınımında kaybolmuştu.

Bu doruk noktası ilk ikisinden şok edici derecede daha güçlüydü. Sonunda gözlerini tekrar açtığında Pierce'ın mürekkep gibi bakışlarının kendisine kilitlenmiş olduğunu gördü. Onun içine düşme hissi sinirlerini bozmuştu. Nefes almaya çalışırken onu ne kadar uzun süre incelerse, o kadar derine düşüyordu. Şu anda bu adamla birlikte olmakla ilgili bir şey... Sanki bir şekilde kendini sonsuza dek ona bağlamış gibi hissediyordu.

Sanki onun kaderiymiş gibi.

Çok saçma. Tanrı'nın onun için bir planı vardı. Her ne kadar Pierce'ın kollarından ayrılmak istemese de, çünkü bu muhtemelen baş başa geçirecekleri son birkaç an olacaktı, Tanrı onun kalbini ailesinin ve toplumun dışlayacağı bir adama kaptırmasını lanetlemezdi, değil mi?

Pierce onu kendine çekti, göğüs dekoltesini, köprücük kemiğini ve omzunu öptü. "Bu gece kal." Kalmamalıydı. Kalamazdı.

Ama çok baştan çıkarılmıştı.

Gerçek şu ki, babası erken yatacağı çünkü yarın ayin yapmayacak olsa bile, ameliyatından sonra kiliseye döndüğü ilk Pazar günü için iyice dinlenmiş olmak istiyordu. Cutter bu gece hastaneden ayrılmayacaktı. Ziyaret saati çoktan geçmişti ve sabah resmi olarak taburcu olana kadar onu

görmeyi beklemiyordu. Yani geceyi nerede geçirdiğiyle ilgilenmesi en muhtemel iki kişi onun evde olmadığını, yatağında iffetli bir şekilde sıkışıp kaldığını bilmeyecekti.

Bu Pierce'la kalmak, ona olan ihtiyacını gidermek... ve onu sisteminden sonsuza dek temizlemek için tek şansı olabilirdi.

Yine de bir sorusu vardı. "Neden?" "Sana karşı dürüst olmaya devam etmemi ister misin?" "Lütfen."

Pierce sanki onu hiç bırakmak istemiyormuş gibi ona baktı. "Sana karşı hissettiklerimi hiçbir kadına karşı hissetmemiştim."

Brea'nın nefesi kesildi. Üzerinden bir zevk dalgası geçti. Bir başka zevk dalgası yanaklarını kızarttı. "Çok erken kalkmam gerekecek."

"Seninle geçirdiğim her an hiç olmamasından iyidir."

Onun sözleri kalbini yumuşattı. O da aynı şeyi hissetti. Muhtemelen akıllıca değildi ama... "Kalacağım."

Yüzünü kızın boynuna dayamadan önce yüzünde onu dönüştüren bir gülümseme belirdi. "Pişman olmayacağından emin olacağım, güzel kız."

Normalde cinsel bir şey kastettiğinden şüphelenirdi. Ve gecenin geri kalanında ellerini ondan uzak tutacağını bir an bile düşünmedi. Aslında bunu yapmamasını umuyordu çünkü onu tekrar içinde düşünmek tüm vücudunu ateş gibi yakıyordu, sanki zaten tükenmemiş gibi. Sanki dakikalar önce onu tamamen tatmin etmemiş gibi. Ama onu izleyişi ya da ona dokunuşuyla ilgili bir şey -rea tam olarak ne olduğunu çıkaramıyordu - onu sadece tekrar birlikte olmak istemediğine ikna etti.

Dürüst olmak gerekirse, sadece seks için de kalmıyordu. Yapmaması gereken tüm nedenlere rağmen ondan fazlasıyla hoşlanıyordu. Ama hayatındaki herkes ona bir kızmış gibi davranıyordu; sadece Pierce ona bir kadın gibi davranıyordu. Kendisini iyi hissettiren bir adamla geçireceği bir geceyi hak etmiyor muydu?

Belki de Pierce onun günahı değil, her zaman herkesin sadık dostu ve yardımcısı olduğu için geçici de olsa aldığı ödüldü. Ve belki de kendini kandırıyordu. Öyle bile olsa Brea bu tek geceye mümkün olduğunca çok zevk sığdırmaya ve yarın pişmanlık duymadan ayrılmaya karar verdi.

Gülümsedi. "Benden tekrar faydalanmadan önce beni besleyecek misin?"

"Yapabilirim." Ona sokuldu. "Ya da seni yatağıma zincirleyip bütün gece sikebilirim."

Bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi ama kulağa hem yasak hem de harika geliyordu. "İkisine de ne dersin? Beş dakikadan kısa sürede yumurta kızartabilirim."

Pierce onun yüzünü okşadı ve sanki onun için dünyalara bedelmış gibi ona tekrar bakışı, vücuduna yayılan bir baş dönmesiyle midesini alt üst etti. Eğer dikkatli olmazsa, ona aşık olacaktı.

Kızın morarmış dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu; yavaş, acil ve derin bir öpücük. Ona gecenin geri kalanının nasıl geçeceğini anlatan bir şey. Onu neredeyse kontrol edemeyeceği kadar heyecanlandıran bir şey.

Sonunda başını kaldırdığında, başparmağını kızın karıncalanan dudağında gezdirdi. "Seni çıplak yemek yaparken izleyebildiğim sürece, kesinlikle evet."

Pazar, 17 Ağustos

Arabasını yavaşlatıp farlarını söndürürken Brea'nın etrafını PREDAWN KARANLIĞI sarmıştı. Pierce'ın yatağından sürünerek ve sessizce evinden çıktıktan sonra suçluluk duygusunu bu kadar kolay

kapatabilmeyi diledi. Uyandığında onun gittiğini görünce ne düşünecekti?

Kibar değildi. İnsanların ondan beklentileri olması -babasının kilisede onu ön sırada istemesi ya da Cutter'ın hastaneden taburcu olduktan sonra bir bakıcıya ihtiyaç duyması- umurunda değildi. Onu sadece kendine istiyordu. Ve eğer biraz daha bencil olabilseydi, burada kalırdı.

Ama bu onun gerçekliği değildi. Sorumlulukları vardı ve Pierce'ın aksine, insanların ona güvenmesinden hoşlanıyordu.

Bugün sinir bozucu bir şekilde uygunsuzdu.

Bu gerçeği bir kenara iten Brea, arabasını evinin önünde tamamen durdurdu ve yorgun bir iç çekti. Şükürler olsun ki içeride hiç ışık yanmadığına göre, babasının hâlâ uyuyor olması gerektiğini düşündü. Umarım onlar kiliseye gitmeden önce bir duş alıp biraz kestirebilirdi.

Kızarmış ve kemiksiz, tüm vücudu hassas ve doyunluğun ötesinde, motoru kapattı ve koltuktan kalktı. Kalçalarının arasındaki acıdan irkildi ama karıncalı, rahatsız edici ağrı ona Pierce'ı hatırlattı. Hayatının en güzel gecesini.

Birkaç saat dinlenmek için onu koca gövdesine yaslamadan önce gecenin yarısını uyutmamıştı... sadece dişleri omzundayken ve ağır ereksiyonu alçak bir erkek iniltisiyle onun rahat, şişmiş seksine geri dönerken onu tekrar uyandırmak için.

Bu anı Brea'nın içinde patlayan bir başka arzu bombasına karşı neredeyse sendelemesine neden oluyordu. Tedbiri elden bırakıp arabasına binme ve Pierce'a geri dönme dürtüsü onu ele geçirdi. Tekrar onun kollarına atlamak ve sonsuza dek kalmak için neredeyse her şeyini verebilirdi.

Bu çok hoş bir hayaldi. Belki o küçük bir kasabada yaşayan bir vaizin kızı, o da yaşamak için adam öldüren bir yabancı olmasaydı, birlikte olmanın bir yolunu bulabilirdi. Ama dünyadaki tüm keşkeler ve dilekler gerçeği değiştirmeyecekti.

Mahvolmuşlardı.

Pierce'a bekâretini Cutter'ı kurtarmaktan çok kendi arzularını tatmin etmek için vermişti ve hem günahının kefareti Tanrı'ya ödemek hem de yaptıklarıyla yaşamak zorunda kalacaktı. Ama şu anda... hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordu.

Brea arabasının kapısını yavaşça kapattı, çantasını omzuna attı, sonra ayakkabılarını eline alarak evine doğru ilerledi.

"Seni utanç yürüyüşü yaparken göreceğim hiç aklıma gelmezdi." Bu çok tanıdık ses kalbini yerinden oynattı.

Döndü. "Cutter..."

Kaşlarını kaldırarak ona doğru yürüdü ve sanki artık kim olduğu hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Utanç içinde yuvarlandı ama onu geri püskürttü. O kimdi ki onu yargılayacaktı? Babası ya da Tanrı değildi. Onu kurtarmak için kendini Pierce Walker'a vermesine gerek olmayabilirdi ama bunu teklif etmişti. Kalbi doğru yerdeydi... geri kalanı çok daha az fedakâr olsa bile.

"Dinle. Ben-"

"Açıklayabilir miyim?" diye sertçe araya girdi.

Onun sesindeki azarlama karşısında dudaklarını sessizce birbirine bastırdı. Adam durumu çoktan kavramıştı. Yalan söylemek dışında söyleyebileceği hiçbir şey onu gerçeklerden daha azına ikna edemezdi. Ve günahını bir yalanla birleştirmenin hiçbir anlamı olmadığını gördü.

"Evine gitmene yardım edeyim. Hastaneden taburcu edileceğini düşünmemiştim ve yataktan çıkmaman gerektiğine eminim. Sen neden ayaktasın?"

Yaklaştı ve onun kolunu kavradı. Gölgeler yüzündeki onaylamama ifadesini gizlese de Brea

bunu hissedebiliyordu. "Telefonuna bakamayacak kadar 'meşgul' müydün?"

Dün gece kapatmıştı ve Pierce onu tekrar açmayı düşünemeyecek kadar meşgul etmişti. "Özür dilerim."

"Aradım. Defalarca. Bu sabah üçe kadar. Sonra Cage'i seni bulması için gönderdim. Ama evde değildin. Kilisede de değildin. Hastanede de değildin. Sonra o Walker denen piçin bana, tetikçinin yargııcı, jürisi ve celladı olarak görev yaptıktan sonra, onun evinde olduğunu söylediğini hatırladım. Onu orada beklediğini. Ve eminim ki, kardeşim bir saat önce arabayı orada buldu. Walker'la gecenin bir yarısı derin ve varoluşsal bir konuşma yapmış olmanız mümkün olmadığından, doktorun emirlerine karşı gelerek kendimi kontrol ettim ve Cage'in beni kamyonetime bırakmasını sağladım, böylece peşinizden gelebilirdim." Cutter onun her iki omzunu da kavradı ve onu yakındaki sokak lambasının altına sürüklerken yüzünde suçlu bir kızarıklık oluştuğunu gördü. "Yüce Tanrım. Walker sana ne yaptı böyle?"

Hem adamın bağırısından hem de seçtiği hakaretlerden dolayı irkildi. "Lütfen sesini alçalt ve sakinleş." "Sakinleşmek mi? Saflığından faydalandığından endişelendim. Seni baştan çıkarmasından ama..." Cutter's İntikam vaat eden acımasız bir çizgiye dönüşen ağzıyla birlikte tutuşu da sıkılaştı. "Her tarafına izini bırakmış. Leş gibi kokuyorsun. Yanakların bıyık yanığı içinde. Dudakların morarmış ve şişmiş. Seni *mahvetmiş*." Sesindeki gerginlik Brea'ya bu düşüncenin ona acı verdiğini söylüyordu. "Orospu çocuğu. Benim adıma müdahale etmesi için ona yalvardığını söyledi."

Gerçekten yapmayacağını mı düşünmüştü? "Senin için çok korktum."

"Senin için korktuğum kadar değil. Seni gördüğüm anda ne istediğini çok iyi biliyordum." Sert, alaycı bir bakış yüzünü buruşturdu. "Bunu ona vermeni istedi, değil mi?"

Başını salladı ve onu daha da kızdırmayacak bir açıklama yolu bulmaya çalıştı. "Olan bu değildi."

Çenesini sıktı ve ölümcül bir şekilde hareketsizleşti. "Kahretsin. O zaman düşündüğümünden de kötü. Çünkü artık sana ne yaptığını gördüğüme göre, onun yatağında bir gece geçirdiğine inanmamın tek yolu seni zorlamış olması. Kutsal olan her şey adına, yemin ederim onu öldüreceğim."

"Yapma. Yapamazsın. O-"

"O orospu çocuğunun sana yaptıklarını ballandıra ballandıra anlatmaya çalışma."

Cutter onun yanında bu dili sadece öfkeden deliye döndüğünde kullanırdı. Yumruğunu kıvrıp göğsünden bir hırıltı çıkararak ve kadının sürücü tarafındaki camını yumruklayarak bu gerçeğin altını çizdi.

Brea sıçradı ve başladı - sonra sanki camın ilk seferinde kırılmadığından memnun değilmiş gibi tekrar yapmak için geri döndüğünde dehşetle gözlerini kırptırdı.

"Dur." Dirseğini yakaladı ve tüm gücüyle geri çekti.

Ona öfkeli bir bakış fırlattı, sonra elini sallarken bir küfür daha savurdu. "Benim adıma Walker'a gitmemeliydin. Bana uzak duracağına söz vermiştin."

"Bana ihtiyacın vardı ve ben-"

"O tehlikeli biri. Umarım bunu şimdi anlamışsındır."

"Cutter, lütfen. Dinle..."

"Hayır. Seni tanıyorum. Benim için kendini feda ettiğini biliyorum. Ve şu anda ne yaptığını da biliyorum."

Sakın beni daha az suçlu hissettirmeye çalışma."

"Suçlu değilim. Sana söylüyorum-"

"O kadar da kötü değil miydi?" diye alay etti. "Pislik herifle sohbet etmek bile işkence. Üstüneyken bütün bir geceye nasıl dayandığını hayal bile edemiyorum." Gırtlaktan gelen bir homurtuyla ellerini tekrar yumruk yaptı. "Ben olsam kendimi bu durumdan kurtarırdım. Ve eğer

yapamasaydım, sana yaşattıklarına değmezdi. Seni kendi iradesine ne kadar boyun eğdirdiğini düşünmek bile istemiyorum.

-"Onu öldürmek istemeden seni incittim."

Cutter'ın bu konuyu daha fazla uzatmasına izin verdikçe daha da öfkelenenecekti. Ve henüz Pierce'ın onu bir şey yapmaya zorlamadığını duyacak kadar sakin değildi. Bir süre için de olmayabilirdi.

"Her şey bitti. Şu anda senin için endişeleniyorum. Doktorun emirlerine karşı gelmemeliydin. Kötü bir beyin sarsıntısı geçirmişsin. Elini de kırma. Dinlenmen gerek. Hayatta olduğun için çok minnettarım. Lütfen beni daha fazla endişelendirme."

"Ben iyiyim. Tecavüz kiti almak için seni hastaneye götürüyorum." Yüzü kızardı. "Hayır."

"Seni kirletmesinin yanına kâr kalmasına izin mi vereceksin?" Adamın kuşkulu bakışları kadının midesini bulandırdı. "Hiçbir şey yanına kalmayacak. Şu anda sana odaklanmış durumdayım. *Senin* için endişeleniyorum."

Başka hiçbir şeyin önemi yok."

Cutter bir elini saçlarında gezdirdi, kızgın parmak eklemleri kızarmıştı. "Bunun peşini bırakmamı bekleyemezsin, Bre-bee. Sunset'teki herkese, hatta babana bile neden söylemek istemediğini anlıyorum. Aynı fikirde değilim çünkü bu senin utancın değil. Ama anlıyorum."

"Hiç anlamıyorsun. Boş ver gitsin."

"Delirdin mi sen?"

"Sessiz ol, kardeşim," diye tısladı Cage, kaldırımında onlara katılmak için araba yolundan aşağı inerken. "Eğer yapmazsan bütün mahalleyi uyandıracaksın."

Cutter kardeşine doğru döndü. "Walker ona tecavüz ettiğinde sakın mi olmalıydım?" "Öyle söyleme. Anlamıyorsun," diye ısrar etti Brea.

"Oh, çok iyi anlıyorum." En iyi arkadaşı ölümcül görünüyordu.

Yalvaran bakışlarla Cage'e döndü.

Büyük Bryant kardeş başını salladı. "Kardeşim, yataktan çıkmaman gerekiyor. Ve kesinlikle araba kullanmaman gerekiyor." Cutter'ın elinden kamyonetin anahtarlarını aldı. "Bugün bu savaşın günü değil."

Cutter korkmuş görünüyordu. "Onun tarafını mı tutuyorsun?"

"Seninkini alıyorum," diye ısrar etti Cage. "Şu ağrı kesici hap şu sıralar etkisini göstermeye başlamış olmalı... Hani şu ağır makine ya da otomobil kullanılmaması konusunda uyarın."

Cutter başını tuttu. "Walker'ın bundan kurtulmasına izin veremeyiz. Ölmesi gerekiyor." Brea el yordamıyla sabrını zorladı. "O yanlış bir şey yapmadı."

Ama Cutter'ın yüzüne bakınca ona asla inanmayacağını anladı. Onu küçük bir kız olarak görüyordu. Kocasız olmayan bir adamla seks yapmayı seçtiğine asla inanmayacaktı, özellikle de böylesine aşağılık bir görüşe sahip olduğu biriyle. Kafasını kuma gömmek bazen onun düşüşüyse, Cutter'ınki de inatla kör olmaktı. Gerçeği istemiyordu, bu yüzden de gerçek yoktu.

"O her şeyi yanlış yaptı," diye hırladı Cutter. "Ve sen de benim sefil kıcımlı kurtarmak için senden istediği her şeyi almasına izin verdin. Kendimi asla affetmeyeceğim."

Kız daha bir şey söyleyemeden, adam annesinin evine doğru döndü ve onu Cage'le yalnız bırakarak ön kapıya doğru yürüdü. İfadesi daha ölçülüydü, haklı bir öfke ve merakla eşdeğerdi. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Brea başını salladı. Cage'i ailesi gibi seviyordu ama ona hiçbir zaman Cutter'a olduğu kadar yakın olmamıştı. Yapmak istediği son şey özel hayatını daha fazla insanla paylaşmak ya da bu çekişmenin içine başka birini sokmaktı. "Kardeşinin hatalı olduğunu söylemek dışında bir şey bilmiyorum."

"Walker sana tecavüz etmedi mi?" "Hayır. Hem de hiç."

"Bu uyuyor. Dindar ve yumuşak dilli olabilirsin ama seni incitmiş olsaydı bunu söylerdin."

"Mantıklı olduğun için teŖekkür ederim."

"Cutter da öyle olacak. Eninde sonunda. Umarım." Yüzünü buruŖturdu. "Ŗu anda sadece kızgın." "KardeŖin çok inatçı. Fikrini asla deđiŖtirmeyeceđini ikimiz de biliyoruz."

"Kafasına önemli bir tokat yemeden mi? Belki de hayır," diye kabul etti Cage. "O zamana kadar yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

"Onu doktora geri götürün. Tıbbi olarak onaylanana kadar işe dönmemeli."

"Elimden geleni yapacağım. Dallas'a doğru yola çıkmam gerekiyor. Vardiyamın şu anda başlaması gerekiyordu."

Brea, suçluluk duygusu onu daha da sararken gözlerini kapadı. Hayır, Cage'i arayıp gecenin yarısını onu arayarak geçirmesini istememişti. Bunu Cutter yapmıştı. Ama telefonuna daha erken baksaydı ya da kontrol etseydi ya da ona ulaşsaydı... "Özür dilerim."

Omuz silkti. "Fazladan bir gün izin kullanabilirim. Bu sabah anneme kiliseye kadar eşlik edeceğim. Sonra da yola çıkacağım. Baban uyanmadan önce bir duş alsan iyi olur. Sık sık makyaj yapmadığını biliyorum ama bugün biraz makyaj yapmak isteyebilirsin."

Yine kızardı. "İzler o kadar belli mi?"

Yüzünü buruşturdu ve ensesini çekti. "Korkarım öyle. Walker'la özel bir sorunum yok. Onu tanımıyorum bile. Ama seni tanıyorum. Bu yüzden suçluluk duygusunun içini kemirdiğini biliyorum. Ve eğer kardeşimin güvenliği için bedenini takas ettiysen, katlanmak zorunda kaldığın her şey için üzgünüm ama Cutter bugün hayatta olduğu için sonsuza dek minnettar olacağım."

Sonra Cage gitti.

Brea yutkundu ve ön kapılarının yumuşak bir gümbürtüyle kapandığını duyana kadar kıpırdamadan durdu. Tanrım, artık ne hissedeceğini bile bilmiyordu. Suçluluk, evet. Üzgün mü? Biraz da öyle.

Yorgunluk, endişe, belirsizlik. Bir yerlerde, dünyanın bazı açılardan bu kadar farklı ama diğer açılardan tamamen aynı hissettirmesinin şoku. Yine de, tüm bunların altında, baş dönmesi hüküm sürüyordu. Pierce Walker ona dokunmaktan fazlasını yapmıştı. Onun kalbinden bir parça çalmıştı. Ellerini ovuşturup onu nasıl geri alacağını düşünmek yerine, tek yapabildiği geceyi tekrar onun kollarında geçirip geçiremeyeceğini -hayır, nasıl geçireceğini- merak etmekte.

YEDİNCİ BÖLÜM

19 Ağustos Salı

One-Mile Salı gününe kötü bir ruh haliyle başladı. Dudaklarını Brea'nın dudaklarına son kez bastırmasının üzerinden kırk sekiz saatten fazla zaman geçmişti - o güne kadar hissettiği en tatlı, en rahat amcığın derinliklerine gömülmüştü. Sonra tek başına uyandı. Mavi bir çizgiye küfrettikten sonra, tekrar tekrar ona ulaşmaya çalıştı.

Pazar sabahı aramalar ve mesajlar cevapsız kaldı. İyi. Uyuduğunu ya da daha iyisi Bryant denen o pislikten ayrıldığını düşünmüştü. Ama birkaç saat sonra, babasının vaaz verdiği küçük beyaz ibadethaneye gitmiş ve caddenin karşısındaki cipinden onun bir grup orta yaşlı anneyle konuştuğunu görmüştü. Cutter onun yanına yapışmış, sanki onun sahibiymiş gibi kolunu beline dolamıştı.

Brea itiraz etmemiş, sanki olmak istediği yerdeymiş gibi ona doğru kıvrılmıştı.

Gördüğü manzara karnına bir yumruk gibi inmişti.

Ondan sonra ruh hali yokuş aşağı yuvarlandı.

Pazartesi sabahı kavga etmek için can atıyordu. Logan'a onların pisliklerini ofise getirmeyeceğine dair söz verdiğinden, One-Mile otoparkta o pisliğin ağzını burnunu kırmaya fazlasıyla hazırды. Ama izci çocuk ortalıkta yoktu. Normalde, çekilmez piçin olmadığı bir günün tadını çıkarırdı. Ama bugün değil.

Daha sonra patronların Bryant'ın kapılarını tekrar çalmadan önce tıbbi olarak aklanmasında ısrar ettiklerini öğrenmişti. Her neyse. One-Mile'in tek önemseddiği Brea'nın hâlâ ona cevap vermemiş olmasıydı.

Bu sabah nihayet ona dört kısa kelime içeren bir mesaj gönderdi.

Biraz boşluğa ihtiyacım var.

Bu ona nerede durduğunu gösteriyordu. Brea kötü çocukla geçirdiği gecenin tadını çıkarmıştı ve şimdi

onu kaldırıma atıyor. *Siktir* et demeli ve onu unutmak için *elinden geleni* yapmalıydı. Ama başarısız olacağını zaten biliyordu.

Ayrıca, iki kere iki tutmuyordu. Brea onu sadece erkek arkadaşını kurtarmak için becermemişti. Öyle olsaydı, ona asla bekâretini vermez ya da Cumartesi gecesi defalarca onu almasına izin vermezdi. Onu asla böyle masumca öpmezdi. Zevki her yükseldiğinde asla bu kadar sınır tanımadan inlemezdi. Doruk noktasına ulaştığında asla bu kadar yüksek sesle çığlık atmazdı. Bir bebek gibi uyurken asla ona sarılmazdı. *Onu* istemişti. Şimdi boşluğa mı ihtiyacı vardı? Bu ya Bryant'ın şüphesi

nefesi ya da iyi kız suçluluk duygusunun havlamasıydı. Belki ikisi de.

Saçmaladığını söyleyecek ve blöfünü görecekti.

Onu bulduğunda, kendisine hiçbir zaman bir kadın gibi davranmamış olan erkek arkadaşından ayrılması için ikna edecek, kandırarak ya da baştan çıkaracaktı. Sonra da onun yanına taşınabilirdi. Elbette, hızlıydı. Evet, muhtemelen deliydi. One-Mile engeller bekliyordu. Ama onlar hakkında yanılmıyordu. Brea Bell onun olacaktı. Ne kadar çok düşünürse, içgüdüleri ona bunun doğru olduğunu o kadar çok söylüyordu.

Cutter bir hız tümseğinden başka bir şey değildi.

One-Mile kamyonetinin kapısını çarpıp kilitledikten sonra EM Güvenlik Yönetimi'nin ofislerine doğru ilerledi. Lobinin hemen içinde, güzel sarışın resepsiyonistleri Tessa Lawrence ön masada oturuyor ve Zyron'u görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu. Ama iri yarı herif kışını masanın kenarına dayayıp utanmazca flört etmeye başlamıştı, üstelik patronlarının arkadaşlığına karşı katı bir politikası olmasına ve kadının da evet demeye pek meyilli görünmemesine rağmen. Tessa şu anda bile bilgisayar ekranına odaklanmış, sanki Zy yokmuş gibi yazarken solgun ve gergin görünüyordu. Ama Zy ipucuna aldırmadı ve Hollywood gülümsemesini sergilerken alçak ve müstehcen bir ses tonuyla ona çıkma teklif etti.

Salak herif. Bebeği sadece birkaç aylıktı ve eski erkek arkadaşının onu terk etmesinin üzerinden sadece birkaç hafta geçmişti. Tessa gibi bir kadının aradığı son şey, bir pisliğin onu yakalamasıydı.

Onların *yanından* geçerken Zy *kaşlarını çattı* -kadınımdan uzak durmanın sözsüz karşılığı. One-Mile elini kaldırdı. Ajan arkadaşı sevimli resepsiyonistle bütün gün yüzüstü düşebilirdi. Brea dışında hiçbir kadınla ilgilenmiyordu.

Masasının bulunduğu binanın karanlık köşesine ulaştığında One-Mile sandalyesine çöktü ve bilgisayarını açarak gelen kutusuna çığ gibi düşen okunmamış mesajlara baktı. Dünyanın dört bir yanındaki sıcak noktalarla ilgili güncellemeler. Mevcut ve gelecek davaları etkileyebilecek bilgiler. Çözdükleri olaylarla ilgili adli raporlar. Patronların edindiği yeni oyuncaklar hakkında çeşitli şeyler. Evrak işleri hatırlatmaları. Ve daha neler neler...

Ruh hali karanlıktan cehennem gibi siyaha döndü.

Brea neden Bryant'a siktir olup gitmesini söylememişti? Onu ateşlememesine rağmen aptal izci çocuğu seviyor muydu? Yoksa işler değişmiş miydi? Artık bakire olmadığına göre, Cutter'la evlenmeyi beklemeyi bırakıp sevişmeye mi karar vermişlerdi?

Bu düşünce One-Mile'in cinnet geçirmesine neden oldu.

Ayağa fırladı ve Bryant'ın bugün gelip gelmeyeceğini merak ederek kahve fincanına yöneldi. Köşeyi döndüğünde raftan temiz bir fincan aldı ve yukarı baktı.

SOB'dan bahset.

"Seninle konuşmak istiyorum."

Cutter doldurduğu java'dan gözlerini zorlukla ayırdı. "Siktir

git." Belki de göt herif anlamamıştı. "Brea hakkında."

Bryant tencereyi tekrar bira makinesine çarptı. "Ona bir daha asla dokunmayacaksın, yani hafta sonu ne olduysa? Unut ve hayatına devam et. Devam edecek."

İzci çocuk onunla dalga mı geçiyordu? "Sen ve ben. Dışarıda."

"Olmaz. Ofiste drama yapmamam konusunda uyarıldım zaten. Saygıdeğer operatör arkadaşımın kışını tekmeleyemeyeceğime göre" -Cutter alaycı bir kaş kaldırdı- "gözümün önünden siktir olup gitmeni istiyorum."

Bununla birlikte, arkasını döndü ve bitişik konferans odasının uzak tarafındaki masasına geri döndü.

One-Mile'in canına tak etmişti ve bunu nasıl düzelteceğini biliyordu.

Logan'ı aramak için etrafında döndü. Ama patronun ofisine girdiğinde

genç Edgington'ı buldu. Onun yerine tamamen yabancı bir adam orada duruyordu. Otuz yaşlarındaydı, harika bir mürekkebi vardı ve benimle uğraşma havasındaydı.

Logan aceleyle arkasından yaklaştı, bir bilgisayar virüsü ya da başka bir şey hakkında söyleniyordu. "Stone, bu Pierce," dedi Logan diğer adama.

One-Mile yabancıya yukarıdan aşağıya baktı. Onu işe mi alıyorlardı? Ekibe uyacak kadar sert görünüyordu. Daha da önemlisi, bir ispiyoncu, bir dangalak ya da başka bir izci gibi görünmüyordu.

Stone'a doğru başını salladı. "One-Mile'ı tercih ederim."

Logan iç çekti. "One-Mile, o zaman. Kendisi bizim yerleşik keskin nişancımızdır. Kendi isminden ziyade, en uzun öldürme atışıyla tanınmayı tercih eder. Tanrı beni büyük egolardan korusun."

Bunun egosuyla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey babasından nefret etmesiyle ilgiliydi, ama kimseye bu açıklamayı borçlu değildi.

Stone elini uzattı. "Hey."

"Tanıştığımıza memnun oldum." One-Mile elini sıktı.

"Stone Sutter olağanüstü bir bilgisayar korsanıdır. Jack Cole ve Oracle'daki çocuklar sunucudaki bir virüsü izole etmek için onu ödünç almamıza izin veriyorlar, bu yüzden hiçbir e-posta ekini açmayın."

Logan'a "Sorun değil," dedi. "Seninle konuşmak istiyorum."

"Ne oldu?"

"Bryant ile çalışamam. İstifa ediyorum." Artık haberi verdiğiğine göre Cutter'ı bulup ağzını burnunu dağıtmakta özgürdü.

Logan'ın ofisinden kaçamadan eski SEAL onu durdurdu. "Hayır. Bunu yapamazsın. Elimde bir sözleşme var. Sen imzaladın. İkramiyeyi ödedik ve sen de çeki bozdurdun. Konuşma bitmiştir."

One-Mile durdu. Siktiğimin Logan'ı yasaları yüzüne vuruyordu. Daha da kötüsü, piç kurusu haklıydı.

Doğal olarak, Cutter o anı kafasını kapıdan içeri sokmak için seçti ve hançer gibi baktı. "Lanet olası pislik."

Şiddetten kaçınmayı zar zor başardı. "Hislerimiz karşılıklı."

"Size drama yok demiştim, bu yüzden ikiniz de biraz ara verin." Logan gözlerini devirdi. "Eğer ben ağabeyimle çalışabiliyorsam, siz de işlerinizi halledecek kadar iyi anlayabilirsiniz."

Bryant bir elini asker kısalığındaki saçlarında gezdirdi ve Logan'a doğru başını salladı. "Bir daha onunla operasyonel bir ekipte yer alacak kadar ona asla güvenmeyeceğim. Eğer ayrılmak istiyorsa, iyi ki ayrılmış diyorum."

Logan masasına bir yumruk indirdi. "Cutter, Pierce'ın kız arkadaşınla yatmış olması umurumda bile değil."

"One-Mile," diye düzeltti sıkılmış dişlerinin arasından. "Her neyse." Logan havada bir el salladı.

"Hayır! Bu her neyse değil," diye ısrar etti Cutter. "Brea'nın tecavüzcüsüyle çalışamam."

Ne? Sik kafalı kendini Brea'nın onun altına girmesinin tek yolunun istemeyerek olduğuna mı ikna etmişti?

Sana haberlerim var, dostum, ve hepsi kötü...

"Onun rızasını aldım."

"Onu öyle manipüle ettin ki evet demekten başka çaresi kalmadı." Cutter yumruklarını sıktı.

One-Mile kollarını göğsünde kavuşturarak hamamböceğine ters ters baktı. "Eğer onu bu kadar

çok istiyorsan, ortaokul ile Temmuz arasında bir zamanda sahiplenmeliydin. Bolca zamanın vardı. Ama aletini bulman çok uzun sürdü. Bu benim sorunum değil. O artık benim."

Cutter öfkeli gözlerini ona dikmiş, aklını kaçırmış gibi parlıyordu. "Seninle konuşmuyor bile, göt herif."

Omuz silkti. "Yanlış anlaşılma."

"Hayır, gerçeklik. Açıkça aşına olmadığın bir şey. Ve eğer hamile kalırsa-" "Bu kadar yeter," diye bağırdı Logan. "Saatler sonra birbirinizi dövmeniz umurumda değil,

ama kişisel bokunuzu işe getirmeyi bırakın. Eğer yapamazsanız, geçinmeyi öğrenene ya da biriniz diğerini öldürene kadar sizi bir odaya kilitlerim. Bu noktada hangisi olduğu umurumda değil. Profesyonel olun ve lanet olası işinizi yapın."

Logan'ın sözlü dayacağının ardından sessizlik çöktü. Cutter küfretti ve tepinerek uzaklaştı.

Stone'un ilgiyle izlemesine rağmen, One-Mile aptalca bir açıklama dürtüsü hissetti, çünkü muhtemelen bu işte sıkışıp kaldıysa ve patronları onu hor gördüyse, burada geçireceği iki yılın geri kalanı gerçekten berbat olacaktı. "Ona tecavüz etmedim."

"Erkek arkadaşının hayatını kurtarmakla seninle yatmak arasında seçim yapmak zorunda kaldığına göre, onu zorladığını söyleyebilirim. Benim kitabımda bundan daha aşağısı yok. Şimdi siktir git."

Allah kahretsin. Cutter'la konuşmadan onun anlattıklarını kabul etmişlerdi. Yanlış bir şey yapmamış olsa bile, kötü adam olarak etiketlenmişti. Her neyse. Onları yola getirebilirdi ama bir insan olarak onun hakkındaki düşünceleri gerçekten umurunda değildi.

"Anlaşıldı." One-Mile Logan'a sahte bir selam gönderdi, Stone'a doğru başını salladı ve kahve makinesine doğru ilerleyerek dışarı çıktı.

O daha ilk sıvı kafeinini dolduramadan, yaşlı Edgington köşeden başını uzattı. "Sana ofisimde ihtiyacım var."

Tek-Mil gözlerini devirdi. "Bir dakika."

"Şimdi." Hunter köşede kayboldu.

One-Mile iç çekti. Her nasılsa burası şimdiden pisliklerin merkezi haline gelmişti ve Hunter Logan'dan bile daha tavırlı görünüyordu. Bununla başa çıkmak için kesinlikle java'ya ihtiyacı vardı.

Kupasını dumanı tüten bir takviyeyle doldurduktan sonra kışını sürükleyerek yaşlı Edgington'ın evine gitti.

Trees Scott iki ofis sandalyesinden birinde kambur duruyordu ama her nasılsa hâlâ herkesin üzerinde yükseliyordu. "Ne var ne yok?" diye sordu diğer ikisine bakarak.

Hunter, "Kapıyı kapat," diye bağırdı.

One-Mile kaşlarını çatarak itaat etti, sonra patronu kışını boş sandalyeye koymasını işaret edince, onu Trees'in yanına yerleştirdi.

Hunter parmak uçlarını birbirine bastırdı, yüzü gergindi. Sesi mırıltının biraz üstünde bir şeye dönüştü. "Bir köstebeğimiz var."

"Ne?" One-Mile bunu doğru duymuş olamaz. Kahretsin, eğer onu suçladılarsa...

Hunter başını salladı. "Evet. Bu ofisin içinde biri var. En son Meksika görevinin otopsisini yaptık, neyin yanlış gittiğini anlamaya çalışıyoruz. İkiniz de doğru düşündünüz ve her şeyin bir ölüm tuzağına dönüşmesini engellediniz. Ama ne kadar yakın olduğunu söylememe gerek yok. Her nasılsa, Tierra Caliente haydutları sadece geleceğimizi değil, ne zaman ve nereye geleceğimizi de biliyorlardı. Trees, eğer bir şeyler ters gittiğinde Zy'i oradan çekip çıkarmasaydın-"

"Ölmüş olurduk," dedi uzun boylu adam.

"Aynen öyle. Sen ve Bryant da öyle." Hunter başıyla onu onayladı. "Logan, Joaquin ve ben Albay'la bu konuyu konuştuk. İçeriden birinin kartelet bilgi vermiş olması gerektiği konusunda hemfikiriz, bu yüzden kim olduğunu bulmamıza yardım etmeniz için ikinize güveniyoruz - ve başka kimseye değil."

İyi adamların takımında olmak ilginç bir olaydı.

One-Mile eğildi. "Sam Amca bizi kiraladı. Washington DC'ye yakın biri olma ihtimali yok mu?" Hunter başını salladı. "Onlara tam planlarımızı söylemedik. Elbette, içeri gireceğimizi biliyorlardı,

Ama ne zaman, nerede ve nasıl olduğunu bilmiyorlardı. Bu ayrıntılara sadece bizimkiler sahipti."

Yani kartel onların birden çok yerini çok iyi tahmin etmediyse -ki bunun olasılığı neydi- birlikte çalıştığı biri haindi.

Bu düşünce One-Mile'in kanını buza çevirdi. "Plan nedir?"

"Önce bir adım geri çekilip ikinize bir tarih dersi vermem gerekiyor." Hunter içini çekti. "Yaklaşık on sekiz ay önce, Atlanta'dan zengin bir doktor olan Arnold Waxman, albayı Meksika'daki Guerrero bölgesine sızması ve kızı Kendra'yı bulması için tuttu. Kendra bir grup doktorla birlikte yoksullara tıbbi yardımda bulunmak için oraya gitmişti. Tierra Caliente karteli içindeki birkaç grup savaşılmaya başlayınca çapraz ateş arasında kaldılar ve rehin alındılar. Waxman fidyeyi ödedi ama Kendra serbest bırakılmadı. İşte o zaman Logan, babam ve ben devreye girdik ve Emilo Montilla tarafından yönetilen başka bir rakip çetenin ilk çeteyi ele geçirdiğini ve rehineleri aldığını keşfettik. Yerlerini tespit ettik, içeri girdik ve hayatta kalanlarla birlikte Kendra'yı da kurtardık."

Bunların hepsi One-Mile için yeni şeylerdi. Ama o zamandan beri bir şeyler boka sarmış olmalıydı çünkü bu kesinlikle Guerrero'ya yaptıkları son yolculuk değildi. "Sonra ne oldu?"

"Kendra esaret altındayken Emilo'nun karısı Valeria Montilla ile arkadaş oldu. Onu sağlık görevlileriyle birlikte kaçırmamız için bize yalvardı. Hamileydi ve kalırsa çocuğuna ne olacağından korkuyordu."

Tek-Mil alçak bir ıslık çaldı. "Dost canlısı komşumuz uyuşturucu baronunun bunu iyi karşılamadığını biliyorum."

"Hayır."

"Birkaç ay önce Guerrero'ya gittik... Neden?"

"Valeria bizi kız kardeşini kurtarmak için tuttu. Emilo onu yem olarak tutuyordu."

"Ama her şey ters gitti," diye belirtti Trees. "Görevimiz başarısız oldu ve neredeyse ölüyorduk." Hunter başını salladı. "Köstebek yüzünden."

"Yani Valeria'nın kız kardeşini almak için geri mi dönüyoruz?"

Patron başını salladı. "Örgütümüz içinde kimin bize karşı olduğunu bulana kadar bu iyi bir fikir değil. Bu görev tamamen ispiyoncumuzu ortaya çıkarmak için bir paravan. Yani siz ikiniz Acapulco'ya incek ve önceden belirlenmiş bir yerde birlikte gözetleme ekipmanı kuracaksınız. Trees, oradan şehir dışına çıkacak ve Taxco'ya gideceksiniz, orada da başka bir yerde gözetleme yapacaksınız. Pierce, kıyıda Petalán'a gideceksiniz."

"Ayrılıyor muyuz?" Trees kaşlarını kaldırdı. "Böyle bir yerde bu çok riskli."

"Bizi kimin sattığını anlamanın en hızlı yolu bu." One-Mile omuz silkti. "Eğer yapmazsak, tekrar gafil avlanmamız an meselesi. En azından bu işe gözümüzü dört açarak gireceğiz." Hunter'a geri döndü. "Peki buradaki herkese ne söylüyorsun?"

"Diğer üç ajanın her birinin farklı bir gizli hikayesi olacak. Köstebeğimizin kim olduğunu Tierra Caliente'nin baskın yaptığı yere göre öğreneceğiz."

Fikir olarak kusursuz değildi. Ama çok fazla seçenekleri yoktu ve o da bunun mantığını anlıyordu.

"Elimizde sadece birkaç şüpheli var. Belki de köstebeğimizi tüm bu gizlilik saçmalıkları olmadan ayırt edebiliriz."

Trees, "Ve açıklığa kavuşturalım, Zy bizi asla satmaz," diye söz verdi.

Ne kadar tatlı. Uzun boylu adam kankasını savunuyordu. Neye dayanarak, serçe parmak yemini mi?

Yine de Zy'nin ailesi zengindi. Akranlarına ihanet etme olasılığı daha düşük görünüyordu... ama bu imkansız değildi.

"Trees, Zy'nin masum olduğuna inandığını biliyorum," diye onayladı Hunter, "ama hiçbir şeyi varsayamayız. Neyle karşı karşıya olduğumuzdan emin olmadan önce herkesi elemek zorundayız."

One-Mile diğerk iki olasılığı da düşündü. Josiah Grant eski bir CIA ajanıydı, bu yüzden ajan arkadaşlarını arkadan bıçaklamak için gereken uluslararası bağlantılara sahip olma ihtimali daha yüksekti. Ama bu gerçekten de asık suratlı yalnız adamın hızı mıydı?

Geriye Cutter kalıyordu. Pislik herifin kahraman kompleksi vardı... ama görünüşün aldatıcı olması mümkün müydü? Bryant'ın onları satması için bir neden bulamaması, satmayacağı anlamına gelmiyordu. Öte yandan, Cutter'ın suçlu olmasını ne kadar çok isterse istesin, bu onu gerçekten suçlu yapmazdı.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Hunter'a.

"Bu gece."

Orospu çocuğu. Berbat bir zamanlama.

One-Mile bir iniltiyi bastırdı. "Görev süresi?"

Şansı yaver giderse birkaç gün içinde dönecek ve yokluğu Brea için sadece anlık bir aksilik olacaktı. Belki de bu en iyisiydi. Biraz yalnız kalmak istemişti ve eğer aynı posta kodunda kalırsa, onu köşeye sıkıştırıp çırlıçıplak soymak ve birlikte ne kadar iyi olduklarını hatırlatmak isteyebilirdi.

"En fazla birkaç gün. Sen ve Cutter şirket mülkünde cinayet işlemeye kalkışmadan önce yola çıkmalısınız."

"Kulağa bir kartelle uğraşmaktan daha eğlenceli geliyor," diye espri yaptı Trees.

Amin. Ama böyle bir seçeneği yoktu. Ayrıca Cutter'ı öldürürse Brea onu asla affetmeyecekti. "Ben varım."

"Dinleyin, ayrıldığınızı ya da nereye gittiğinizi kimseye söyleyemezsiniz. Logan, Joaquin ve ben, siz gözetleme ekipmanını kurduktan sonra çeşitli yerlerinizi dolaşacağız."

One-Mile yükseldi.

"Anladım." "Anlaşıldı."

Ağaçlar da ayağa kalktı.

"İkiniz de saat 21:00'de buraya gelin. Diğer talimatlarla birlikte bekliyor olacağım. Bu da size işlerin planlandığı gibi gitmemesi ihtimaline karşı her şeyi yoluna koymanız için yaklaşık on iki saat veriyor."

20 Ağustos Çarşamba *Acapulco*

Ağustos ayında KIYI MEKSİKO, cehennemin kış çatlağından daha nemliydi.

Acapulco'daki boktan motellerine bağlı küçük sahil restoranının üzerinde güneş batarken Trees birasının son damlasını da devirdi. Burada tatil yapan birkaç turist tekilalarının içinde kaybolmaktan mutlu görünüyordu. One-Mile son balığını da mideye indirdi ve etrafı taradı. Sıra dışı bir şey yoktu... ama ensesi karıncalandı ve kendini gergin hissetti.

Sanki biri izliyormuş gibi.

Sıradanmış gibi davrandı ve saatine baktı. "Gitmeliyiz. Güneş batmadan önce yerimizi bulmak daha kolay olacaktır."

Trees masaya birkaç banknot attı, sonra ayağa kalkarken çantasını yanına çekti. "Evet. Şu işi bir an önce bitirsek iyi olacak."

Geriye kalan üç EM Güvenlik ajanından birine - One-Mile hangisinin olduğunu bilmiyordu -

kendisine ve Trees'e yarın Acapulco'da Montilla'nın yerleşkesine girmelerine ve Valeria'nın kız kardeşini serbest bırakmalarına yardımcı olabilecek rakip bir grubun üyesiyle buluşacakları söylenmişti. Üç kişiden ikincisi

Ajanlara Cuma günü Taxco'da buluşacakları bildirilmiş, sonuncusuna ise Cumartesi gecesi Petalán'da gizli bir buluşma yapılacağı palavrası atılmıştı.

Tek-Mil belaya hazırdı ama ne zaman ve nerede ortaya çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bu düzenek onu tedirgin ediyordu.

Kendi hesabını ödeyip ayağa kalkarken bir iç geçirdi. "Haritayı aldın mı?"

"Evet." Trees restoranın terasından çıkıp kiraladıkları arabayı bıraktıkları otoparka doğru yöneldi. "Kimin suçlu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olmaması zor." Ama şüphelilerin her birinin artıları ve eksileri

vardı. "Bir sonuca vardınız mı?"

"Hayır." En azından hiçbirini paylaşmak istemedi.

Trees ona baktı. "Cutter'ın suçlu olmasını istiyorsunuz."

Belli bir seviyede, elbette. Ama bu Brea'yı mahvederdi. "Aramızda bir hain olmamasını tercih ederim." "Aynen. Sana söylüyorum dostum. Bu Zy değil."

"Öğreneceğiz, sanırım."

"Gerçek şu ki, bu adamlardan hiçbirinin bize ihanet edeceğini düşünemiyorum."

Belki de Trees istemiyordu. Ama One-Mile, doğru koşullar sağlandığında iyi adamların da kötü şeyler yapabileceğini biliyordu.

"Joaquin de aynı şeyi hissediyordu," diye ekledi Trees. "Albay da öyle."

"Hmm." Yaşlı Edgington'ın emekliliğinden kısa bir süre önce bir araya getirdiği rengârenk ekibe inandığını bilmek güzeldi... ama bu, Meksika'da içlerinde sürünen yılanı avlamak için bulundukları gerçeğini değiştirmiyordu.

"Hey, ilk kurulumu bitirdiğimizde, striptiz kulübüne gitmek ister misin? Korkunç bir müzik eşliğinde sallanan güzel kızları yakalarız?"

Bu onun hızı değildi. Ayrıca, attığı her adımda korkusu daha da keskinleşiyordu. Güpegündüz turistik bir bölgenin ortasında kendini huzursuz hissediyorsa, karanlık çöktükten sonra şehrin keyifsiz yeraltı bölgesini ziyaret etmek onu sadece paranoyaklaştırırdı.

Ancak otoparkın bir kez daha taranması, insan olmadığını kanıtladı.

"Hayır. Hadi buradan siktir olup gidelim. Sabah erkenden kuzeye gideceğim, o yüzden erken yatmak istiyorum."

"Yeterince makul." Arabaya ulaştıklarında Trees başını salladı. "Hey, ben ayakkabımı bağlarken bunu bagaja koyabilir misin?"

One-Mile uzun boylu adamdan ağır spor çantasını aldı. "Sorun değil."

One-Mile, araçlardan ve otoparkın çevresindeki ağaçların arkasından çıkıp etraflarını sarmak için yayılan ağır silahlı adamlardan oluşan beşli grubu gördüğünde, ağaçlar fobla bagajı açtı ve bağcıklarına eğildi. Kartel askerlerinin sert görünümüne sahiptiler.

Kanı dondu. *Lanet olsun.*

"Arabaya binin!" diye bağırdı Trees'e. Ekipmanı bagajın içine fırlatıp kapıyı çarparak kapattı.

Trees dönerek üzerlerine gelen askerleri gördü ve ön koltuğa atladı. One-Mile silahını çekmiş bir halde yolcu kapısına doğru koşarken, Trees kilidi açmak için düğmeye bastı ve anahtarı kontağa soktu. One-Mile bir el ateş ederken arabayı ters çevirdi ve bir haydutu kapı koluna tutunmadan hemen önce gözlerinin ortasından vurdu-

Sonra biri onu arkadan yakalayıp çakılların üzerine yatırdı ve ter, testosteron ve barut gibi kokan ağır bir yükün altına hapsetti.

Kanı kükreyen One-Mile, karnından kurtulup karşılık verebilmek için kaldıraç bulmaya çabaladı.

O

Sokaklarda kendini savunmayı öğrendi, lanet olsun. Kendini bir sıyrıktan kurtarabilirdi. Ama üstündeki çürük adam da belli ki kirli dövüşmeyi öğrenmişti ve onun her hamlesine karşılık veriyordu.

Bundan kurtulamayacaktı.

"Git!" diye bağırmayı başardı Trees, tepesinde oturan pislik parmaklarını parçalanmış asfalta vurup silahı acıyan elinden çekerken.

Ajan arkadaşı bir an tereddüt etti ve Trees'in kararsızlığını hissedebiliyordu. Sonra araba dışarı çıktı ve hızla uzaklaşmaya başladı. Diğer piyadeler küçük beyaz kiralık arabaya ateş etti ama One-Mile arabanın titreyerek otoparktan çıkışını ve yolda ilerleyişini izledi, hem Trees'in kaçmasına sevinmiş hem de bundan sonra olacıklardan korkmuştu.

"Artık desteğin olmadan o kadar da zor değil," diye homurdandı piyade, kulağına homurdanarak ve nefes nefese. "Öyle mi Walker?"

Oh, lanet olsun. Kim olduğunu biliyorlardı. Ölmüş sayılırdı.

En azından Trees kaçmıştı. Patronlarının bir kurtarma operasyonu düzenlemesi için zayıf da olsa bir şans vardı. Daha olası senaryo ise cesedini bulmalarıydı. Bir gün... belki. En azından saflarındaki birinin tasfiye edilmeyi hak eden hain bir piç olduğundan emin olacıklardı.

"Siktir git." Başka ne diyebilirdi ki?

Kaburgalarını ezen keskin ağırlık güldü. "Senin için neler hazırladığımızı görünce fikrini değiştireceğinden şüphem yok... Ama şimdilik en iyisi uyuman."

Sırtındaki şişman ayaklı asker ona doğru eğildi, sonra saçlarından tutup kafasını kaldırıma birkaç kez vurdu. Kafatası acı içinde patladı. Görüşünün kenarlarında siyahlık yüzüyordu.

Son düşüncesi Brea'ydı. Onunla birkaç saniye daha yalnız kalmayı çok istiyordu. En azından o zaman ona çok aşık olduğunu söyleyebilirdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

*8 Eylül Pazartesi
Lafayette, Louisiana*

WBrea ellerini çınlatarak Üniversite Hastanesi'nin çok tanıdık koridorlarında bir kez daha volta attı. Buraya ilk geldiğinde bunaltıcı bir yaz öğleden sonrasıydı. Kuşlar şarkı söylüyor, çiçekler açıyordu. Pierce onunla birlikteydi, sabırla

Doktorlar babasının kalbini onarmaya çalışırken onun elini tutuyor ve ona destek oluyordu.

Artık havalar soğumaya başlamıştı. Futbol sezonu tüm hızıyla devam ediyordu. Gökyüzünde asılı duran puslu bir ay dışında gökyüzü zifiri karanlıktı. Duvardaki saat sabah iki otuz sekizi gösteriyordu ve pencerelerin dışındaki şehir neredeyse ürkütücü bir şekilde hareketsizdi. Yanında durup kendisini ona manevi destek olmaya adanmış kimse yoktu.

Ama babasının zayıflayan kalbi korkunç bir bağıntıydı.

Pierce'ın şimdi burada olmasını diliyordu. Acil serviste volta atmaya başladığından beri, birden fazla kez onu aramaktan vazgeçmişti. Babasının bu yaz geçirdiği ilk kriz sırasında, Pierce'ın dengeleyici gücü onun temel dayanağı olmuştu. Şimdi onsuz, serbest düşüşteymiş gibi hissediyordu. Ama haftalar süren sessizlikten sonra ona ulaşmak bencillik olurdu. Ne de olsa ona biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyen kendisiydi. Adam onun isteklerine saygı duymaktan fazlasını yapmıştı. Onu bu kadar uzun süre görmezden geldikten sonra neden gelsin ki?

"Brea!"

Döndüğünde Cutter'ın ona doğru koştuğunu gördü. Artık yalnız olmadığına şükrederek onun kollarına atıldı.

Ama o Pierce değildi.

Bunu düşününce içini suçluluk duygusu kapladı. En iyi arkadaşı, o saçma saate rağmen sadece bir telefon görüşmesinin ardından koşarak gelmişti ve ona minnettardı. Pierce'la ilgili düşünceleri bir kenara itti.

"Burada olduğun için teşekkür ederim," dedi göğsüne karşı. "Geç olduğunu biliyorum. Çalışmak zorunda olduğunu biliyorum."

"Şşş." Kızın saçlarını yüzünden çekti ve yanaklarını avuçlarının arasına alarak bakışlarını kendisine çevirmeye zorladı. "Bunların hiçbir önemi yok. Bana ne olduğunu anlat. Doktorlar ne dedi?"

"Hâlâ haber bekliyorum. Pek bir şey bilmiyorum. O kadar yorgundum ki akşam yemeğinden sonra yattım. Gece yarısından biraz sonra alışılmadık bir çarpma sesi beni uyandırdı. Koridora koştum ve

Babam yerde, nefes almakta zorlanıyordu. Sanırım panikledi ve 911'i aramaya çalıştı ama telefona uzanırken yataktan düştü. Onu kaldıramadım. Acı içindeydi. I..." Elini ağzına bastırdı, işe yaramaz gözyaşlarını tutmaya çalıştı ama babasının solgun, kıvranan ve acıdan insanlık dışı sesler çıkaran görüntüsü aklından çıkmıyordu. "Bir ambulans çağırdım. Başka ne yapacağımı bilemedim. Başka bir kalp krizi geçirmesinden endişeleniyorum. Son ameliyattan sonrazar zor iyileşti..."

"Biliyorum." Cutter ona daha sıkı sarıldı. "Ama umudunu kaybetme. O daha genç. Şimdiden biraz kilo verdi ve egzersiz yapmaya başladı. Vücuduna iyi besinler veriyorsun ve kalbinde yaptırdığı onarımlar kan akışına yardımcı olacak. Dua ettiğinizi biliyorum."

"Elbette." Ama sesindeki korkunun cızırtısını duydu, damarlarını yaktığını hissetti. Babasını kaybetmeye hazır değildi.

"O zaman elinden geleni yapıyorsun. Gel otur, Bre-bee. Yorgun görünüyorsun."

Son zamanlarda çok yorgundu. Şaşırmadım. Kansızlık geçmişi vardı ve demirini almayı ihmal etmişti. "Benim için endişelenme. Ben sadece... babam iyi olmazsa ne yapacağımı bilmiyorum."

"Köprüden itilirsen karşıya geçersin, tamam mı? Bu arada, Tom'u aradın mı? Muhtemelen tekrar babanızın yerine geçmesi gerekeceğini bilmeli."

"Kesin bir şey öğrenene kadar bekliyordum. Ve gecenin bir yarısı olmayana kadar. Artık yapabileceği hiçbir şey yok."

"Yeterince adil." Bir kolunu ona doladı. "Kahve ister misin?"

Başını iki yana salladı. "Daha önce makinenin yanından geçtim. İyi bir temizliğe ihtiyacı var. Kokusu midemi bulandırdı."

Cutter onu yastıklı bir banka götürdü ve oturttu. "Şu anda iştah açıcı bir şey bulacağından şüpheliyim."

"Hayır," diye onayladı ve endişeli bakışlarını bekleme alanının ötesindeki çift kapıya yöneltti. "Neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Neredeyse iki saattir buradayım. Evrak işleri beni bir süre meşgul etti ama..."

"Bilgi istiyorsunuz. Anlıyorum. Ama cevapları bulduklarında sizi bilgilendirecekler. Şimdilik hiçbir haber iyi haber değildir."

Buna inanmak için kendini zorlayarak başını salladı. "Benimle başka bir şey hakkında konuş. Başka bir şeyden. Aklımı bu konudan uzaklaştırmam gerek yoksa en kötü senaryoları hayal etmeye devam edeceğim."

"Evet. Um..." Ama Cutter başını boş boş salladı.

"Cuma akşamı kilisedeki sonbahar pazarına gelip gelmeyeceğinizi hiç söylemediniz. Kurulum ve dağılmaya yardım edecek birkaç gönüllüye ihtiyacımız var."

Birkaç saniye çok uzun süre tereddüt etti. "Bilmiyorum. Brea, sana söylemem gerek-" "Bayan Bell?"

Döndüğünde yeşil önlüklü tanıdık bir kadınla karşılaştı. Yüzü acımasız görünüyordu. "Dr. Gale. Geldiğinizi fark etmemiştim. Babam nasıl?"

"Uzman doktor beni bu yüzden aradı. Babanızın daha fazla bypass ameliyatına ihtiyacı olacak."

Çenesi düştü. Yüreği ağzına geldi. Olabilecek en kötü haber değildi... ama yakındı. "Neden?"

"Temmuz ayında sigorta şirketi sadece sol ön inen atardamara bypass yapmayı seçti.

Aksi yöndeki tavsiyeme rağmen sadece tıkanıklığı olan diğer damarlara stent takmamıza izin verdiler. O zamandan beri, sağ koroner arterinde bir kan pıhtısı oluştu. Doğrulamak için tüm testleri yeni tamamladık. Zaman çok önemli, bu yüzden şimdi hazırlanıyoruz."

"Ameliyatı bu sabah mı yapacaksınız?" Aklı ona, babasının kalbinde kan pıhtısı varken herhangi bir süre beklemenin son derece tehlikeli olduğunu söylüyordu. Ama tek düşünebildiği babasıydı.

Hayatta kalamayabileceği riskli bir işlem için tekrar anestezi altına girecek.

Ya hiç veda edememişse?

Brea'nın elini tuttuğunda Dr. Gale'in yüzü yumuşadı. "Başka seçeneğimiz yok."

Cutter destekleyici bir kolla ona sarıldı. "Anlıyoruz. Bizi bilgilendirmeye devam edeceğini biliyorum. Ne zaman başlayacaksınız ve ameliyatın ne kadar sürmesini bekliyorsunuz?"

Cerrah duvardaki saate baktı. "Önümüzdeki otuz dakika içinde başlayacağız. Ameliyat komplikasyonlara bağlı olarak üç ila dört saat sürecektir. Daha fazla bilgi edinir edinmez biri sizinle konuşacak."

Brea, "Teşekkür ederim Doktor," diye mırıldanmayı başardı ama başı dönerken bacaklarının altında ezildiğini hissetti.

"Whoa." Cutter onu yakaladı ve sıraya geri dönmesine yardım ederek kucağına oturttu. "İyi misin, Bre-Bee?"

"Bunalmış durumdayım," diyebilirdi. "Bunun tekrar yaşandığına inanamıyorum." "Bayan Collins'i aramalısınız."

"Jennifer'ı gecenin bir yarısı uyandıraramam."

Cutter ona, zaten bilmesi gereken bir şeyi açıklamak zorunda kaldığında sık sık takındığı o sabırlı ifadeyi takındı. "Bilmelisin. O babanın... kız arkadaşı, daha iyi bir kelime bulamadım."

Bunu daha önce de söylemişti ama kız buna dair hiçbir kanıt görmemişti. "I..." Başını iki yana salladı. "Hayır."

Boğazını temizledi. "Evet. Birkaç hafta önce, salondan kızlarla New Orleans'taki o konsere gittiğiniz ve geceyi orada geçirdiğiniz zaman mı?"

"Hatırlıyorum."

Cutter onun düşündüğü şeyi söylemeyecekti. *Lütfen. Lütfen. Lütfen...*

"Bana onun geceyi burada geçirdiğini söyleteceksin, değil mi?"

"Yapmaz." Brea inanamayarak başını salladı. "Ve babam da-"

"Evet, yapardı. O bir erkek. İkisi de dul. Yalnız olduklarına eminim. Bence birbirlerini önemsiyorlar. Tinder'da sağa kaydırdıktan sonra rastgele takılmış değiller."

Yüzü buruştu. Cutter haklıydı... ama babası hakkında konuşuyorlardı. Seks hayatından. Onu her zaman kusursuz, ayıplanamaz biri olarak görmüştü. Onu idolleştirmiş, ona tapmıştı. Onun sadece bir insan olduğunu öğrenmek hem apaçık hem de aptalca ezici görünüyordu.

Öte yandan, bedeninin ne kadar cazip olabileceğini de biliyordu. Her gece parmağını iPhone'unun ekranı üzerinde tutuyor, düğmeye basıp Pierce'ı aramak için yanıp tutuşuyordu. Onun sert gülümsemesini, kokusunu, içini doldururken çıkardığı gırtlaktan gelen homurtuları, beklenmedik şefkatini, ona güzel kız dediğinde sesindeki törpüyü özlemişti...

"Hey." Cutter parmaklarını şıklattı. "Nereye gittin sen?"

Ona her şeyi anlatmalı mıydı? Brea son bir ay içinde bunun üzerinde milyonlarca kez düşünmüştü ve hâlâ bir cevabı yoktu. Başlarda Pierce'a olan hislerini Cutter'a itiraf etmemişti çünkü Cutter onu dinlemeyecek kadar kızgındı ve Pierce'la ilişkilerinin asla sürmeyeceğinden çok emindi. Ama günler geçtikçe ve sert keskin nişancı aklından çıkmadıkça, vücudu açlık çektikçe ve sadece onun yanında olmasını arzulamaya başladıkça...

Onu önemseydiğini fark etti. Hem de çok. Ve ona istediğinden ya da ona izin vereceğine inandığından çok daha fazla alan vermişti.

Acıdı.

Ama belki de şimdi bundan bahsetmenin zamanı değildi. Babasına odaklanması gerekiyordu ve Cutter'ın da üzerinde bir ağırlık olduğunu hissetmişti.

"Düşünüyorum. Üzgünüm." Gülümsemeye çalıştı, babasının sağlığıyla ilgili rahatsız edici On endişesine rağmen

u.

Güneşin doğuşu iyileşmesi için yeni bir umut mu getirecekti, yoksa onun yeni ve acımasız hayatına göz kamaştırıcı bir ışık mı tutacaktı?

Onsuz gerçekliği?

Cutter haklıydı; iyimser olması gerekiyordu. Şu anda yapılması gereken, umudun çok zayıf görüldüğü bir anda dikkatini dağıtmamaktı. "Dr. Gale bizimle konuşmadan önce bir şey söylüyordunuz. Cuma günü kilisenin sonbahar pazarı dışında bir yerde mi olacaksınız?"

Cutter'ın yüzü gerildi. "Bunu konuşmak için doğru zaman mı bilmiyorum." "Eğer bu beni babama kafayı takmaktan alıkoyacaksa, lütfen."

Yüzünü buruşturarak başka tarafa baktı, sonra içini çekti. "Cuma günü Meksika'da olabilirim. Walker neredeyse üç hafta önce bir görev için oraya gitti. Bir kartel tarafından bir otoparkta silah zoruyla kaçırıldı. Sonunda yerini bulmuş olabiliriz. Eğer bir şey çıkarsa, en kısa zamanda onu kurtarmak için yola çıkacağız."

Sözleri kayda geçer geçmez Brea'nın kalbi ve dünyası durdu. Panik başladı. Pierce kaçırılmış mıydı? Bir millik öldürücü atışı olan iri yarı, görünüşte yenilmez savaşçı etkisiz hale getirilmiş ve esir mi alınmıştı? Hayır. Bunu hayal edemiyordu. İstemedi. Buna dayanamazdı.

Göğsüne yayılan ezici acı yüzünden nefesi daha da kesildi. Acı tüm vücudunu sarmıştı. Gözyaşları gözlerini yaktı. Cutter acil servise girmeden önce bulduğu tüm sakinlik kaybolmuştu.

"Aman... Kartel mi? O bile..." Bu cümleyi bitirmeye gücü yetmedi. Sıkıntısından zar zor nefes alabiliyordu.

Hayatta olmalıydı. Onun hayatta olmasına *ihtiyacı vardı*.

Gözlerini sıkıca kapattı. *Lütfen, Tanrım, iyi olmasına izin ver.*

Ancak yasadışı uyuşturucu, para ve açgözlülükle beslenen bir örgütün bir rehineyi haftalarca hayatta tutma ihtimali neydi?

"Bilmiyorum. Umut ediyoruz." Ama Cutter'ın sesi acımasızdı. "Topladığımız bilgiler yarım yamalak ve her geçen saat daha da eskiyor. Ama dün elimizde olandan daha fazla."

Brea umuda sarıldı. Buna mecburdu. Pierce'ın nerede olduğunu ve neler yaşadığını hayal etmesine izin verirse eriyip gidecekti. "Neden bana daha önce söylemedin? Tehlikede olduğunu bilmiyordum. Hiçbir fikrim yoktu. Onun için dua ederdim ya da..."

Bir şeyler yapardı. Bir şeyler yapardı. Dürüst olmak gerekirse, her şeyi. Ama küçük bir kasaba kuaförü, gereğinden fazla değer verdiği bir adamı bir kartelden kurtarmak için gerçekten ne yapabilirdi?

"Olanlardan sonra onu gündeme getirmek istemedim. Beni kurtarmak için elinden geleni yaptın ve bunu yapmak için kendine ihanet ettin. Bunun sana ne kadar acı verdiğinden nefret ediyorum."

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değildi. O-"

"Yapma." Cutter ellerini kaldırdı. "Beni daha iyi hissettirmeye çalışma. Bunu hak etmiyorum."

Suçluluk duygusu onu hâlâ diri diri yiyordu. "Asla değersiz olduğunu düşünme. Bunun için bir sebep yok.

Ve hiçbir şeyden pişman değilim."

Brea başka bir şey söylemedi. Cutter kalbinin bir parçasının Pierce'a ait olduğunu ve muhtemelen hep öyle kalacağını duymaya hazır değildi.

Cutter iç çekerek gözlerini kapadı. "İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, kim olduğundan ve

yaptıklarından ne kadar nefret etsem de, hayatımı iki kez kurtardı. Patronlarım bu olay yüzünden kesinlikle çıldırıyor. Gitmek zorundayım. Yardım etmeliyim."

Pierce'tan nefret etmesine rağmen, Cutter onu kurtarmanın bir parçası olmakta ısrar etti. Çünkü o iyi bir adamdı.

"Lütfen. Elinden geleni yapacağına söz ver. Ne yapman gerekiyorsa..." Cutter'ın elini tuttu.

Ellerini. "Onu eve getirin."

Başını salladı. "Vahşet ve anlamsız ölümler hakkında ne hissettiğini biliyorum. Walker'ın sicili pek temiz olmasa da, asla daha fazla şiddet istemez ya da kimsenin ölmesini dilemezsiniz."

Bunların hepsi doğruydı... ama onun gerekçesi değildi. Pierce'ı şiddetle özlüyordu. Ona ihtiyacı vardı. Ve onun için mide bulandırıcı, acı verici bir şekilde endişeleniyordu. Belki de onunla birlikte bir hayat hayal etmemiştir - arada sırada, gecenin geç saatlerinde onu deliler gibi özlediği zamanlar hariç. Ama onsuz bir dünya hayal etmek onu neredeyse öldürüyordu.

"Bir şey öğrenir öğrenmez bana haber verin. Ve kendini güvende tut, duydun mu?"

"Evet, hanımefendi." Ona gülümsemeyi başardı. "Şimdi Bayan Collins'i çağırın. Gerçekten burada olmak isteyeceğini düşünüyorum."

Tüm iradesini kullanması gerekti ama Brea dehşetini bastırmayı ve sıradan ama önemli işlere odaklanmayı başardı. Cutter'ın haklı olduğu ortaya çıktı. Jennifer hiç tereddüt etmeden yataktan fırladı, kıyafetlerini giydi ve karanlık gecede arabasını sürdü. Kapıdan hızla girdiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. Kadın hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Brea da ona katıldı ve uzun haber bekleyişi boyunca birbirlerine sarıldılar.

Ancak güneş doğarken, Dr. Gale ameliyathaneden çıktı, hem bitkin hem de muzaffer görünüyordu ve bitkin üçlüye babasının ameliyattan başarıyla çıktığını söyledi. İyileşme sürecindeydi, bilinci yerine gelmişti ve onu görmek istiyordu.

Brea bu mucize için Tanrı'ya şükrederken hıçkırıklarını tutuyordu. Babasının her zaman diyetine ve kilosuna dikkat etmesi gerekecekti, kolesterolünden bahsetmeye bile gerek yoktu ama dualarını işittiği ve babasını bağışladığı için Tanrı'ya çok minnettardı.

Ama içinde, dinmek bilmeyen bir endişeyle sessizce çılgına dönmüştü ve utanç verici bir şekilde O'ndan bir iyilik daha dilemeye hazırdı. Babasının yatağının yanına götürülürken gözlerini kapadı ve yukarıdaki Rab'den bir iyilik daha istedi.

Lütfen Tanrım, Pierce'ı bana canlı ve bütün olarak geri getir.

Perşembe, 11 Eylül

Guerrero, Meksika- hiçbir yerin ortası

ONE-MILE günün ne olduğunu ya da ne kadar zamandır baygın olduğunu bilmiyordu. Şişmiş gözlerinden birini araladı. Sadece çıplak beton duvarlar gördü - kalın ve kesintisiz - görünürde bir pencere yoktu. Yalnız olması sürpriz değildi.

Bir süre önce yeraltında tutulduğunu anlamıştı. Bunu biliyordu çünkü dışarı sürüklendiği birkaç seferde hava hâlâ cehennem kadar sıcaktı ama şimdi tenine değen hava neredeyse serindi. Buna rağmen vücudunu buram buram ter kaplıyordu. Titriyordu. Midesine kramplar girdi. Baş sanki patlayacakmış gibi hissediyordu.

Kahretsin, bazı kararlar vermesi gerekiyordu.

Kapıya baktı. Elbette, muhtemelen kontrol etmeliydi. Ama neden? Kaçmak için bir yol aradığı diğer dört bin beş yüz doksan iki seferin her birinde lanet şey sıkıca sürgülenmişti. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceği daha fazla enerjiyi boşa harcamanın anlamı yoktu.

Birinin gelip koluna bir iğne saplamasına daha ne kadar vardı? Bunu hem arzuluyor hem de korkuyordu. En azından sonrasında çenesindeki bıçak saplanır gibi ağrıyı ya da dizinin

zonklamasını hissetmeyecekti. Sirtının şeritler halinde olması ya da parmaklarını zar zor hissetmesi umurunda olmayacaktı. Hayır, bir kez

Damarlarına pompaladıkları her ne boks vücutuna girdiğinde, kim bilir ne kadar süre baygın kalacaktı? Bir noktada uyanacaktı, aç, susuz, terlemiş ve hangi gün olduğunu merak ediyordu.

Sonra biri elinde bir yemek ve bir iğneyle gelirdi... ve döngü baştan başlardı.

Tabii onu tekrar "sorgulamaya" karar vermedilerse. Bu her zaman harika bir zamandı. Ama birkaç saattir kimse ona kırbaç ya da levye kaldırmamıştı. Ne yazık ki bu iyi bir haber değildi. Eğer Emilo Montilla ve şerefsizler çetesi Valeria'nın nerede olduğuyla ilgili işe yarar bir bilgi vereceğinden ümidi kesmişlerse, bu onu harcanabilir hale getiriyordu. O zaman onu tekrar dövmeye zahmet etmezlerdi. Sadece beynine iki kez vurup cesedini sık bir mezara atacaklardı. Lanet olası çölde, yabancı topraklarda bir yere gömülürdü. Kimse ona ne olduğunu asla bilemeyecekti.

Kimsenin umurunda olur mu?

Brea Bell-belki. Sadece o yas tutabilir.

Onu sevdiğinden değil. Bir takım arkadaşına ait olmasına rağmen onu öpmüştü, çünkü onun ağzının tadını bilmemeye dayanamıyordu. Ona dokunmuştu çünkü onu masum bırakacak özdenetime sahip değildi. Aletini tekrar tekrar onun içine sokmuştu çünkü aralarında bir santim boşluk olmasına tahammül edemiyordu. Çünkü onun kendisine ait olmasını istiyordu.

Çünkü ona aptalca aşık olduğundan oldukça emindi.

Brea nazik ve kibardı. Tanrı'ya inanması, yaşamın kutsallığına değer vermesi ve tanıma ayrıcalığına sahip olduğu en saf ruha sahip olması dışında hiçbir sebep olmasa bile onun yasını tutardı.

Tüm pişmanlıklarının arasında -ki bir sürü pişmanlığı vardı- bu göreve çıkmadan önce onu arayıp tam olarak nasıl hissettiğini itiraf etmemiş olmaktan nefret ediyordu.

Artık çok geçti.

Bir an için onun Tanrısına dua etmek istedi ama etmedi. Tanrı'nın merhametini gerçekten hak etmiyordu. Brea geçmişini bilmiyordu ama Tanrı biliyordu... ve muhtemelen bu yüzden üzerine biraz toprak atıp onu çakal boku olmaya terk etmeden önce ıssız bir yerin ortasında ölecekti.

Bu neşeli notun ardından karyolaya yığıldı ve gözlerini kapattı, üşüme ve geri çekilmeye karşı titriyordu. Zımpara kağıdından dili ağzının çatısına yapışmıştı. Kaburgalarının omurgasına değdiğini hissettiğine yemin etti. Ve lanet olsun, işemesi gerekiyordu.

Bu odaya gelen bir sonraki kişiyi öldürecekti. Bu onu bir yere götürmezdi. Silahı olmasa bile, ellerini kelepçelemeye, diz kapaklarına vurmaya ve çenesine yumruklar savurmaya başlayana kadar onlardan birkaçını öldürmüştü bile. Elbette onu yavaşlatmışlardı.

Ama ölmediği sürece onu durduramazlardı.

Tek-Mil sol tarafında kilidin tık sesini duydu. Başını çevirdi, açabildiği tek gözünü açtı ve aldatıcı bir şekilde kıpırdamadan yatarak kapıdan kimin girdiğini görmeyi bekledi. Bu ona, günün haydutuna çelme takmak ve silahlı adam boğulana kadar gırtlığına basmak için ne kadar çaba sarf etmesi gerektiğini gösterecekti.

Ama odaya giren eli silahlı bir pislik değil, en fazla yirmi yaşında görünen narin bir İspanyol güzeliydi. Elinde tepsiyle kapıyı açarken tüm vücudu titriyordu. Kapı hemen arkasından kapandı ve kilitlendi. Sesi duyunca sarsıldı.

"Kimsin sen?" Sesinin hırıltılı tınısı zar zor insana benziyordu.

Ona bakmadı. Kahretsin, muhtemelen nefesini boşa harcamamalıydı. Montilla dışında bu bok çukurunda sadece bir avuç insan İngilizce konuşuyordu ve İspanyolcası berbattı.

Tepsiyi yakındaki masaya koyarken öyle bir sallandı ki tabaklar takırdadı. Sonunda adamın bakışlarıyla karşılaştı. Kahverengi gözleri geniş ve dehşet doluydu. "Benim adım Laila, Senyor Walker. Emilo benim..."

Nasıl diyorsunuz? Kayınbiraderim."

Yani Valeria'nın kız kardeşi miydi? EM ekibinin ilk görevlerinde, pusuya düşürülmeden önce kurtarmaya çalıştığı kişi mi?

"Özür dilerim," diye devam etti. "İngilizcemi çok uzun zamandır kullanmadım."

Yemeklerini getiren adamlar genellikle bir pug'ın kıcı kadar çekici bir yüze ve geniş bir sadist çizgiye sahipti, bu yüzden güzel, silahsız bir kadın göndermek kesinlikle yeni bir taktikti.

Buna güvenmiyordu ama yine de kabul etti. "Yemek yiyebilmem için beni çözecek misin yoksa kendin mi besleyeceksin?"

"Sizi beslemek, banyonuza bakmak ve" -yutkundu- "arzu edebileceğiniz diğer konforları sağlamak için gönderildim."

Kadının cevabı beyninde dönüp duruyordu. Tercümesi: Onu uyuşturmak, aç bırakmak ve dövmek işe yaramamıştı, bu yüzden bu korkmuş kadını onunla seks yapmaya zorlayacaklardı, böylece eve döndüğünde patronlarına ihanet edecek kadar mutlu olacaktı?

One-Mile bu saçmalık karşısında neredeyse homurdanıyordu. Montilla ve haydutlarının dinlediğinden yüzde yüz emin olmasaydı, onu yola getirmeden hemen önce bunu yapardı.

Onun yerine, şimdilik oyuna devam etti. "O kapağın altında ne var?"

Laila kubbeyi kaldırdı. "Su. Soğuk bira. Tortilla çorbası, kızarmış fasulye, ev yapımı börek..."

Esir alındığından beri bir oturuşta yediğinden daha fazlasını yemişti. Yemekler de değişiklik olsun diye taze görünüyordu.

Tepsinin diğer tarafında, ilaçların bulunduğu iğneyi de gördü. "Bu benim yemek sonrası kokteylim mi?"

Yanaklarında suçlu bir kızarıklık belirdi. "Bu size kalmış."

Her nasılsa Tek-Mil, eğer isterse onu bokla dolduracaklarını kastettiğini düşünmüyordu. Ama işbirliği yapmazsa... "Anlıyorum. Önce yemeğe ne dersin?"

"Nasıl isterseniz."

Nazik bir elle ayağa kalkmasına yardım etti, sonra da odadaki tek sandalyeye götürdü. Sabırla onun başında durdu ve şişmiş dudaklarından, ağrıyan çenesinden bir pipet geçirdi ve şişenin yarısını yutmayı başarana kadar bekledi. Adam biradan kaçındı, kadın çorbayı yavaş yavaş kaşık kaşık zar zor açık olan ağzına götürürken höpürdeterek içti, sonra da birkaç fasulye yedirip börekle bitirdi.

Haftalardır -ya da artık aylar mı olmuştu- yediği en fazla şey bu olduğu için doyması fazla sürmedi. Ama her şeyi tüketmek çok uzun zaman alıyordu. Sabırlı olmak ve zamanı bu durum değişikliğinden nasıl yararlanabileceğini bulmak için kullanmak için elinden geleni yaptı. Yarı boyundaki bir dişiyi tehdit etmek ve onu kalkan olarak kullanıp kaçmaya çalışmak dışında bir yol göremiyordu. Ayrıca, harcanabilir olmasaydı Emilo onu buraya göndermezdi.

Laila nazikçe peçeteyle ağzını sildi, sonra da ayağa kalkmasına yardım etti. "Şimdi bir duş almak ister misin?"

"Ve bir tuvalet?"

"Elbette." Odanın köşesindeki bir kameraya baktı. Bir başka iç kapı vızıldayarak açıldı ve onu içeri götürdü. Kapı arkalarından kilitlendi. "Bu odada ellerinizi çözme iznim var."

Ellerini uzattı ve etrafı taradı. Elbette buraya daha önce de gelmişti ama yolculukları iğneden sonra olduğu için anıları hep bulanıktı. Ama onu tutsak edenler silah olarak kullanabileceği hiçbir şey ve kaçabileceği hiçbir yol olmadığından eminlerdi.

Yavaşça, adamın ellerindeki bağları çözdü. Kan içeri hücum etti, karıncalanma ve acı, tam olarak

sirkülasyon geri döndü. Hayal meyal merak etti... Bu cehennemden çıkmanın bir yolunu bulmayı başarırsa, tamamen iyileşebilecek miydi?

Neden umursasın ki? Kaçması pek olası değildi, bu yüzden bu düşünce zinciriyle kendine işkence etmek anlamsızdı.

Esaret altındaki ilk birkaç gün boyunca Edgington'ların ve Joaquin Muñoz'un EM ekibinin geri kalanıyla birlikte buraya gelip zavallı kışını kurtaracaklarını ummuştı. Ama hayır. Birincisi, muhtemelen nerede olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu. Kendisi de bilmiyordu, Acapulco'dan çok uzakta olduğu dışında. İkincisi, neden bilsinler ki? Cutter'ın ondan ne kadar nefret ettiği bir sır değildi. Bir süre Logan'ın ondan hoşlandığını ve Hunter'ın ona biraz güvendiğini düşünmüştü... ama onlar da aşağı yukarı onun Brea'ya tecavüz ettiğini düşünüyorlardı. Yerine başkasını koymak daha kolayken neden onu kurtarsınlar ki?

Yakalandığında, Trees olabildiğince çabuk uzaklaşmıştı - olması gerektiği gibi. Ama ne bir el ateş etmiş ne de takviye kuvvetlerle geri dönmüştü. Zy bugünlerde Tessa'nın eteğinin peşinde koşmaktan başka bir şeyle ilgilenemiyordu. Ve Josiah... Adamın nereye düştüğünü kim bilebilirdi? Pek konuşmazlardı.

One-Mile'in bildiği bir şey mi vardı? Kimse onu kurtarmaya gelmeyecekti. Laila ile çalışmak zorunda kalacaktı.

Tuvalette birkaç dakika yalnız kalmasına izin verdi, sonra duşu başlatırken ellerini yıkadı ve yardımsever bir şekilde sağladığı diş fırçasıyla dişlerini fırçaladı.

İşini bitirdiğinde, kendisi yıkanırken onun da dışarı çıkacağını düşünerek yüzünü ona döndü.

Onun yerine kadın soyunmaya başladı.

Kaşlarını çatarak izledi. Bu, gecenin "ne isterse" bölümü olmalıydı.

Hayır, teşekkürler.

One-Mile elini omzuna koyarak onu durdurdu. "Benim için soyunmak zorunda değilsin." Yüzüne rahatlama damgasını vurdu ama soyunmaya devam etti. "Evet, var..."

Sessizce, elbisesini vücudundan sıyrıp yakındaki bir tezgâhın üzerine sererken onu inceledi. Altına hiçbir şey giymemişti. Gölgeler vücudunun kadınsı çukurlarını örtüyordu. Işık kıvrımlarına yapışmıştı. Güzel bir kadındı... ve onun için hiçbir şey yapmıyordu.

Yaklaşıp gömleğini başından çekmesine yardım ederken göğüsleri hafifçe sallanıyordu. Bu hareket sırtını fena halde acıtmıştı. Yaralar nihayet kabuk bağlamıştı ama muhtemelen iz bırakacaklardı - eğer iyileşecek kadar uzun yaşarsa.

Sonra kot pantolonunun düğmesine uzandı.

One-Mile onu durdurmak için bileklerini kavradı. "Laila..."

"Şşş." Adamın ellerini itti ve devam etti. "Bırak beni. Lütfen."

Gözleri yalvarıyordu. Fazla seçeneği olmadığı için başıyla onayladı.

Laila kirli, kan lekeli kot pantolonunu bacaklarından aşağı iterken One-Mile hareketsiz duruyordu. Dışarı çıkarken duvara yaslandı, artık onun kadar çıplaktı.

Sonra elini tuttu ve onu sıcak spreyn altına götürdü. Su iyileşmekte olan cildine vurdukça tısladı ve yüzünü buruşturdu. Kadın sadece bir fısıltıyla bedenini onunkine bastırdı. "Duş bizi duyamayacakları tek yer."

Yani kız kaçmak istiyordu. Bir planı ve ona söyleyecek bir şeyi vardı. O da buna hazırdı. Zor bir ihtimaldi... ama her ihtimal on dakika öncesine göre çok daha fazlaydı.

Gülümseyerek onu kendine çekti, sonra eğilip kulağına mırıldandı. "Şimdi ne olacak?"

"Buradan gitmek istiyorum. Emilo'yu, seninle görüşmeme izin verirlerse senden bilgi

alabileceğime ikna ettim."

One-Mile elini onun kalçasına koymadan önce kolunu okşuyormuş gibi yaptı. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Senden bunu beklemiyordum. Eniştemin haydutlarından biriyle yatmaya başladım ve o uyurken telefonunu kullanarak bir mesaj panosu aracılığıyla kız kardeşime şifreli mesajlar gönderebildim. Ona nerede olduğumuzu ve Emilo'nun seni rehin tuttuğunu söyledim. O da bu bilgiyi onu kurtaran adamlara ileteceğini söyledi. Dün gece bana cevap yazarak bir kurtarma görevinin hazır olduğunu söyledi."

Kalbi hızlanmaya başladı. Onu sorguya çekmek istedi. Hatta yarı yarıya onu omuzlarından tutup sarsmak ve doğruyu söyleyip söylemediğini öğrenmek istiyordu. Ama köşedeki kameraya baktı, sonra dudaklarını göğsünde gezdirdi. Evet, izliyorlardı. Bu yüzden onun kışını okşadı ve boynuna sokuldu. "Ne zaman?"

Ona yaklaşan bir gülümseme gönderdi ve yaklaştı. "Bu gece. Yaklaşık bir saat sonra." Göğsündeki o lanet organ daha da sert atmaya başladı. "Bir planın var mı?"

Burada birkaç düzine silahlı adam olmalıydı, kırbaçlı şeytan Emilo'nun kendisinden bahsetmiyorum bile. Edgington'lar ve Muñoz, Sam Amca'nın adamlarından bazılarıyla birlikte gelmedikleri sürece, sayıca inanılmaz derecede az olacaktı.

Flört etmesi birdenbire yüzünü buruşturmuş gibi göründü. "Bana saldırıyormuş gibi yapmalısın. Çılgık atacağım. Emilo'nun adamları beni kurtarmaya gelecek... Sanırım."

"Sesin pek emin gelmiyor."

"Benim onlar için hiçbir değerim yok. Ama Emilo

Valeria'yı geri istiyor." "Karısını sevdiği için mi?"

Laila alay etti. "Hayır. Onu bir sevgili olarak geri istemiyor. Sikini ve parasını almak isteyen bu kadar çok fahişesi varken neden istesin ki? Onunla yaşarken kız kardeşimin yüzüne karşı onları sergiledi. O bir domuz."

One-Mile aynı fikirde değildi. Aslına bakılırsa, Laila her şeyi ondan çok daha nazik bir şekilde ifade etmişti. "Ama Valeria'nın kaçtığından hamile olduğundan şüpheleniyor ve çocuğunu bırakmayı reddediyor." "Onu ve çocuğu bulmayı başarır mı?"

"Onu cezalandırın, ibret olsun. Onu öldürecek. Operasyonları hakkında çok şey biliyor ve hükümetinize çoktan anlatmış olmasından korkuyor."

Muhtemelen.

"Çocuk... Eğer bir erkek çocuk doğurursa, Emilo onu örgütteki yerini alması için yetiştirecek. Belki yeterince acımasız olursa hayatta kalabilir. Eğer bir kız çocuğu doğurursa, bir prenses olarak yetiştirilecek, sonra da Emilo'nun karteldeki konumunu yükseltebilecek başka bir uyuşturucu satıcısıyla evlendirilecek. Ondandır sonra da cinsel kölelik ve korku içinde sefil bir yaşam sürecektir."

Laila hiç değilse gerçekçi biriydi.

Ellerini kızın saçlarında dolaştırdı ve onu izleyen fedailerin alaycı bir bakış olarak yorumlayacağı bir bakış fırlattı. "Ve sen de Emilo'nun seni kız kardeşine karşı koz olarak kullanabilmek için hayatta ve iyi durumda tuttuğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet."

"Sana saldırırsam ve seni kurtarmaya gelirlerse, ayrılacağımızı anlıyorsun. Beni eşek sudan gelinceye kadar döverler ve ben de sana yardım edecek durumda olmam."

Başını salladı, avuçlarını adamın göğsünde gezdirirken muhtemelen tırnaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde çiziyordu. "Ama burası çok sıkışık, bu yüzden seni dışarı çıkaracaklar."

Kurtarma ekibinin ona gerçekten ulaşabileceği bir yer... Emilo ve adamlarının önce onu öldürmemesi şartıyla.

Planlar berbattı. Ve uzun bir şanstı. Ama özgürlük için herhangi bir şans, hiç şans olmamasından

daha iyiydi. "Pekâlâ. Senin fikrin nedir?"

Ona boş bir bakış attı. "Bunun ötesini düşünmedim."

One-Mile şaşırmadı. O bir kızıdan daha fazlası değildi. Bırakın bir taktikçiyi, bir asker bile değildi.

Şampuan şişesine uzanıp saçlarını köpürtürken, Laila da sabun kalıbını kapıp onu iyice fırçaladı. "Önümüzdeki kırk beş dakikayı nasıl geçireceğimize dair bir önerin var mı? Sadece bir tahmin, ama sen de benden daha fazla sevişmek istemezsin."

"Emilo, on dört yaşındayken astlarından birinin bana tecavüz etmesine izin verdi. Seks benim zevk için yaptığım bir şey değil."

O her konuştuğunda Montilla'dan ve onun vahşi pislik çetesinden daha da nefret ediyordu. "Buradan canlı çıkmanı sağlayacak bir şey yapabilirsem, yaparım."

"Teşekkür ederim." Dudakları titredi.

Başını salladı. "Sen de oynamaya ne dersin?" "Elbette. Her şeyi denemeye hazırım."

Evet, o da öyleydi. Hatta yine dayak yiyordu.

Duşta oyalandılar, flört ediyormuş ve cinsel ilgi duyuyormuş gibi yaptılar. Sonunda, spreyi kesti, onları bir havluyla kuruladı, sonra Laila'yı karyolaya geri taşıdı ve kulağına tatlı sözler söylüyormuş gibi yaptı.

Birlikte, zoraki bir kahkaha atarak karyolanın üzerinde çıplak bir yığının içine düştüler. Adam biraya uzandı. Adam onu kucağına alıp sırtını ve kalçalarını okşarken kadın birayı içti.

"Sarhoş hissediyorsun, değil mi?" diye sordu alçak sesle, neredeyse tanınmayacak bir mırıltıyla.

Baş döndürücü bir gülümseme taklidi yaptı. "Belki biraz. Ne fark eder ki? Benden faydalanmayı mı düşünüyorsun? Senin gibi iri bir adamla dövüşmek için çok küçüğüm."

Bu bazı erkekleri tahrik etti mi? İğrenç. "Aklımda başka bir şey var. Benimle dövüşmeyeceksin, değil mi?"

"Yapmalı mıyım?" Kirpiklerini kırıştırdı. Gözlerinde korku parıltıyordu.

Midesine kramp girdi. İkisi de hayatlarını riske atıyordu. Rolünü oynamaya devam etmekten ve kötü adamlar onu durdurmak için içeri girene kadar zorlamaktan başka seçeneği yoktu.

One-Mile Laila'yı daha yakına sürükledi, sonra arkasına uzanıp tepsideki iğneyi aldı. "Benden başka birinin bu boktan kafası iyi olmalı. Ve eğer bunu damarlarına sokarsam, benim içimde olmayacak."

Koyu renk gözleri parladı ve ona güvenmekle hata yapıp yapmadığını merak ettiği anı tam olarak gördü. "Bu beni öldürmek için yeterli."

"Oh, pekala," diye espri yaptı onun kolunu tutarken. "Sen benden daha iyisin."

Sonra dövüşü gerçeğe dönüştü ya da dönüşmediyse bile çok inandırıcıydı. One-Mile ona gerçekten uyuşturucu pompalamak isteseydi bunu çoktan yapmış olacağını ve kızın ondan kaçmasının mümkün olmadığını söylemedi. Bunun yerine, itiş kakış sırasında kendisine vurmasına ve şırıngayı havaya boşaltmasına izin verdi. Adamın yumruk atma girişimini savuşturduktan sonra, kadın taşaklarına diz atmaya ve inciklerini tekmelemeye çalıştı. Adam hırladı, hırladı ve onu duvara doğru itti, boş tehditler savururken dişlerini kıracak kadar sert salladı.

Çılgılık attı. Gözyaşları geldi. Güvenlik kamerasına yalvaran bakışlar gönderdi. Onu kucağına alıp karyolanın üzerine fırlatmadan önce birkaç saniye böyle kalmasına izin verdi, sonra da üzerine tırmandı.

Fazla uzun sürmez.

Tam bu sırada, otomatik silahlı ve tavırlı bir grup astsubay, anlamadığı İspanyolca bir şeyler

bağırarak onu kadının üzerinden kaldırdı ve ayağa kaldırdı. Yine de, onu öldürmekten zevk almak istediklerini anlamak için kelimeleri bilmesine gerek yoktu.

Laila karyolasındaki battaniyeye sarındı ve fedailer onu kirli kot pantolonunun içine sokup merdivenlerden çıkarıp esintili çöl gecesine doğru iterken suçlayıcı gözlerle ona baktı. Emilo Montilla

bir elinde kırbaç, diğ er elinde levye, onu sığınağın beton duvarının derinliklerine açılmış prangalara vururken bekliyordu.

Kahretsin, bu acıtacaktı.

"Başımın belası oldun. Sana iyi oynaman gerektiğini hatırlatmanın zamanı geldi çünkü *ben* sorumlu benim. Ama karımı nerede bulacağımı söylersen seni bağışlarım."

"Aptal mısın yoksa hafızan o kadar mı kötü? Sana hiçbir şey söylemediğimi yüzlerce kez söyledim zaten."

Emilo hırladı, sonra kırbacını bir kez daha savurarak sırtını açtı. Ateş One Mile'ın derisinde patladı. Tısladı ve eğildi ama uyuşturucu baronu levyeyle yüzünün yan tarafına vurana kadar hiçbir şey acısını dindirmedi.

Acı kafasında patladıktan bir an sonra Tek-Mil'in dünyası karardı. Gözlerini bir daha açarsa, buradan başka bir yerde olmayı umuyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

A Patlama onu bir solukla kendine getirdi. Silah sesleri. Silah sesleri, itiş kakış ve bağrışmalarla birlikte etrafında yankılandı. One-Mile yanağını duvardan kaldırdı ve gözlerini açmaya çalıştı. Bir projektör ışığı yüzüne vurarak onu kör etti. İrkildi ama kaçamadı.

Ne oluyordu, kıyamet falan mı? Belki de bu sonun geldiği anlamına geliyordu, böylece çektiği tonlarca acı nihayet sona erecekti.

Vücudunun her zerresi sanki biri onu ateşe vermiş gibi acıyordu. Çenesi zonkluyordu. Sırtı cızırdadı. Kollarından aşağı sıcak ve sıvı bir şey akıyordu. Hareket edemiyordu. Kalan gücüyle, sanki biri kazık çakmış gibi hissettiği dizlerinin üzerinden kalkmaya çalıştı. Ama zincirlenmişti. Kan kokusu alıyordu.

Kendisine ait olduğundan
oldukça emindi. "Bu tarafa!"

Ses erkekti. Amerikalıydı. Tanıdık. One-Mile'ın başı sese anlam veremeyecek kadar ağrıyordu. Dost mu düşman mı?

Artık bir önemi var mıydı? Her iki durumda da ölecekti.

Öne doğru yığıldı, aşırı ısınmış yanağını serin duvara bastırdı ve gözlerini kapattı. Bir çift kehribar rengi göz ona musallat oldu.

Brea.

"Buldun mu?" diye sordu yine o tanıdık ses, bu sefer daha yakından. "Onları bana at." Metal bir çınlama kulaklarını doldurur doldurmaz adam "Siktir!" diye bağırdı.

Daha fazla silah sesi havayı hızlı bir *rat-tat-tat* ile doldurdu. One-Mile bir kapağı kaldırdığında, otomatik bir silah tutmuş, ölüm meleği bakışları takınmış ve ötesindeki karanlığa mermi püskürten bir gölgenin üzerinde durduğunu gördü.

"Onu hemen yakalayın. Buradan defolup gitmeliyiz!" diye seslenen başka bir Amerikalı ses daha da tanıdıktı. "Ben seni korurum."

Bir Edgington?

İlk adam kör edici ışığı engellerken ve kendisini hapseden prangaları sarsarken,

"Hallediyorum!" dedi. One-Mile kendisini kurtarmaya gelenin kim olduğunu görmek için gözlerini kısıtı.

Kesici.

Ne oluyor lan?

Bryant acımasızca, "Seni buradan çıkaracağız," diye söz verdi.

Neden? Evet, takım arkadaşıydılar ama neden Brea'nın erkek arkadaşı *onu* kurtarsın ki?

"Hareket edemiyorum. Bırak beni."

"Brea'ya seni eve getireceğime söz verdim ve sözümü tutacağım."

Birden bilekleri serbest kaldı. Kendini dengelemeye ve duvarı sendeleyerek dik durmak için kullanmaya çalıştı. Ama acı dizlerini oyuyordu. Ve sol omzunu. Baş dönmesi, çarpan başını döndürdü ve baş aşağı çevirdi.

One-Mile yere yığıldı.

Güvenliğin eşiğindeyken çamura yüzüstü düşüp öleceği yer burası mıydı? Sikeyim hayır. Brea onu geri istiyorsa olmazdı. Onun için savaşıacaktı.

One-Mile bir elini çamura soktu ve son gücünü toplayıp dizlerinin üzerine tırmanırken yüzünü buruşturdu, ardından duvara tutunup tökezleyerek ayağa kalktı.

Cutter tam oradaydı. "Hadi gidelim. Yürüyecek durumda değilsin." Otomatik silahı One-Mile'in eline tutuşturdu. "Sırtımızı açık tut."

Bryant'ın aklında ne olduğunu anlayamadan Cutter onu sırtına aldı. Sonra Logan yanlarındaydı, Montilla'nın uşaklarını ve haydutlarını indiriyor, ileriye doğru bir yol açıyordu.

Daha fazla haydut peşine düştü. One-Mile'in vücudundaki her kemik acıyordu ama intikam fırsatı kaçırılmayacak kadar iyiydi. Montilla'nın ağır adamlarından birinin Laila'yı saçlarından tutup yere fırlattığını gördü.

Boş ver onu. Yeterince acı çekmişti.

Elleri titriyordu. Çift görmek nişan almasını tamamen etkileyebilirdi ama Laila'nın yüz ifadesini görmüştü. Bu cehennem çukurunda bir dakika daha kalmaktansa ölmeyi tercih ederdi.

Ama One-Mile ıskalamaya niyetli değildi.

Tetiği çekti. Geri tepme çok kötüydü ama haydut sarsıldı ve tökezledi. Laila çılgılık attı. Pislik herif yere düştü.

Josiah onu kucağına alıp göğsüne sımsıkı sarmak için oradaydı. Elinde silahıyla Hunter onun arkasına geçmiş, kolunu sallayarak herkese hemen dışarı çıkmalarını işaret ediyordu.

Ekip özgürlük için çöle doğru çılgınca bir koşu yaptı. Cutter'ın sert toprağa vurduğu her adım onu sarsıyordu. Silahını kavradı ve tüm iradesiyle, bir zamanlar altında sıkışıp kaldığı projektör ışığının uzakta gittikçe sönükleşmesini izledi.

Yakındaki helikopter kanatlarının vızıltısını duydu. Bir başka baş dönmesi dalgası onu dibe çekmekle tehdit ediyordu. Gücü tükenmişti.

Aniden gevşeyen parmaklarıyla silahı bıraktı. Silah toprağa çarptı.

Hunter onu tekrar aldı ve talimatlar yağdırdı. Kakofoni kafasını karıştırıyordu; tek kelime bile duyamıyordu. Ama Cutter onu kokpitin içine fırlattı. One-Mile, görüşü bulanıklaşıp karanlığa gömülmeden önce kubbeli üst kısımdaki perçinleri bir an için görebildi.

Bilinciyle ilgili son düşüncesi, bilincinin yerine gelmesini umduğu ve eğer gelirse bir çift yumuşak kehribar rengi göze bakıyor olacığıydı.

*Cuma, 12 Eylül
Louisiana*

TELEFONU Cutter'a verdiği zil sesiyle çaldığında Brea yatağında doğruldu. Komodinin üzerinden cep telefonunu alırken dijital saate baktı. Saat sabahın üç otuz dördü.

saat, merhaba demekle uğraşmadı. "Pierce'ı buldun mu?"

"Evet." Cutter'ın sesi sert ve acımasızdı. "Bu iyi değil, Bre-bee."

Üzerine korku çökerken gözlerini kapadı. Kartelin Pierce'a ne yaptığını sormaya neredeyse korkuyordu. O çok büyük ve hayat doluydu, hayattan çok daha büyüktü. Onu başka türlü hayal edemiyordu. Brea kalbinde nefret barındırmak istemiyordu ama bu nefret, çocukları uyuşturucuya iten ve hak için savaşan bir adamı yok eden bu vahşi insanlar için iltihaplanıyor ve hırlıyordu.

Ama cesaretini topladı ve duymaktan korktuğu şeyi sordu. "Hâlâ hayatta mı?"

"Şimdilik."

"Nerede o?"

"New Orleans, Tulane Tıp Merkezi'nde. Tüm takım Walker'ı almak için içeri girdi. Hepimiz biraz hırpalanmış durumdayız ama öğleden sonra yürüyerek çıkacağız. Önümüzdeki yirmi dört saati atlatabilirse, bir süre baygın kalacak."

Brea dudağını ısırды ama gözyaşlarını hiçbir şey tutamadı. Kendi etrafına doladığı kolu onu rahatlatmadı. Onun esir alındığını öğrendiğinden beri sürekli dua etmiş ve endişelenmişti ama önceki günler ve haftalar boyunca ona ulaşmamış, onunla iletişime geçmemiş, onu kurtarması için Tanrı'ya yalvarmamıştı... Bunlar içini kemiriyordu. Suçluluk duygusu onu tüketmişti.

"Oraya geliyorum."

Ama bunu nasıl yapabilirdi? Babası başarılı bir bypass ameliyatından daha çıkmıştı ve Allah'ın izniyle kalbi yıllarca çalışacaktı. Ama eve döneli çok olmamıştı. Hâlâ neredeyse gece gündüz bakıma ihtiyacı vardı. İlaçlarını aldığından ve sağlıklı yemekler yediğinden emin olmak, kilisedeki sorumluluklarını ve rahatını sağlamak ona borçluydu...

"Neden?"

Cutter, Brea'nın tecavüzcüsüne merhamet göstermek için eyaletin öbür ucuna gitmesinin nedenini öğrenmek istiyordu. Brea şu anda onun dik kafalılığını kırmak için ne zaman ne de enerji harcıyordu. Pierce'a aşık olduğunu duymaya hazır değildi. Onun en iyi arkadaşı olabilirdi... ama kalbini her zaman anlayamıyordu.

"O senin hayatını kurtardı. Sadece bunun için bile sonsuza kadar minnettar kalacağım. Ve başka kimsesi yok." Onun anlayacağı argümanlara başvurdu. "Ve ben herkese Hristiyan sadakati gösteriyorum. Kimin bunu hak edip etmediğini yargılamak bana düşmez."

"Ama ben seni tanıyorum." İç çekti. "Başka bir insanın neredeyse ölene kadar dövüldüğünü görmek istemezsin."

Cutter'ın tarifi nefesini tutmasına neden oldu. Pierce'a gitmesi gerekiyordu. Babası her geçen gün daha da güçleniyordu. Onu son gördüğünden beri Pierce'a ulaşamadığı için hissettiği pişmanlık onu yiyip bitiriyorsa, eğer Pierce kurtulamazsa pişmanlığı ne kadar kötü olurdu? Yıkıcı. Ona kalbine dokunduğunu, onu asla unutmayacağını ve Tanrı gerekli görürse yasını tutacağını, onu gömeceğini ve veda etmenin bir yolunu bulacağını söylemesi gerekiyordu.

"Lütfen bana kırılғанmışım gibi davranmayın. O bu çileye katlandı ve ortaya çıkan tüm acılarla mücadele ediyor. Yanına gelip elini tutmam ve dua etmem benim için bir şey ifade etmiyor."

Cutter tereddüt etti. "Pekâlâ. Diğerlerinden bazıları yakında Lafayette'e gidecek ama ben seni burada bekleyeceğim."

"Jennifer'ı arayacağım. Umarım gelip babama göz kulak olmak ister."

"Yapacağından hiç şüphem yok," dedi alaycı bir ifadeyle. "Beni yoldan ara. Yolculuğunuzun büyük bir kısmı karanlık olacak."

"Yapacağım."

Brea aramayı sonlandırmakta tereddüt etti. Bunu yaptığında Pierce ile arasındaki tek bilgi hattını

da koparmış olacaktı. Bu onu korkutuyordu. Onun böyle bir acıya katlanacağı düşüncesi fiziksel olarak

ağrıyor.

Çalkantılı ya da trajedili zamanlarda çoğu zaman gözyaşlarını yuttu, çünkü cesur olan o olmalıydı. Neredeyse her zaman birilerinin dua arkadaşı, yardımcısı ya da dayanağı rolünü üstlenirdi. Bugün hıçkırıklarını tutamadı.

"Bre-bee..."

Burnunu çekti ve gözyaşlarını susturmaya çalıştı. Babasının nüksetmesi ve Pierce'ın şok edici tutsaklığı arasında, sanki bütün hafta ağlamış gibi hissediyordu. Aşık olduğu adamın ölebileceğini bilmek ona çok ağır gelmişti.

"İyi olacağım. Söz veriyorum." Cutter'a yalan söylemekten nefret ediyordu. "Buraya gelmek zorunda değilsin. Gerçekten."

"İstiyorum." Pierce'la birlikte olmaya *ihtiyacı* vardı. "Yakında görüşürüz. Hoşça kal."

Brea, onu tekrar gelmekten vazgeçirmeye çalışmadan önce konuşmayı bitirdi.

Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde Bayan Collins'i aradı, giyindi, çantasına birkaç şey attı - her ihtimale karşı - daha sonra arayacağına söz verdi ve arabasına atladı. Garaj yolundan çıkarken, babasına çok iyi bakacağına yemin etmiş olan dul kadına el salladı.

Sonra hızla yola çıktı.

Brea gece yarısı araba kullanmaktan nefret ederdi. Louisiana'nın bazı otoyolları biraz dar ve biraz da korkutucuydu. Yolların çoğu su üzerindeydi ve Brea'nın gözünün önüne hep kazara bir köprüden bataklığa uçup timsahlara yem olma hayali gelirdi. Ama şimdi, bu korkuların hiçbirinin onu durdurmasına izin vermiyordu.

Şafaktan önce Pierce'a ulaşacaktı.

Lafayette'in güney eteklerine vardığında telefonu çalmaya başlamıştı. Cutter'la sonraki iki saat boyunca aralıklarla konuştular. Cutter'ın bildiği kadarıyla Pierce'ın durumunda bir değişiklik yoktu. Yoğun bakımdaydı. Testler yapıyordu. Şimdiye kadar duydukları pek umut verici değildi.

"Seni hazırlamam gerek," diye ısrar etti Cutter. "Yüzü neredeyse tanınmaz halde. Ama bu, önemli yara izleri olabilecek sırtına kıyasla hiçbir şey değil. Bunlar görebildiğim yaralar. Geri kalanı için hâlâ haber bekliyorum. Şu anda ameliyatta. Hiçbirimiz aileden olmadığımız için ne için olduğunu bilmiyorum..."

Brea kendini tutmaya çalışırken vücudundaki her kas gerildi. "Güncelleme için teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Birkaç dikiş beni uzun süre durdurmayacak." "Güvende olduğun ve nispeten zarar görmediğin için minnettarım."

Yola odaklanması gerektiğini söyleyerek aramayı sonlandırdı. Bir saatten biraz fazla bir süre geçtikten ve yirmi dört saat açık bir arabaya servis noktasında kahve içmek için durduktan sonra Tulane Tıp Merkezi'ne vardı. Hemen kapalı otoparka girdi, poşetini ilk boş yere bıraktı, telefonunu aldı ve yorgun bedeninin onu götürebileceği en hızlı şekilde koşmaya başladı.

En iyi arkadaşını acil servisin bekleme salonunda bulduğunda aklına gelen ilk iki düşünce, buranın Lafayette'teki Üniversite'nin daha büyük ve kalabalık bir versiyonuna benzediği idi. İkincisi ise Cutter, Hunter ve Joaquin'in bir arada oturuyor olmalarıydı, büyük ve yersiz görünüyorlardı ve belli ki yorgunlardı. Onlara kahve, kahvaltılık kek ya da kriz zamanlarında genellikle verdiği diğer "güzel" şeylerden getirmeyi düşünmemişti. Ama onlara doğru koşarken hiç pişmanlık duymamıştı.

"Haber var mı?"

Hunter ve Joaquin'in şaşkınlığı, Cutter'ın yavaşça ayağa kalkıp darmadağın ve yorgun

göründükten sonra kollarını ona dolamasından anlaşılyordu. "Ameliyattan çıkması dışında, hayır."

"Neyi tamir ettiklerine dair bir fikrin yok mu? Ya da onu nereye götürdükleri hakkında? Ya da uzun vadeli prognozu?"

"Biz aile değiliz." Hunter'ın bu konuda sesi biraz sert çıkmıştı. "Logan'ın ofiste tıbbi vekâlet belgeleri var. Oraya gittiğinde..."

Brea bir hastanın mahremiyet hakkını anlıyordu ama şu anda Pierce'ın onu önemseyen insanlara ihtiyacı vardı. Ona göz kulak olacak, elini tutacak, onu savunacak bir kadına ihtiyacı vardı. Tek başına yaşam mücadelesi vermesine gerek yoktu. "Hemen döneceğim."

Cerrahı ve sorumlu hemşireyi Pierce'ın kendisinden başka aile olarak gördüğü kimse olmadığına ikna etmek için biraz kibarca sormak, biraz kandırmak ve hiç de pişmanlık duymadığı bir yalan söylemek gerekti. Onlar da gemiye bindikten sonra nihayet Pierce'ın durumu ve ameliyatı hakkında bilgi aldı. Ona anlatılanları duymak inanılmaz derecede korkutucuydu. Soğukkanlılığını kaybetmemek için kendini zor tuttu. Ayrıca Pierce iyileşir iyileşmez diğerlerinin onu görmesi için izin aldı. Birden Hunter, Joaquin ve Cutter onun geldiğine gerçekten memnun oldular.

"Cerrah kaburgalarında kırık olduğunu ve bu konuda bir şey yapamayacağını söyledi. Ama Pierce'ın akciğerinde bir delik ve beyinde bir miktar şişlik varmış, ayrıca çenesi kırılmış, dizleri burkulmuş ve omzu çıkmış. Ayrıca bir çeşit detoksa girdiğini söylüyorlar."

Hunter, "Sanırım o şerefsizler onu uyuşturucuya alıştırmış," diye homurdandı. "Kusuruma bakmayın."

Brea başını salladı. O hayvanlara daha da kötü bir şey deme isteği duydu. "Lafı açılmışken... onlara ne oldu?"

Yüzlerindeki asık ifade daha da koyulaştı. "Sümüklü piç Emilo Montilla kaçtı. Birkaç yandaşını öldürdük. Biz çekilirken *polis daha* da fazlasını tutuklamak için geliyordu. Ayrıca yerleşkede Laila adında bir kadını kurtardık, kendisi kurtarma operasyonunu düzenlememize yardımcı oldu."

Brea onun hakkında ya da Pierce'a neden yardım ettiği hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama Pierce'ın hayatının kurtarılmasına katkıda bulunduyorsa, Brea kadının elini sıkmak istedi.

"Ama Montilla çölde bir yerlerde kaybolmuş gibi görünüyor. Puf..." Joaquin ellerini havaya kaldırdı.

Bu iyi bir haber değildi. Kartellerin uzun hafızaları olan tehlikeli insanlarla dolu olduğunu kendisine söylenmeden de biliyordu. Sırf ajan arkadaşları onu kurtardı ve Amerika'ya geri götürdü diye Pierce'tan vazgeçme ihtimalleri neydi?

"İyileşmesi ne kadar sürer?" Cutter sordu. "Ne tür bir kalıcı hasara maruz kalacağını bilmeden önce mi?"

Taze gözyaşlarının çekiciliğine direnerek başını salladı. Onun yerine gergin bir enerjiyle kıpırdandı. "Umarım çok uzun sürmez. Cerrah ameliyatın başarılı geçtiğini söyledi ama şu anda Pierce'ın ne kadar iyileşeceği konusunda hiçbir fikri yok. Önümüzdeki yirmi dört saat çok kritik, bu yüzden burada kalacağım."

Cutter kaşlarını çatı. "Bir motelde mi?" "Evet. Sonra bir tane bulurum."

Tereddüt etti, sonra Hunter'a baktı, o da başıyla onayladı. "Ben seninle kalacağım."

"Yapmak zorunda değilsin. Beni korumak istemeni takdir ediyorum ama bunu yapabilirim." Yapması gerekiyordu.

"Biliyorum." İç çekti. "Bazen ne kadar büyüdüğünü unutuyorum. Hâlâ on altı yaşında olduğunu ve üçüncü sınıfta atkuyruğunu çeken zorbaları korkuttuğunu hatırlıyorum."

Sallantılı bir gülümsemeyi başardı. "Öyle yaptın. Ama şu anda beni korkutan tek şey Pierce'ın durumu."

"İşte bu yüzden kalacağım. Benden istediğin kadar güçlü olabilirim."

"Her zaman öylesin." Teşekkür etmek için onun elini sıktı.

Hunter ve Joaquin ayağa kalktıktan sonra Edgington'ın büyük kardeşi konuştu. "Biz eve gidiyoruz.

bir büyü. Kata'yı ve oğlumu görmek, biraz uyumak istiyorum. Sonra geri döneceğim..."

"Karın da daha önce beni aradı ve kardeşini görmek istediğini söyledi." Joaquin kendini işaret etti. "Benim karım da çok endişeli. Bailey beni evde istiyor."

"Devam et," dedi Cutter. "Bir değişiklik olursa seni ararım." "Sen benden daha büyük bir adamsın," dedi Hunter.

Brea onu düzeltmek istedi. Cutter hiçbir zaman onun erkek arkadaşı olmamıştı ve genel kanının aksine Pierce ona tecavüz etmemişti. Ama Joaquin hızla Cutter'ın elini sıktı, sonra başıyla onu onayladı ve ayaklarının dibindeki çantayı kaldırıp dışarı çıktı. Hunter da aynısını yaptı.

İç çekti. Onların fikirleri önemli değildi. Şu anda tüm enerjisini Pierce'a ve onun iyileşmesine odaklaması gerekiyordu.

Ama saatlerce haber bekledi. Kahvaltıyı reddetti, bunun yerine volta atmayı, dua etmeyi ve en kötüsü olursa nasıl başa çıkacağını düşünmeyi tercih etti. Muhtemelen hayatında ilk kez Cutter onu yatıştıramıyor ya da teselli edemiyordu.

Nihayet sabah 10'da bir hemşire onları aradı. "Bayan Bell? Nişanlınız nekahet döneminden çıktı ve odasına döndü. Henüz bilinci yerinde değil ama ziyaret saati başladı, bu yüzden onunla oturabilirsiniz."

İçini bir rahatlama kapladı. Terk ettiği koltuğundan çantasını kaptı. "Teşekkür ederim. Sizi takip edeceğim."

Cutter onun arkasına düştü. "Nişanlın mı?"

Omzunun üzerinden ona ters bir bakış fırlattı ve sessizce susturdu. Daha sonra, hastane personelinin kuralları esnetmeye istekli olmasının tek yolunun bu olduğunu açıklamak için zaman ve enerji harcayacaktı. Şimdi önemli olan Pierce'a göz kulak olmaktı.

Ama hiçbir şey Brea'yı onun steril hastane yatağında morarmış, yarı aç ve cansız yattığını görmeye hazırlayamazdı. Her iki gözü de kapkara olmuş ve şişmişti. Kaz yumurtası büyüklüğünde bir düğümle alevlenen ve çirkin, çok renkli bir yarayı ortaya çıkarmak için tıraş edilen başının yan tarafını kaplayan büyük bir hematoma daha vardı. Burnunu ve ağzını kapatan solunum cihazı, kafa derisinin çeşitli yerlerindeki dikişleri ve beynindeki sıvıyı yatağın yanındaki bir torbaya götüren dreni gördüğünde endişelerinin en azı oldu. Bandajlar sağ kolunu yerine sabitlemiş ve daha fazlası her iki bacağına da sarmıştı.

Onu bu halde görmek Brea'yı dizlerinin üzerine çökertti. "Pierce..."

Cutter onu kucağına almak ve One-Mile'in yatağının yanına yuvarladığı sandalyeye oturtmak için hemen oradaydı.

Yüzünü avuçlayarak onun yanında durdu. "Tanrım..."

"Durumu kötü," dedi hemşire. "Siz ve arkadaşlarınızın ona tıbbi yardım ulaştırması bir saat bile sürseydi..."

Yaşlı kadının başını iki yana sallaması Brea'nın kendi gözleriyle görebildiklerini anlatıyordu. O ölebilirdi.

Brea korku, öfke ve kederini bastırmak için bir elini ağzına bastırdı. Şu anda ona yardım edemezlerdi. Sadece sevgisi ve olumlu düşünceleri yardımcı olabilirdi.

Pierce'tan ayrılmak istemesinin üzerinden neredeyse bir ay geçmişti ama Pierce'ın aklına gelmediği tek bir gün bile olmamıştı. Şimdi ondan kaçtığı için, duygularını çözmesi için dünya kadar zamanları olduğunu düşündüğü için, herkesin tepkisinden korkup kalbini ona açamadığı için utanıyordu.

Artık durdu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu.

Hemşire omuz silkti. "Onunla oturun. Elini tutun. Onunla konuşun." "Beni duyamıyor olsa bile mi?"

"Bir seviyede, bence yapabilir. Sizi hissedecektir. Sevdiği bir TV programı varsa, onu oynatın. Hoşlandığı bir kitap varsa, ona okuyun. Onun için dua edin."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Brea, Pierce'ı bir erkek olarak neredeyse acı verecek kadar samimi bir düzeyde tanıdığını fark etti -kokusu, öpücüğü, zevk aldığında çıkardığı hırıltı- ama bir insan olarak onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu. Televizyon tercihlerini ya da okuma alışkanlıklarını bilmiyordu. Herhangi bir yiyeceğe alerjisi var mıydı? Garip tuhaflıkları? Geçmişini, umutlarını, endişelerini hiç sormamıştı. Politikasını, dinini ya da inançlarını hiç tartışmamışlardı.

Bu farkındalık onu utanç ve sıkıntı içinde bıraktı. Aralarındaki yakıcı kimyasal çekimin sağduyusunu bastırmasına izin vermeden önce onu tanımak için zaman ayırmamıştı. Ve şimdi gerçek Pierce Walker'ı öğrenme şansına asla sahip olamayabilirdi.

Yas tutacak başka bir şey.

Onun büyük eline uzandı. O da morarmıştı. Ve hırpalanmıştı. Ama onu kendi ellerinin arasında tuttu ve gözlerini kapattı, gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzüldüğünü hissetti. "Artık yalnız değilsin. Ben buradayım."

Cevap yok. Beklediğinden değil. Ama bunu istemişti. Bir mucize istemişti. İçindeki aptalca bir parça, şefkati ve dokunuşuyla onu iyileştirebileceğini ummuştu.

Cutter bir elini onun omzuna koydu. "İnancını kaybetme."

O haklıydı. Burası gerçek dünyaydı. Mucize Pierce'ın hayatta kalması olacaktı.

Onun bakışlarına karşılık verdi. "Dua etmeye devam edeceğim."

"Daha büyük bir kalbi olan birini hiç tanımadım. Sana yaptığı her şeyi bilmiyorum-"

"Yapma." Cutter'la geçirdiği o gece hakkında konuşamazdı. "Şimdi olmaz."

Ellerini kaldırdı. "Affetmeyeceğim. Ama affetme kapasiten çok alçakgönüllü."

Pierce affedilmesini gerektirecek hiçbir şey yapmamıştı ve şimdi ona daha çok ihtiyacı varken onu savunmak için enerji harcamak istemiyordu. "Öyle değil."

Çünkü insan olduğu için, günaha karşı zayıf olduğu için kendini affetmemişti. Ama bazı açılardan Pierce'a kişisel şeytani rolünü vermişti. Onu ilgisiyle, erkekliğiyle, cinselliğiyle cezbettiğine inanmak çok kolaydı. Onu baştan çıkarmış olabilirdi... ama o buna izin vermişti. Ve içten içe onu suçlamıştı. Adam onun nefesini kesmişti. Onu bunaltmıştı.

Bu hiç adil değildi. Pierce kendisi olmak dışında hiçbir şey yapmamıştı. Bu acı gerçeği kabul etmek ağlamak istemesine neden oldu. Kendi yaptıklarının suçunu kabul etmeli ve Cutter ve babası gibi iyi niyetli insanların ona hatalı olamayacak kadar iyi olduğunu söylemesine izin vermemeliydi.

Ayrıca Pierce ile bundan sonra ne olacağına -eğer bir şey olacaksa- karar vermesi gerekecekti.

Ama sırf kendi ahlaki kırılganlığıyla yüzleşecek gücü olmadığı için ona sırtını döndüğü günler geride kalmıştı.

"Beni onunla yalnız bırakabilir misiniz?" Cutter

tereddüt etti. "Emin misiniz?"

Bunu halletmeye hazır mıydı, hayır. Ama buna ihtiyacı vardı. "Evet."

"Pekâlâ. Bize bir motel odası ayarlayacağım ve senden haber alana kadar orada bekleyeceğim." Dalgınca başını salladı, sonra da onu taradı. "Araba kullanabilecek misin?"

"Evet. Biraz yemek, duş ve uykudan sonra yüzde yüz hazır olacağım."

"Teşekkür ederim." Çantasından arabasının anahtarlarını çıkardı ve uzattı. "Gitmeye hazır olduğumda seni ararım."

"Pekâlâ." Başının tepesine bir öpücük kondurdu. "Güle güle."

"Hoşça kal," diye seslendi arkasından. Ayak sesleri giderek azalırken, Pierce'in elini tuttu

ve gözyaşlarının düşmesine izin verdi. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim. Oh, Pierce... Tanrım. Ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum. Muhtemelen burada olduğumun farkında değilsin ve bu çok fazla bir şey değil, ama yanında kalacağım. Elini tutacağım. Birlikte, atlatman için elimizden gelen her şeyi yapacağız."

Saatler geçti. Dua etti ve dua etti. Hemşireler hayati değerlerini kontrol etmek, kan almak ve çarşaflarını değiştirmek için geldiler. Hoşuna gidebileceğini umduğu bir spor kanalı bulana kadar televizyonda kanalları çevirdi. Pencerelerden gelen gölgeler uzadı. Bir ya da iki kez sandalyesinde uyuyakaldı ama eli hâlâ onun ellerindeyken uyandı.

Akşam erken saatlerde doktor onu kontrol etmeye geldi. Pierce'ın dosyasına göz attı, ilerlemesini inceledi ve daha fazla test istedi. Görevliler onu götürürken Pierce onun elini sıktı, sonra saate baktı. Saat neredeyse akşamın altısıydı. Bütün gün bir şey yememişti.

Cutter'ı hızlıca aradıktan sonra onu aldı ve yakındaki bir lokantaya götürdü, orada tabağındaki her şeyi mideye indirdi. Motel odasında duş aldı, ardından uzun bir uyku çekmek için iki yataktan birine uzandı. Cutter onu hastaneye yalnız götürmesini istediğinde homurdandı ama götürdü.

Geldiğinde geç olmuştu. Hastane fark edilir derecede sessizdi. Doktorun istediği kadar kalmasına izin vermesine minnettardı.

Spor kanalını kapattı ve en sevdiği müziklerden birini açarak cihazı Pierce'ın yanındaki masanın üzerine koydu. "Coldplay hakkında ne düşünüyorsun bilmiyorum ama eğer anlaşırsak en azından onlara tahammül etmelisin."

Chris Martin'in vokalleri dışında

sessizlik. Oturdu ve baktı.

Hiçbir şey.

Kahretsin, mucize için umut etmeyi bırakmalıydı.

"Bu gece kilisenin pazarında olmamak garip bir duygu. Her yıl düzenlemeyi en sevdiğim şeylerden biridir. Genelde orada bir sürü Noel hediyesi bulurum, bilirsiniz. Sen bilmiyorsun ama ben biliyorum." Büyük, kötü Pierce'ın ilgisini çeken ve onu büyüleyen tüm o küçük el işi eşyaların arasında dolaştığını hayal etmeye çalıştığında gülümsedi. "Sana göre olmayabilir. Ama eğer iyi geçinmek istiyorsak, buna da tahammül etmen gerekebilir."

Elini tuttu ve tekrar sıktı. "Uyandığında - uyanırsan değil, çünkü uyanacağından eminim - konuşacak çok şeyimiz var. Ve sana söylemek istediğim ilk şey seni ne kadar özlediğim."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve kirpiklerinde titredi.

Düşmeye başladıklarında, elini tutarken kıpırdandı... sanki karşılığında elini sıkmaya çalışıyormuş gibi.

Kalbi boğazına kadar fırladı. Onu izledi, gözlerini kırıştırdı, nefesini tuttu, neredeyse umut etmekten korkuyordu. "Pierce?"

Başını onun sesine doğru çevirdi ve gözlerini açmaya çalıştı. "Brea..."

Çarşamba, 15 Ekim

ONE-MILE TELEFONUNA BAKTI. Saat akşamın yedisini geçiyordu. Brea genellikle şimdiye kadar burada olurdu. Hastaneden taburcu olduktan sonraki haftalarda onun programını -hatta her hareketini- ezberlemişti.

Ona mesaj atmış. Kız cevap vermemiş.

Sikeyim.

Araba kazasından şiddete ve onu terk etmesine kadar en kötü senaryolardan oluşan bir düzine senaryo kafasının içinde dönüp duruyordu. Panik içine doldu. Endişesini yatıştırmak için sert bir nefes çekti. Brea iyi bir şofördü. Çalıştığı küçük kasaba salonuna birinin ateş etme olasılığı zayıftı. Ve son bir aydır kurtarıcısı olduğu adam bir yana, kimseye tek kelime etmeden sırtını dönmezdi.

New Orleans'taki hastanede uyandıktan sonra, Brea sonraki iki gün boyunca onun başucunda nöbet tutmaya devam etmişti. Cutter ona yapışıp kalmıştı ama sözlü olmayan bir anlaşmayla, kısmen onun için sükûneti korumuşlardı. Diğer kısmı ise... Geçmişte Bryant'ın hayatını kurtarmıştı ve şimdi de izci çocuk onunkini kurtarmıştı.

Kare şeklindeydiler.

Herkes onu Meksika'da geçirdiği zaman hakkında konuşmaya teşvik etmişti. Patronları ve ekibi ziyarete geldiklerini iddia ediyorlardı ama o ne yapacaklarını biliyordu. Daha çok taktiksel bilgiler istiyorlardı - kaç adam, ne tür bir operasyon, kilit oyuncular kimlerdi. Brea sadece deneyimlerini onunla paylaşması için onu cesaretlendirmişti. One-Mile reddetmişti. Birincisi, yardımcı olabilecek pek bir şey görmemişti. İkincisi, Brea'yı zaten olduğundan daha fazla travmatize etmek istemiyordu.

Yaklaşık bir ay önce serbest bırakıldığından beri durumu günden güne iyiye gidiyordu. O ve Brea bir ritim tutturmuşlardı. Brea her akşam işten sonra gelip ona yemek hazırlıyor, evi toparlıyor ve arada bir çamaşır yıkıyordu. Çoğunlukla fizik tedavi ve doktor randevuları, geçmeyen baş ağrıları, kısa süreli hafıza kayıpları ve periyodik yorgunluktan duyduğu hayal kırıklığı hakkında konuşuyorlardı - en azından çenesi kapalıyken konuşabildiği kadarıyla. Empati kuruyor, her zaman neşeli bir görünüm ve olumlu bir bakış açısı sergilemek için elinden geleni yapıyordu. Evet, sadece bir ay içinde ne kadar yol kat ettiğini biliyordu. Ama yüzde yüz iyileşmek için sabırsızlanıyordu.

Brea onu kendisinden başka bir şey hakkında konuşturabildiğinde, babasının kalp rahatsızlığı için ne kadar endişelendiğini ve kilisedeki etkinlikleri düzenlemekten ne kadar korktuğunu itiraf ediyordu. Brea'nın aklında başka bir şey olduğunu hissetmişti ama birkaç kez sorduğunda Brea ona sahte bir gülümseme göstermiş ve konuyu değiştirmişti.

Ona aşık olduğundan hiç şüphesi yoktu... ama nerede durduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Kendini yüzeysel bir şekilde ifade etmeye çalışmakla duvarı yumruklamak istemek arasında bir yerde sinir bozucuydu. Birçok nedenden ötürü, son bir ay boyunca neden onun yanında kaldığını ve ona yardım etmek için her şeyi yaptığını sormak zordu. Ona karşı hisleri olduğu için mi? Yoksa sadece onun için üzüldüğü için mi?

Onun acıma projesi olma fikri onu hasta ediyordu.

Hâlâ Cutter'la birlikte olduğunu bilmek de öyle.

New Orleans'ta yatağının başında nöbet tutarken, günlerini onunla geçirdiğini anlamıştı... ve gecelerini yakındaki bir motel odasında Bryant ile geçirdiğini. Daha önce ikilinin "ilişkilerini bir üst seviyeye taşıdıklarından" şüphesi varsa bile artık yoktu. Elbette, Brea erkek arkadaşıyla yatmayı reddedebilir ve uyanıkken dikkatinin çoğunu kirazını patlatan adama verebilirdi. Ama gerçekçi olmak gerekirse, eğer durum tersine dönseydi, One-Mile eline geçen her fırsatta Brea'nın üzerine atlardı. O kadınla aynı odada olup da onu arzulamaması mümkün değildi. Ama ona, başka bir erkeğe ne kadar ilgi gösterirse gösterebilir, kendisine ait olduğunu hatırlatmak isterdi.

Telefonuna tekrar baktı. Saat 7:15. Yükselen paniğini bastırmaya çalıştı. Saçları boyamak, kıvırmak ve yaptığı diğer şeyler biraz zaman alıyordu, değil mi? Onun için *bir* anlamı olmasaydı, iyileşmesine yardımcı olmak için bu kadar özen ve şefkat göstermezdi. Yoksa kendini kandırarak kadar çaresiz miydi?

Biliyorsa ne olayım. Standart on dakikalık saç kesiminden fazlasını hiç yaptırmamıştı. Ve bir kadınla gerçek bir ilişki kurmayı hiç denememişti. Konuşmayı öğrenene kadar, hala öğrenememişti.

Sekiz gün. Çenesi bu kadar daha kapalı kalacaktı. Brea'ya nasıl hissettiğini söyleyecek, onu anlamsızca öpecek... ve karşılık vermesini umacak kadar ağzını açabilmesi için bu kadar beklemesi gerekiyordu.

Onun da kendisini sevdiğini -en azından biraz- umuyordu.

Kapı hafifçe çalındı. Brea.

Teşekkürler.

Heyecan endişenin yerini aldı. Kalbi tıpkı onu her gördüğünde olduğu gibi hızla çarpmaya başladı.

Genellikle eve girmesine kendisi izin verirdi. Nekahat döneminin başlarında, yataktan kalkmak için bile tüm gücünü harcamıştı. Kapıyı açmak için aşağı inmek neredeyse imkansızdı ve onu saatlerce yormuştu. Bu yüzden ona bir anahtar vermişti. Bu gece, yorgunluktan kıvranmasına ve onu daha da zayıflatacağından korktuğu bir duşa ihtiyaç duymasına rağmen, onu içeri kendisi aldı.

"Hey." Onu başıyla selamlamakla yetindi ama dudaklarını onun dudaklarına değdirmek, onu altına almak ve Cutter'dan kurtulmaya ikna etmek için her şeyini verebilirdi.

Fuayeye adım atarken ona alaycı bir gülümseme ve göz devirmesi gönderdi. "Üzgünüm geciktim ve araba kullanırken sana mesaj atamadım. Son randevum tam bir karmaşaydı. Bayan Goodwin kocasının bir ilişkisi olduğunu düşünüyor ve söylediğim hiçbir şey onu saç uzatmanın evlilik sorunlarına çözüm olmadığına ikna edemedi."

Komik değildi... ama komik sayılırdı. "Onları sen mi yaptın?"

"Hayır. Bu *saatler* alır ve yanımda ürün yoktu. Bu yüzden onu renklendirdim ve kıvırdım... ve yeni iç çamaşırı almakla ilgili konuşmasını dinledim. Uzatma işlemini gelecek hafta için ayarladı."

"Bir şeyler yer misin?" Kapıyı onun arkasından kapattı.

Burnunu kırıştırarak başını salladı. "Midem bugün yine huzursuz. Sadece... aç değilim. Peki ya sen? Yoğurt? Çorba? Smoothie? Sipariş ettiğin protein tozu geldi mi?"

Onu yemeğe götürmeyi, birlikte yemek yemeyi, konuşmayı, el ele tutuşmayı ve yalnız kalana kadar saniyeleri sayarken göz göze gelmeyi çok isterdi. Ama sürekli bedeninin sınırlarına takılıyordu... ve kızıdan hissettiği sözsüz tereddütlere.

"Evet. Şaşırt beni." Kırık çenesinin onu vermeye zorladığı kısa cevaplar onu da kızdırıyordu.

"Tamam. Çamaşır var mı?"

"Ben yaptım." Kadının yüz ifadesindeki şaşkınlık karşısında kaşlarını çattı. "Sen benim hizmetçim değilsin." "Hayır, ama bu senin için çok fazla. Dinleniyor olman gerekirdi. Yardım etmek için buradayım..." Onun acımasını istemiyordu.

"Anladım."

Kadın geri çekildiğinde, adam küfretti. Normalden daha fazla büyümüş olmalıydı. Ama kendini bir yanardağ inşa ediyormuş gibi hissediyordu. Uyandığı her gün, hâlâ yapamadığı şeylerle yüz yüze geliyordu: normal bir şekilde konuşmak, ciddi bir şekilde demir pompalamak, kâbus görmeden uyumak, işine devam etmek, kalbini ortaya koymak ve Brea'ya nasıl hissettiğini söylemek. Ve bu son kısım olmadan seks de olmayacaktı. Bunu istiyordu. Bunun için can atıyordu. İki ay onsuz çok uzun bir süreydi ve Brea her gün gözünün önündeydi, her seferinde bir şekilde daha güzel ve daha kadınsı görünüyordu. Onu düşünüyor, onun fantezilerine mastürbasyon yapıyordu.

Bu şekilde devam edemezdi.

"Özür dilerim. Bugün zorladım.

Yorulдум."

Çantasını yere bırakıp kolunu nazikçe sıktıktan sonra mutfağa yöneldiğinde yüzü yumuşadı.

Oraya vardığında, blender'a biraz meyve suyu, protein içeceği ve sebze attı. "Ve

hayal kırıklığına uğradın. Her şeyi ve her şeyi yapabilmeye alışkın olduğunu biliyorum."

Protein tozunu aldı ve onun yanındaki tezgâha koydu. Saçları adını bilmediği çiçekli bir koku gibi kokuyordu ama bu onu çok tahrik ediyordu. "Evet. Gün uzun geldi."

Kutuyu açarken durakladı ve geniş gözlerle döndü. "Ah, doğru ya. Ev hemşiresi olmadan ilk gününüzdü. Adı neydi onun?"

One-Mile başını salladı, kendini vantrilok ile salya akıtan biri gibi hissederken açıklama yapmak zorunda kalmamak için hatırlamış olmasına sevindi. "Stewart."

"Umarım çok zor değildir," dedi tozu blendera atarken. "Hayır. Sadece biraz daha bilgisayar işi."

Brea gülmemeye çalıştı. "Bunu ne kadar sevdiğini biliyorum..."

"Hayır."

"Netflix listesinde bir çentik açmaya başladın mı?"

One-Mile'in ona hayır diyecek cesareti yoktu. Hastaneden taburcu olduktan kısa bir süre sonra bu sırayı özenle derlemişti. Birkaç belgesel izlemişti... ama uyuklamalar ve ağrı kesici ilaçlar arasında pek bir şey hatırlamıyordu. Geçtiğimiz iki hafta boyunca çabasının ve uyanık olduğu saatlerin çoğunu gücünü ve dayanıklılığını yeniden inşa etmeye odaklamıştı.

Böylece bir egzersiz rejimine başladı, önce yürüdü, sonra koşu bandında koştu. Şınavlar, barfiksler, biceps ve triseps kıvrımları, planklar... Vücudunu doktor tavsiyesinin sınırlarına kadar zorladı... ve biraz da ötesine geçerek her gün daha fazla çalıştı. Josiah ve Trees'i de kendisini atış poligonuna götürmeleri için ikna etmişti. İşe geri dönmek istiyordu, bu yüzden zinde kalmalıydı.

Ne de olsa halletmesi gereken bir

kan davası vardı. "İşim var."

"Kestirdin mi?"

"Hayır." Dürtüsüne direnmişti, çünkü işe yeniden başladığında, kötü adamlar köşede bir battaniyeyle kıvrılıp birkaç saatliğine kontrol etmesine izin vermeyeceklerdi. Ve yeterince yorulursa, belki de sonunda soğuk terler içinde uyanmadan bütün bir gece uyuyabilirdi.

Gözlerini ona dikti. "Yine egzersiz mi yaptın?"

Geçen Cuma günü, öğlen iptal ettiği bir işi vardı ve onu kontrol etmek için uğradığında, onu evindeki spor salonunda, kapıya bağlı barı kaldırırken bulmuştu. Gömleksiz ve terden sıırıslam olmuş adama bir kez bakmış, sertçe yutkunmuş ve sonra onu kutsamıştı.

"Sana yalan söylememi mi istiyorsun?"

"Asla." İçini çekti ve blenderı çalıştırdı. "Bir işe yarayacağını düşünseydim, seni bir güzel döverdim."

"Olmayacak." Ama o dille ne yapmasını istediğini biliyordu.

Yemeğin kıvamını kontrol etti, sonra da tatmin olmuş gibi görünerek pipetiyle birlikte büyük plastik bardağa döktü ve ona uzattı. "Hemşirenin sana yardım ettiği ama kendi başına yapamayacağın bir şey var mı?"

"Bir duş."

Brea bakışları tekrar ona kaymadan önce durdu. Onu bacaklarına, karın kaslarına, göğsüne... yüzüne kadar inceledi. One-Mile belli belirsiz, Brea'nın kot pantolonunun arkasında onun için çok sert olduğunu fark edip etmediğini merak etti.

Ona tembel bir gülümseme gönderdi. "Bu bir sorun mu? Sen zaten her şeyi gördün." "Um...sorun değil."

Kadının nefes nefese verdiği cevap ona umut verdi. Yaralarına, aradan neredeyse iki ay geçmesine ve Cutter ona nasıl dokunmuş olursa olsun, Brea'yı hâlâ etkilemeyi başarmıştı. Geçirdiği

geceyi unutmamıştı.

onun yatağında. Yüzünün her yerindeydi. "Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

Ne kadar lezzetli ve açık uçlu bir soruydu. Onun tatlılığından faydalanmaktan neredeyse nefret ediyordu. Onu erkek arkadaşını tekrar aldatması için kışkırtmaya çalıştığı için kendini biraz kötü hissediyordu.

Ama duracak kadar değil.

Omuz silkti. "Hemen hemen her şey. Dengemi kaybedersem ve kafamı çarparsam..."

"Oh..." Sanki bu olasılık hiç aklına gelmemiş gibi solgunlaştı. "Bu korkunç olurdu."

"Nörolog bu kadar kısa sürede bir beyin sarsıntısı daha geçirmemin beni en başa döndürebileceğini söyledi."

Gerçek buydu. Yardım almadan düş alamamak... o kadar da değil. Bunu neredeyse üç haftadır yapıyordu. Ama aralarındaki duvarları yıkmak için biraz ten göstermesi gerekiyorsa, ona her şeyi göstermeye hazırdı.

"Tamam." Cesaretini toplamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. "Sen yemeğini iç. Ben..."

Beni çıplak gördüğünde çok fazla düşünmemek için kendini meşgul mü edeceksin? "Ne yapacaksın?"

Komik derecede uzun bir sürenin ardından ona yapmacık bir gülümseme gönderdi. "Sana temiz kıyafetler bulayım. Belki yukarıdayken çarşaflarını da değiştirim."

Mükemmel. "Birazdan orada olurum."

Başını sallayarak üst katta kayboldu. Evet, gerçeği çarpıttığı için kendini biraz suçlu hissediyordu. Ama aralarındaki bu kibarlığa dayanamıyordu. Kadının kendisi hakkında ne hissettiğini öğrenmek istiyorsa, onları bundan kurtarması gerekiyordu.

Ayrıca, yepyeni yara izleriyle kaplı bir vücuda nasıl tepki vereceğini de merak ediyordu. Saçları, kafa derisindeki yaraları ve şakağından çenesine doğru yayılan sarımsı morlukların sonuncusunu gizleyecek kadar uzamıştı. Omzundaki morluk neredeyse iyileşmişti. Akciğerini yeniden şişirmek için kaburgalarının arasına soktukları tüp çoktan gitmiş, yerini kırmızı, buruşuk bir hatırlatma almıştı. Sirtında hâlâ kabuklar ve renk bozuklukları vardı. Kara delik gibi gözleri, uzun burnu ve agresif çenesiyle hiçbir zaman güzel biri olmamıştı. Şimdi muhtemelen düpedüz korkutucu görünüyordu.

Ama şu ana kadar Brea korkmuş görünmüyordu. Buna galibiyet diyordu.

Akşam yemeğini höpürdeterek mideye indirmek için elinden geleni yaptı, sonra parmak uçlarında yukarı çıktı. Onu yatak odasında çalışkan bir halde buldu ve kapı pervazına yaslanıp çarşaflarını yerine yerleştirmek için eğilmesini izledi. Lanet olsun, sulu görünüyordu, kalçaları biraz daha yuvarlak, kıcı biraz daha olgun görünüyordu.

Kahretsin, onu yatağının üzerine yatırmak ve az önce ayarladığı her şeyi karıştırmak için her şeyi yapardı. "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Döndü, belli ki irkilmişti. "Hayır. Neredeyse bitti."

Tek-Mil manzaranın tadını çıkarırken sabırla bekledi. Ona gizli gizli bakmaya devam etti. Onun ne düşündüğünü bilmek mi istiyordu? Onu çıplak mı hayal ediyordu? Muhtemelen hayır, ama bir erkek hayal kurabilirdi.

Bir dakika geçmeden ayağa kalktı ve omuzlarını dikleştirdi. Yüzünden hala onun durumu için endişelendiği anlaşılıyordu, bu yüzden tamamen uygun ve platonik olmaya çalışıyordu.

Sana iyi şanslar, güzel kız.

"Nereden başlıyoruz? Sanırım soyunabilirsin?"

"Evet. Koridordaki amaşır dolabından bir havlu al ve benimle banyoda buluş."

Brea, onun soyunmasını izlemek dışında yapacak başka bir şey verdiği için neredeyse rahatlamış görünüyordu. "Elbette."

Ona göz kırptı, sonra banyoya yöneldi ve spreyi çalıştırdı. Sonra kapı ardına kadar açıkken giydiği her dikişten kurtuldu.

"Mavi olanın iyi olduğunu varsayıyorum. I-" Kapı aralığında durdu, gözlerini öfkeyle kırpıştırarak baktı

ona baktı. Yanakları pembeleşti, bakışları onun vücuduna yapıştı ve meme uçları sertleşti. "Aman Tanrım."

Sadece gülümsedi. "Verdiğim tepki için özür dilerim. Bunu bana sen yapıyorsun."

Bakışları adamın sikine kaydı, dimdik duruyordu ve onunla kaliteli zaman geçirmeye umutsuzca hazırdı.

On

u. Brea elini göğsüne bastırdı. "I..." Belli ki ne diyeceğini bilmiyordu. "Sen mi?" "Ah... şampuana ihtiyacın olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Hayır. Ama ben tırmanırken elimi tutman iyi bir fikir olabilir. Bilirsin, böylece ıslak fayans üzerinde dengemi kaybederim."

"Doğru." Sesi titriyordu ama yine de hareket etmedi, sadece yutkundu. Ona dokunmak konusunda isteksizdi.

Geri çekildi. "Ama bu senin için çok fazlaysa-"

"Hayır," dedi aceleyle, sonra elini uzatarak yaklaştı. Yanakları kızarmıştı. "Sadece seni bu kadar açıkta görmeyi beklemiyordum."

Onun bir şekilde daha az çıplak olacağını mı düşünmüştü?

Yüzündeki gülümsemeyi silerek duşakabine girdi, sonra elini bıraktı. Sıcak su vücudundan aşağı akararak kiri ve teri temizledi. İnledi.

"İyi misin?" diye sordu. "Bir yerin acıyor mu?"

Brea bir bakıcıydı. İnsanlar için endişelenirdi, çoğu zaman kendinden daha fazla. Şampuana uzanırken yüzüne gerçekten baktı. Gözlerinin altında gördüğü koyu lekeler onu endişelendirmişti. Onları daha önce gördüğünü hatırlamıyordu.

"İyiyim," diye güvence verdi. "Her geçen gün daha iyiyim. Peki ya sen? Yorgun musun?"

"Öyleyim. Neden bilmiyorum, sadece son zamanlarda kendimi bitkin hissediyorum. Birdenbire sürekli kestirmek istiyorum. Mevsim değişikliği ve bu hafta gökyüzünün kasvetli olmasından olsa gerek."

Belki, ama bundan hoşlanmadı. Duşunu bitirir bitirmez, onun zincirini çekmeyi bırakacak ve değişiklik olsun diye onunla ilgilenecekti.

"Uyuyor muydun?" diye sordu konuyu değiştirerek.

Saçlarını köpürttü, sonra vücudunu keselemek için sabunu eline aldı. Brea hâlâ onu izliyordu.

"Fazla değil." Artık neredeyse iyileştiği ve iyi kalori aldığı için sürekli bitkin düşmüyordu. Bu gün boyunca harikaydı. Peki ya geceleri? Uykusuz saatler berbattı.

"Hâlâ kâbus görüyor musun?"

"Evet." Ona sırtını döndü, bu sohbet konusuna devam etmeye istekli değildi.

TSSB'nin belirtilerini bilecek kadar diğer askerlerle birlikte olmuştu. Esaretinin üzerinden bir ay geçmişti. Eğer anksiyete ve kötü rüyalar kısa sürede azalmazsa, EM Güvenlik Yönetimi'ndeki patronlarının onu video konferansa başlamaya zorladığı terapist, herkesi onu eylemden men etmeye ikna edebilecek bir etiket koyacaktı.

One-Mile bu saçmalığı kabul etmedi. "Onlar hakkında konuşmak ister misin?" "Hayır."

"Pierce..."

Son durulamasını yaparken, sertleşmiş sikini sabunlayıp onun için okşama planı da köpüklerle birlikte boşa gitti.

Kahretsin, aralarındaki havanın ölü olmasından nefret ediyordu.

"Merak etmeyin." Suyu kesti.

Havluyu ona uzattı. "Tabii ki endişeleneceğim. Endişelenmeyecek olsam neden her gün seni görmeye geleyim ki?"

"Neden yapıyorsun?" diye sordu, havlu kumaşı beline sararken.

Sıcak, nemli banyoyla hiçbir ilgisi olmayan güzel bir kızarıklık yanaklarına geri döndü. "Çünkü sen önemlisin."

"Kime? Patronlarıma mı? Birlikte çalıştığım adamlara mı?" Duştan çıktı ve ona meydan okudu. "Yoksa sana mı?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki benim için önemlisin. Şimdi otur da şu merhemi sırtına süreyim."

One-Mile onu daha fazla sıkıştırmak istiyordu ama çenesi kapalıyken konuşamayacağı kadar çok kelime vardı. Şimdilik, onun için bir şekilde önemli olduğu gerçeğiyle yetinmek zorundaydı. Bundan yola çıkabilirdi.

Bunun yerine, huysuz bir hırıltıyı bastırdı ve yakındaki bir çekmecedен reçete tüpünü çekti, sonra ona uzattı ve kendini komodinin kapalı kapağına indirdi.

Birkaç saniye sonra tüpü yandaki tezgâha bıraktı ve kalın antibiyotik merhemi sırtına sürmeye başladı, Montilla'nın kırbacının yirmi iki günlük cehennem hayatı boyunca defalarca etini açtığı yere odaklandı. Parmakları hassas bir fırçayla adamın derisinin üzerinde gezinirken zevkten titremesine neden oldu.

Tanrım, onun ellerinin üzerinde olmasını çok isterdi.

"Yaraların çok daha iyi görünüyor," dedi. "Kabuklar gerçekten iyileşiyor." Homurdandı.

Sırtını göremiyordu ama ona inanabilirdi.

"E vitamini yağınız var mı?"

Neden olsun ki? "Hayır."

"Yarın biraz getiririm. Yara izlerine iyi geliyor."

Dürüst olmak gerekirse, mürekkebine verdiği zarar dışında pek de umurunda değildi ama...

"Benim için takar mısın?"

"Elbette." "Bu

hoşuma

giderdi."

Ellerini onun üzerinden kaldırdı ve yakındaki lavaboda yıkadı. "Çok yorgun olursun diye yatağının üzerine birkaç kıyafet serdim. Buradan idare edebilir misin?"

Başını salladı.

"Seninle aşağıda

buluşuruz." "Teşekkürler."

Otuz saniye sonra, güzelce katladığı eşofman ve tişörtünü bu gece onunla paylaşmak için her şeyini verebileceği iyi yapılmış yatağına atmıştı. Onunla aynı odada olmak bile kendisini daha sakin, daha merkezde hissetmesini sağlıyordu. Bütün olarak.

Tanrım, sesi aşk acısı çeken bir ahmak gibi geliyordu ve umurunda bile değildi.

Bir çift çorap bulduktan sonra onları giydi ve merdivenlerden aşağı indi. Brea'yı kanepede, başını açık avucuna dayamış, gözleri kapalı görünce yarı yolda durdu.

Uyuyordu.

Yumuşak adımlarla ona doğru ilerledi ve oturdu. Adam onu kucağına çekip başını omzuna yasladığında kadın irkilerek uyandı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sana benim için de önemli olduğunu gösteriyorum. Dinlen."

Nişasta vücudunu terk etti ve onun karşısında eridi, gözleri tekrar kapandı. "Sadece bir dakikalığına."

"Elbette." Alnına bir öpücük bıraktı. Kadın

iç çekti, sonra nefes alış veriş i düzleşti.

Birdenbire, sonsuzluk gibi görünen bir zamanda yaşadığı en mutlu anları yaşamaya başlamıştı. Gerçekten çabalamadan, Brea onun her şey i olmuştu.

Kız bacaklarını adamın yanına doğru kıvrıp daha da sokulurken, adam onu sonsuza dek yanında tutmanın yollarını planlamaya başladı.

ONUNCU BÖLÜM

Perşembe, 23 Ekim

L Son müşterisinin salondan ayrılmasından otuz dakika sonra Brea, neredeyse sersemlemiş bir halde Pierce'ın ön kapısına doğru koştu.

Bugün çenesi çözülmüştü. Bu gece, nihayet konuşabileceklerdi.

Haftalardır, konuşmak onun için hem zor hem de sinir bozucu olduğu için konuşmalarını bilerek kısa tutmuştu. Ama dün onun evinden çıkarken, için için yanan bakışları bu gece söyleyecek çok şeyi olacağına söz vermişti. O da öyle.

Brea bekleyemedi.

Pierce Walker'a aşık olmuştu. Birlikte geçirdikleri geceden sonra, yolu yarılamıştı bile. Ama şimdi? Yiğit savaşçısının tüm kalbini kocaman avuçlarının içinde tuttuğunu inkâr edemezdi.

Geriye dönüp baktığında, en başından beri sıırıslıklam aşık olduğundan şüpheleniyordu. Şimdi bunu itiraf edecek cesareti vardı.

Sonra ne oldu? Bilmiyordu ama Tanrı'nın bir planı olduğu kesindi. Yuhanna İncili şöyle der: "Size yeni bir buyruk veriyorum: Birbirinizi sevin..." Bu yüzden O ne planladıysa, kalbinin sesini dinleyecekti.

Kolay olmayacaktı. Cutter hâlâ Pierce'tan hoşlanmıyordu. Babası onun hakkında Cutter'ın Hristiyan yardımına ihtiyacı olan yaralı takım arkadaşı dışında hiçbir şey bilmiyordu. O ve Pierce farklı dünyaların insanlarıydı ve hâlâ birbirlerini tanımaya çalışıyorlardı. Ama inancını kaybetmeyi reddetti. Ne de olsa Yusuf ve Eyüp inanılmaz sınavlarla karşılaştıklarında inançlarını kaybetmemişlerdi. Kıyaslandığında bu hiçbir şeydi.

O ve Pierce bir şeyler yapabilir, değil mi?

Brea öyle umuyordu... ve onun da kendisine karşı bir şeyler hissetmesi için dua ediyordu. Çünkü kalbi peri masalını özlemeye devam ediyordu.

Ya karşılığında onu sevmediyse? Evet, ona değer verdiğine dair yüzlerce işaret vermişti. Hatta daha önce hiçbir kadına ona hissettiği gibi hissetmediğini bile itiraf etmişti. Bunu kulağa geldiği kadar romantik bir şekilde mi söylemişti?

O evlenilecek biri değil.

Cutter'ın iddiası hafızasında parladı. Eğer en iyi arkadaşı haklıysa, bu onu Pierce için sadece çıkarları olan bir arkadaş mı yapıyordu? Acaba saflığıyla onun aşk arzusunu karıştırmış mıydı?

Bu gece öğrenecekti.

Pierce'ın verandasına çıkarken saçlarını kabarttı ve rujunu iki kez kontrol etti.

küçük kompaktın aynası. Her zamanki nude pembesinden biraz daha vampir bir ton olan dut rengini seçmişti. Makyajının geri kalanına da ekstra özen göstermişti.

Pudrayı bir kenara koyduktan sonra kapıyı usulca çaldı ve bekledi. Cevap vermeyince anahtarını kullanarak kapının kilidini açtı. Hastaneden eve döndüğünden beri ilk kez onun kişisel alanına girmekte tereddüt etmişti. Artık iyileştğine göre, her gece ona ihtiyacı olmayacaktı. Hatta onu bu kadar sık görmek ister miydi?

Kadın sessizce içeri girdiğinde, müzik büyük odayı doldurdu. Her zamanki çığlık atan vokalli hard rock değil, seksi bir R&B melodisiydi. Yumuşak mumlar mekânı aydınlatıyordu. Beyaz, pembe ve kırmızı gül yaprakları koyu renkli parke zemin üzerine serpiştirilmişti.

Tanrım, neyin peşindeydi?

"Pierce?"

"Burada."

Yaprakları ve adamın sesini takip ederek onu yemek odasında, göz kamaştırıcı beyaz bir elbise gömleği ve yıpranmış bir kot pantolon giymiş halde buldu. Işık ve gölgeler, artık telle kapatılmayan keskin çenesinin açılarını en az onun kadar seviyordu. O kadar bayıltıcı görünüyordu ki, kadının biraz başı döndü.

"Beğendin mi?" Yanındaki masayı işaret etti.

O işaret edene kadar bakışlarını ondan ayırmamıştı ki, zarif bir şekilde yerleştirdiğini fark etsin.

Akşam yemeğini ona yardım ettiği için teşekkür etmek için mi planlamıştı? Artık seks yapabilecek kadar iyileştğine göre onu yatağına geri çekmek için mi? Yoksa bu jest umduğu her şeyi mi ifade ediyordu? "Bu çok hoş."

"Umarım açsındır çünkü değişiklik olsun diye seni besleyeceğim." Sandalyesini çekti. Oturmak için yanından geçerken, koca gövdesiyle onu engelledi. "Bekle. Çok uzun zaman oldu. Seni öpmeme izin verecek misin, güzel kız?"

Brea'nın isteyip istemediğini sormasına gerek yoktu. Yüz ifadesinden ağzını onunkine değdirmek için yanıp tutuğu anlaşılıyordu.

Bu yine de onu aşk yapmaz.

Buna rağmen ona verebileceği tek cevabı verdi. "Evet."

"Şükürler olsun." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ağzını yutmak için eğildi.

Çılgınca çarpan kalbi acı dolu bir an için durdu, sonra tekrar öfkeyle çarpmaya başladı. Hevesle kendini ona doğru bastırdı ve çantasının yere düştüğünü fark etmedi.

Mantıklı yanı önce konuşmaları gerektiğinde ısrar ediyordu. Ama Pierce ağzının içine girdiğinde, arzu mantığını susturdu ve endişelerini susturdu. O anda bu adama olabildiğince yakın olmak dışında hiçbir şey umurunda değildi.

Birden bir iniltiyle geri çekildi. Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey. Seni besleyeceğime söz verdim, o yüzden besleyeceğim." Kenara çekildi ve onun sandalyeye oturmasına yardım etti. "Ve sonunda konuşabiliriz."

Onun aklında ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu ama sağlığı her şeyden önce geliyordu. "Bana doktorların ne dediğini söyle."

"Bir saniye." Mutfağa koştı ve iki eldiveni ile fırından bir çift tabak çıkardı. Birini kadının önüne koydu. Diğerini de yanındaki sandalyenin önüne bıraktı, sonra da koltuğuna yayıldı.

Gözleri büyüdü. "Lazanya, kuşkonmaz ve sarımsaklı ekmek mi? Hatırladın mı?" "En sevdiklerinden bazıları olduklarını, evet."

"Teşekkür ederim." Kalbi çırpındı. "Bu inanılmaz düşünceli bir davranış."

"Yemek yapamadığım için ev yapımı değil ama etrafa sordum ve buranın şehirdeki en iyi İtalyan yemeği olduğunu duydum."

"Harika kokuyor." Ama öpücüğünden sonra vücudu canlanmaya başlamıştı. Yemek aklındaki son şeydi.

"Sana teşekkür etmenin küçük bir yolu. Bütün gün ayakta çalışmana ve babanın hala iyileşme sürecinde olmasına rağmen yaklaşık altı hafta boyunca her gün benimle ilgilenmek için buraya geldin. Her iki ucunda da mum yakıyor olmana ve yorgun olmana rağmen..."

Elbette Pierce fark etmişti. Sert dış görünüşünün altında nazik biriydi. Brea onun bu yemeği sadece minnettarlığını göstermek için planlamış olmasından dolayı hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Kestirme isteğinin genellikle bütün gün sürdüğünü bilseydi muhtemelen kendini suçlu hissederdi. Ya da son zamanlarda yataktan kalktığı andan itibaren öğleden sonraya kadar midesinin döndüğünü. Ama bunu ona söylemenin bir anlamı yoktu.

Bu gece, adamın ona özenle getirdiği nefis, peynirli makarnayı yiyebilecek kadar iyi hissediyordu, o yüzden yiyecekti. Pierce'la geleceğine dair aptalca fantezilerini de bir kenara itecekti.

Ve artık ona ihtiyacı olmadığına göre, bu gece gittiğinde hayatından kocaman bir adım atmış olacaktı.

"Benim için zevkti." Gülümsemeyi başardı.

"Her gün yanımdaydın," diye bitirdi sözlerini. "Bunun benim için anlamı sana anlatamayacağım kadar büyük. Bu yüzden teşekkürler."

"Olmak isteyeceğim başka bir yer yoktu." Bu doğrudu.

Duygularının geri kalanını geri yuttu. Onları istememişti.

Pierce aralarındaki boşluğa uzanarak onun yanağını okşadı. "Seninle her gün birlikte olmak *Benim için* zevk, güzel kız. İnan bana."

Gözyaşları kendi gözlerini yakarken onun gözlerinde kayboldu. O kadar aşıktı ki. Ve eğer ona böyle bakmaya devam ederse, aptalca bir şekilde ağzından kaçıracaktı.

"Hadi... yemeğe başlayalım, ha?" Sesi şaşırtıcı derecede sarsılmıştı.

"Elbette." Yumuşak makarnayı ısırarak için kendini zorladı. Tatlar dilinin üzerinde keskin bir sürprizle patladı. "Aman Tanrım. Bu gerçekten çok güzel."

"Buna sevindim." Beyaz şarap soslu tavuktan bir çatal dolusu kürekledi. "Hmm. Gerçek yemeği özlemişim."

"Hiç şüphesiz." Bir ısırık daha aldı ve onunla geçirdiği zamanın tadını çıkarmak için elinden geleni yaptı. Yakında onu pek görmeyecekti. "Söyle bakalım. Doktorlarınız ne dedi?"

"Nörolog son taramamı inceledi ve bana temiz bir sağlık raporu verdi. Daha fazla kafa travmasından kaçınmam gerektiğini söylemesi pek de şaşırtıcı değil. Ama onun dışında beni serbest bıraktı. Ortopedi cerrahı omzum ve dizlerim için çektiği son filmleri inceledi. Hepsi iyiydi. Egzersiz yapmaya onun önerdiğinden biraz daha erken başladım, ama aslında bu gücümü geri kazanmama yardımcı oldu. Bu omzumla ilk rodeom değildi, bu yüzden onu nasıl tekrar yerinden oynatmayacağımı biliyordum. Beni bir ay sonra görmek istiyor ama iş de dahil olmak üzere normal faaliyetlerime devam edebileceğimi söyledi."

Brea onun yüzündeki rahatlamayı görebiliyordu. Yaralarının geri dönemeyecek kadar büyük olmasından endişe ediyordu ve onun da şüphe duyduğu anlar olmuş olmalıydı. "Bu harika. Sadece bir süreliğine sakın ol."

"Deneyeceğim." Öne doğru eğildi ve onu inceledi. "Ama bu kolay bir iş değil."

"Biliyorum." Cutter'ın etrafında olduğu için biliyordu. Yaptıkları iş tehlikeli ve öngörülemezdi. Daha dün, en iyi arkadaşı son dakikada Dallas'a, takipçisi olan, gelecek vaat eden bir giyim tasarımcısını koruması için gönderilmişti. Her gittiğinde endişeleniyordu. Sadece nasıl olduğunu hayal edebiliyordu

Pierce yeniden göreve başladığında hissedecekti."Sert bir adam olduğunu biliyorum ama sen de insansın."

"Bunu kötü adamlara söyleme." Pierce göz kırptı. "Ama en iyi randevu ağız cerrahıyla olanıydı. Çenemi geri kazanmak harika bir duygu."

"Heyecanlandığınızı söyleyebilirim."

"Aynen öyle. Hala hiç dişimi kaybetmediğime şaşıyor, bu da süreci kolaylaştırdı." Gülümsedi. "Ve artık kimse beni susturamaz."

"Kimse istemiyor."

Kara kaşlarını kaldırdı. İşte böyle, gerçeklik onun üzerine soğuk su sıçrattı. Cutter onu susturmayı çok isterdi. Ne zaman arkasını dönse, adam hâlâ aralarına girmeye kararlı görünüyordu. Pierce'in onun için iyi olmadığına ikna olmuştu.

Birlikte yalnız kaldıklarında çok mutlu oluyordu. Burada, onun evinde, Pierce'la sadece sohbet ederek, ev işlerini yaparak ve kanepede kıvrılıp yatarak harika zamanlar geçirmişlerdi. Bazen hayatlarını bu şekilde geçirebileceklerini düşünüyordu. Ama Pierce ona aşık olsa bile, dünyasındaki en önemli insanlardan birinin bunu asla onaylamayacağını hatırlamak onu yiyip bitiriyordu.

Ve önlerindeki tek engel Cutter değildi. Ne düşünürse düşünsün, babasına iletecekti. Babası Cutter'ın kararlarına her zaman çok güvendiği için, en iyi arkadaşı Pierce'in onu hak etmediğini söylediğinde, babasının onun görüşlerini dinlemesini sağlamak en iyi ihtimalle zor olacaktı. Onu haklı olduğuna ikna etmek ise daha da zor olacaktı. Babası eski kafalı olmak istemiyordu... ama öyleydi. Tıpkı Cutter gibi. İkisi de onun kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmadığına inanmıyordu; sadece bunu yapmak zorunda olduğunu düşünmüyorlardı.

"Söyleyeceğin her şeyi duymak istiyorum," diye düzeltti.

Tabağını işaret etti. "Çok var. Acele et ve yemeğe geri dön."

"Ortalığı dağıtmadan elimden gelenin en iyisini yapıyorum," diye belirttikten sonra su bardağından bir yudum aldı. "Kahretsin. Bir şişe şarabım var. Açmayı unuttum..." Ayağa kalktı.

Elini onun elinin üzerine koydu. "Yapma. Araba kullanmam lazım. Suyla aram iyidir."

İç çekerek oturdu ve kendi *agua* bardağına uzandı. "Emin misin? Her şeyin mükemmel olmasını istedim."

Ne için?

"Öyle. Müzik, gül yaprakları, yemekler." Ona elinden gelen en iyi gülümsemeyi gösterdi. "Sana yardım ettiğim için bana teşekkür etmene gerek yoktu ama bu çok tatlı."

"Sadece tatlı mı?"

Bakışları birleşti. Onun siyah gözlerinde birden minnettarlıktan çok daha fazlasını gördü. İçindeki her şey titredi. "Bunu romantikleştirmeye mi çalışıyordun?"

"Eğer şüphelerin varsa, güzel kız, daha çok çabalamalıyım."

Yani bütün bunları sadece ona teşekkür etmek için yapmamıştı? Brea'yı bir zevk kapladı. Gülümsemesi genişledi. Onun da kendisini sevmiş olması biraz olsun mümkün müydü?

"Nasıl?" diye nefes aldı.

Daha yakına eğildi. "Belki de daha nazik olmalıyım."

"Öyle olsaydı, kim olduğunu ve gerçek Pierce'a ne yaptığını merak ederdim." "Yeterince adil. Belki de yemeğinizi kendim pişirmeliydim."

"Yapamasanız bile mi?"

"Bunun harika bir fikir olduğunu söylemedim."

Güldü. "Bana yenmeyecek bir yemek yedirmek beni etkilemek için pek bir şey yapmazdı."

"Evet, siktir et." Daha yakına eğildi. "Belki de seni daha uzun süre öpmeliydim."

Nefesi kesildi. "Belki de yapmalıydın."

Pierce'ın gözleri inanılmaz derecede karardı.

Hayır, bu aşk değildi... ama kesinlikle öyle hissettirdi.

Sonra büyük elini boynunun arkasına geçirdi, başını eğdi ve onu ezici bir öpücük için yaklaştırdı. Yüzeyin altında kaynayan arzu, kalbinde biriktirdiği duygularla çarpıştı. Birlikte, onun dokunuşu, ilgisi ve sahiplenişi için vücudunun ağrımaya neden oldular.

Adam ağzının içine girdiğinde, dili kızınkine yakın bir şekilde kayarken, kız ateşle parladı. Bu adamı umutsuzca özlemişti. Birlikte geçirdikleri geceden sonra onu bir ay boyunca görmemek tam bir işkenceydi. Kurtarıldığında çok rahatlamıştı, ama iyileşmesinin son haftalarında, en kötü anlarında ve en somurtkan ruh hallerinde bile, birçoklarının utanç verici diyeceğini bildiği şekillerde onun için tekrar acı çekmeye başlamıştı. Ama bu ihtiyaç amansız ve kaçınılmazdı. Onu ilk seferinden daha çok istiyordu. Dünden bile daha fazla.

Birden serbest kaldı, sıcak, sert nefesler aldı. "Siktir."

Kız, adamın onu öpmeyi neden bıraktığını sorgulayamadan, adam onu oturduğu yerden kaldırdı, masanın diğer ucuna doğru yürüdü ve sonra onu soğuk, sert yüzeye yatırdı.

"Seni istiyorum, güzel kız. Seninle sevişmek istiyorum. Bunu doğru yapmak istiyorum." Kalçalarını kavrayıp ayırırken ve aralarına girerken yutkunduydu. "Ama içinde olmamaya daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Sonsuzluk gibi geldi."

"Bundan daha da uzun sürdü." Düşüncelerini yüksek sesle dile getirmek istememişti ama elinde değildi. Pierce'ın bu kadar yakınında olması onu sarsmıştı.

"Seni çok özledim. Sana ihtiyacım var." Eteğini kalçalarına kadar itti ve durdu. Baktı. Yutkunduktan sonra başparmağını, şeffaf pembe ipek külotun zar zor örttüğü cinsel organına götürdü. "Oh, Brea..."

Rahmi sıkıştı. Bacaklarının arasından kan aktı. Okşadığı her yere nem yayıldı.

Beyni kapandı.

Bir iniltiyle, daha fazlası için umutsuz bir yalvarışla kalçalarını ona doğru itti.

Birlikte geçirdikleri ilk gece, adamın gözlerini kamaştıran zevki kuşkularını susturana kadar doğru olanla istediği arasında gidip gelmişti. Bu gece, ona yakın olmaktan ve üzerine yığıldığı coşkuyu hissetmekten başka bir şey düşünmeyi reddetti. Çünkü vücudu ona sadece onun verebileceği tatmin için yanıyordu. Çünkü onun tutsaklığı ona hiç kimsenin yarınının garanti olmadığını hatırlatmıştı. Çünkü ona aşık olmuştu ve ona nasıl hissettiğini göstermek istiyordu... kelimeleri asla söylemese bile.

"Tanrım, seni özlemişim. Çok güzel bir amın var," diye fısıldadı ona doğru eğilirken. "Şişmiş, sulu..."

Pierce ağzını kızın üzerine kapattı, dişleri kızın cinsel organını ısıyor, dili sanki kızın külotu yokmuş gibi klitorisine sürtünüyordu. Hayır, bu hâlâ aşk değildi ama ihtiyaç içinde kükrüyordu. İçinden geçen heyecan verici arzuya karşı kendini sabitlemek için masanın kenarını kavradı.

"Pierce!"

"Evet de. Beni istediğini söyle. Bekleyemeyeceğini söyle." Tereddüt bile etmedi. "Evet. Seni istiyorum."

Şimdi."

Becerikli parmaklarıyla gömleğinin düğmelerini açtı ve silkindi. Sonra bir eliyle gömleği yakındaki sandalyenin arkasına attı. Diğer eliyle de kazağını karnından yukarı doğru çekti. "Çıkar şunu."

Brea da gitmesini istedi.

Kadın V yakalı iç çamaşırını başının üzerinden çıkarmak için uğraşırken, Pierce iri parmaklarını iç çamaşırının elastik bel bandının altına soktu ve aşağı çekti. İç çamaşırlarını çıkarıp bir kenara fırlatır fırlatmaz, en çok acıyan yerlerini tekrar okşamaya başladı.

Sonunda kazağını çıkardı ama bu onu rahatlatmadı. Sıcaklık ona saldırdı. Ateş gibi yanan teni gergin hissediyordu. Bu yangını körüklemekten başka bir şey yapmazsa yanacaktı.

"Göğüslerin çok tatlı görünüyor," diye mırıldandı, bakışları kızın dantelli göğüslerine yapışmıştı.

Bakışlarının kara ateşi altında acısı büyüdü. Göğüs uçları gerildi ve karıncalandı. Sanki artık vücuduna hükmedebiliyormuş gibi, göğüslerini ona sunarak eğildi. Bacaklarını ayırarak ona seksini sundu.

"Brea. Bebeğim..." Başparmağı kadının kaygan kıvrımlarının arasından geçerek hassas tomurcuğunun üzerine geldi. "Bunun hayalini kurmuştum. Boşaldığında ne kadar güzel göründüğünü neden bana hatırlatmıyorsun?"

Her şey çok hızlı geliyordu. Şiddetli ihtiyaç, kalan iyi kız nezaketini pençeleyerek geçti ve duygularına asla karşılık vermeyeceği endişesinin üzerinde tepindi.

Belki de şu anda kelimelerle konuşmalarına gerek yoktu. Bu baş döndürücü coşkunun altında, her dokunuşunda onun şefkatini hissediyordu.

Kalbi kulaklarında gong çalarken, orgazmı sıcak bir telaşla tırmandı, sonra çarpıcı bir ecstasye şokuyla zirveye ulaşmadan önce keskin bir kayma ile kreşendo yaptı. Adam onu çözdü ve kadın onun altında kıvranarak ve boğazı yanana kadar inleyerek patladı.

"Evet." Nefes nefese kaldı, göğsü kabarıyordu. "Siktir."

Brea bu kelimededen nefret ederdi... onun söylediği zamanlar hariç. O zaman bir şekilde onu ateşliyordu. Yasak olduğu için mi? Çünkü bu kelimeyi söylediğinde hem bir küfür hem de bir ihtiyaç gibi mi geliyordu? Evet ve o hırıltılı sesini o tek hecenin etrafına sardığında, kulağa övgü gibi geliyordu. Bir hayır duası gibi.

"Seni sürekli hayal ettim," diye devam etti. "Boşluğa ihtiyacın olduğunu söyledikten sonra, kendime hatırladığım kadar seksi olamayacağını söylemeye çalıştım. Ama çok yanıltılmışım." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Senin anıların Meksika'yı atlatmamı sağladı. Sen benim her şeyimsin."

İçinde şok ve umut kıvılcımları çaktı. "Pierce, çok şey ifade ediyorsun-"

Adam Brea'nın saçlarından bir tutam yakaladı ve Brea sözünü bitiremeden ağzını kapattı. Brea itiraz etmedi, sadece onun aciliyetine teslim oldu ve kendini ona açtı, bu yeni arzu yükselişini durdurmak için çaresizdi.

Pierce dillerini birbirine doladı ve kızın ağzının derinliklerine doğru kayarak onu anlamsızca öptü; bu sırada kızın sırtındaki sütyenin kopçalarını açmayı başardı. Son kanca da kopunca, giysiyi bedeninden ayırdı, göğüslerini sert ellerinin arasına aldı ve meme uçlarını umutsuzca emdi. Çekiş, bacaklarının arasında yeniden oluşan arzuyu katladı.

Onu istedi. Onu arzuluyordu. Ama göğüsleri çok hassas hissediyordu. "Ah." Kaşlarını çatı. "Çok mu sert?"

"Birazcık."

"Söyle bana. Her zaman söyle. Yatakta seni iyi hissettirmek dışında hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Yavaşladı, yaladı, fiskeledi, alay etti. Bu Brea'yı çılgına çevirdi. Son zamanlarda ona yaşattığı orgazm bir şekilde onu daha ağırlı ve daha muhtaç bırakmıştı. İçinde o olmadan kendini boşlukta hissediyordu. Boş. Yoksul.

Kendisini bütünlemesi için ona ihtiyacı vardı.

Adam duramayacak kadar aç bir adam gibi meme uçlarını sıkarken Brea doğrulmak için kıvrandı. Ama sonunda aralarında bir nefeslik boşluk bulana kadar ısrar etti, dürttü ve itti. Sonra kot pantolonunun fermuarını yırttı, düğmeyi kopardı ve fermuarını indirdi. "Oh, güzel kız. Siktir... Daha fazla bekleyemeyeceğim."

Pantolonunu aşağı itti, onu tekrar sırtına doğru itti, sonra tepesini kadının açıklığına hizaladı.
"Bana bunun benim olduğunu söyle."

"Bu senin," diye nefes
nefese kaldı. "Bana benim
olduğunu söyle."

Onun bakışlarıyla karşılaştı. "Ben seninim."

"Ve başka kimsenin değil," diye hırladı. "Bunu asla unutma."

Brea başını salladı. Adam kalçalarını iri elleriyle kavrayıp onu sikiyle kazığa oturtmadan önce yapabildiği tek şey buydu.

Nefesi kesildi, sırtı kamburlaştı, saniyeler içinde sıkışık ve boş halden kutsanmış bir şekilde dolu hale geldi. "Sadece senin."

"Evet." Sert parmaklarıyla onu kavradı ve daha derine itti, içindeki milyonlarca sinir ucunu ateşe verdi.

"Daha fazla..."

Pierce sabit bir ritim tuttururken dişlerini göstererek tısladı. Göğüsleri her hamlede zıplıyordu. Ayak parmakları kıvrıldı. Klitorisi şişti. Ama bu yeterli değildi.

Zorlanan parmaklarını adamın kalın, kıvrımlı omuzlarına doladı. "Lütfen. İhtiyacım var-" "Seni daha sert becermeme mi?"

"Evet!" Bu söz bile vücudunu harekete geçirmiş ve sıkılaştırmıştı.

"Oh. Ölüyorum amına koyayım" -gözlerinin alevlendiği ve arzusunun yükseldiği bir noktayı dürterek daha büyük bir güçle içine girdi- "bu tatlı, dar amcığın içinde olmak ve sana şunu hatırlatmak için... Sen. Ait. Bana. Bana."

"İstiyorum," diye nefes nefese kaldı. "Her zaman öyleydim."

Dudaklarını ateşli bir baskıyla kendi dudaklarının altına sıkıştırdı, sonra bir solukla geri çekildi. Bakışları çarpıştı. Kadın o ikiz kara deliklerin içine düştü. Kaçış yoktu, özellikle de adam saçlarını tek yumruğuyla kavrayıp onu daha da yakınına bastırdığında. "Şu andan itibaren, seni başka kimse sikmeyecek."

"Sadece sen," diye geveledi gerginliği artarken ve kanı hızla akarken. "Sadece sen."

Pierce kendini daha derine itti, sonra bir hırıltıyla yüzünü onunkine dayayınca durdu. "Hiç mi?"

O anda hem kalbi hem de nefesi durdu. "Sadece sen." "Neden?"

Onun tekrar içine girmesine filtreleyemeyeceği kadar çok ihtiyacı vardı. "Sana aşığım."

Geri çekilirken tüm yüzü yumuşadı, sonra tekrar eve daldı. "Oh, Brea... Bebeğim. Benim güzel kızım. Seni çok seviyorum. Sana söylemek istedim..."

Sözleri ve dokunuşu kalbini yerinden oynattı. "Gerçekten mi?"

Brea'nın daha fazla bir şey söylemesine fırsat kalmadan adam ağzını kavradı ve onu tekrar tekrar doldurarak derinlere daldı. Nefes nefese, pençeleşerek, çaresizce, onun altında sallandı, ona doğru bastırdı, kendini onunla dolmasına izin verdi. İhtiyacı baş döndürücü boyutlara ulaşmıştı. Haykırdı, onun adını sayıkladı. Bacaklarını ona doladı, tırnaklarını sırtına geçirdi, her hırıltı ve kulağına üflediği sert nefesle daha da tahrik oldu.

Adam kadının içinde inanılmaz derecede sertleşti. Vuruşları uzadı, derinleşti. Ateşli bakışları da en az ısrarcı siki kadar onu perçinliyordu.

"Yine benim için mi geleceksin?" diye sordu.

"Yaklaştım..." Acı, klitorisinin hemen arkasında, neredeyse orada dönüyor ve çalkalanıyordu.

Pelvisini ona doğru bastırarak tamamen çözülmesi için gereken ekstra sürtünmeyi sağladı.

"Evet... Pierce!"

"Oh, lanet olsun. O amcık. Bebeğim!"

Aletin gücü onu daha da yükseğe çıkarıyor, nefesini kesiyor ve düşünmesini engelliyordu. Belli belirsiz, adamın her hamlesinin masayı parke zemin üzerinde salladığının farkındaydı. Sonra vücudu sertleşti, sırtı eğildi ve boğuk bir coşku çığlığı attı. Ani bir sıcaklık fışkırması onu doldurdu.

Yine prezervatif unutmuşlar.

Doğum kontrolü için doktoruna görünmesi gerekiyordu çünkü doğru ya da yanlış, günah ya da değil, Pierce Walker'la paylaştığı zevkten vazgeçmeyecekti. Pierce onun kalbine ve bedenine sahipti.

Ve onu seviyordu.

Sert nefesler ve nemli ten bir yana, ona gülümsedi. "Bu akşam yemeğinden daha iyiydi." O da karşılığında gülümsedi. "Çok daha iyi. Makarnayı şimdi bitirmek ister misin yoksa..."

Merdivenlere doğru başını salladığında tereddüt etmedi. "Kesinlikle ya da."

"Hmm, mükemmelsin." Pierce onu öptü, ardından masadan kalkmasına yardım etmeden önce vücudundan kurtuldu.

Brea dengesiz ayakları üzerinde durdu. "Yemeği fırına geri koyacağım." "Harika. Ben duşu başlatayım."

"Duş mu?"

Sırtışı genişledi. "Seni tekrar kirletmeden önce temizlemek istiyorum."

Utangaç bir şekilde dudağını ısırdı. Adamın müthiş pis bir zihni vardı. "Kulağa hoş geliyor."

"Harika bir yere gidiyorum. Oraya ulaşırsam bana sonra söyleyebilirsin." Onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Başka biriyle yatağa girmen için sana asla bir sebep vermek istemiyorum."

Kızardı. Yapmayacağını biliyor olmalıydı. Ama yüz ifadesi aksini söylüyordu.

Yine de Cutter'la hâlâ romantik bir ilişkisi olduğunu düşünmesi için ona çok fazla neden vermişti. Onunla oturup doğruları söylemesi gerekiyordu.

Ona bir çift olmadığımızı söylemeyeceğine söz ver. Bu bir boğanın yüzüne kırmızı pelerin sallamak gibi olur.

"Beni bekletme." Pierce onu öptü, sonra da merdivenlerden yukarı fırladı.

Brea tabakları kapatıp fırına götürdü. Yemek odasına döndüğünde giysilerini topladı ve katlanmış halde masanın üzerine bıraktı. Sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

Suyun aktığını duydu ama adam ışıkları açmamıştı. Gölgeli koridorun yarısında durdu. Hava gerginlikle pırıldıyordu. "Pierce?"

Brea, adam sırtına bastırıp onu önden duvara yapıştırmadan bir an önce arkasındaki vücut ısını hissetti.

Yüzünü onun boynuna gömdü. "Hâlâ çıplaksın."

Nefesi onu ürpertti. Kendi nefesi de titremeye başladı. "Evet."

"Güzel. Seni böyle seviyorum." Pierce onun ellerini tuttu ve parmaklarını birbirine doladı. Pierce onun avuçlarını duvara bastırana kadar ne yaptığını bilmiyordu. "Onları burada tut." Sonra ayaklarını onunkilerin arasına soktu ve onları birbirinden ayırdı. "Seni yayılmış ve çaresiz istiyorum. Boynunu öpmemi ya da aınla oynamamı engelleyemezsin. Sana sürtünebilirim, kokumu her tarafına sürebilirim, sikimi tekrar içine sokabilirim."

Ve yapabiliirdi de. Şimdiden onun sertleştiğini ve kışını dürttüğünü hissedebiliyordu.

Birkaç dakika önce hissetmesinin imkânsız olduğuna yemin edebileceği yoğun bir arzu sızısı, durgun memnuniyetinin yerini aldı. "Sen çok kötü bir adamsın."

"Bu çok iyi kızı kirletmekten kim zevk alıyor?"

Dudakları kızın omzunda gezinirken, avuç içleri kızın kaburgalarında dolaştı ve beline doğru kıvrıldı,

Sonra kalçalarının şeklini takip etmek için kıvrıldı. Parmakları ileri geri gidip geliyor, tehlikeli bir şekilde kızın ağrıdığı yere yaklaşıyordu.

"Pierce..."

"Güzel kız

mı?"

"Bana işkence ediyorsun." Başı adamın omzuna düşerek boğazını ortaya çıkardı.

Kadının bıraktığı savunmasız alandan faydalandı ve dudaklarını boynuna götürerek kulağına ateşli bir şekilde fısıldadı. "Beni yine mi istiyorsun?"

Sanki Pierce'ın tek yapması gereken ona dokunmaktı ve vücudu alevler içinde kalıyordu. "Evet."

"Seni düzgünce sikene kadar olmaz. Seni yatağında istiyorum, yayılmış, nefes nefese ve benim olmanı istiyorum."

Elini tutup onu banyoya götürdüğünde kaşlarını çattı. "Çok kabasın."

"Zavallı bebek..." Ona karanlık bir gülümseme fırlattı. "Merak etme. Seni bir ya da iki saatten fazla bekletmeyeceğim."

"Ne?" diye itiraz etti, teninin her santimi onun için yeniden cızırdamaya ve karıncalanmaya başlamıştı.

Onu geniş duş kabinine sokarken güldü. Ilık su vücudundan aşağı süzülürken, bambaşka bir zevkle inledi, sonra başını arkaya eğdi ve spreyin onu ıslatmasına izin verdi. Gözlerini açtığı anda Pierce'ı hayatında hiç bu kadar seksi bir manzara görmemiş gibi bakarken buldu.

Brea kendinden emin, büyük erkeğini küçük parmağında oynatabilecek bir cadaloz gibi hissediyordu. "Buraya gel.

Benim gibi ıslak olmak istemiyor

musun?" "Bu tehlikeli bir

soru."

"Öyle mi?" Kadın kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne yapacaksın?"

Gülüşü hiç de güven verici değildi. "Tahmin bile edemezsin. Seni çılglık attırmak için akla gelebilecek en iğrenç yolları hayal etmek için haftalarım vardı. Listem uzun ve müstehcen."

Ürperdi. Pierce'la tanışmadan önce biri ona günün birinde seks hayatının ideal olarak nasıl olacağını sorsaydı, sevgi dolu, hoş, düşünceli ve duyarlı gibi şeyler söylerdi. Ama Pierce'ın onda uyandırdığı ihtiyaç cinsel, neredeyse hayvani bir şeydi. Onu istememesi mümkün değildi.

"Bana birkaç ipucu vermek ister misin?"

"Sana bu kadar eziyet etmekten zevk alırken mi? Hayır."

Yakındaki rafta duran duş jeli şişesine uzandı ve avucuna sağlıklı bir parça sıktıktan sonra ellerini köpürttü. Adamın onu sabitleyen bakışları kadının nefesini kesmişti.

Omuzlarını sabunladı, sonra göğüslerini örtmek için geriye doğru okşadı. Kız titrek bir nefes alana kadar meme uçlarına nazikçe dikkat etti ve ardından parmaklarını karnından aşağıya doğru kaydırdı. "Bacaklarını aç ki ellerimi amına koyabileyim."

Bu onu bu kadar tahrik etmemeliydi. Ama Brea onun kendisiyle bu kadar açık saçık konuşmasından neden hoşlandığını sorgulamayı bırakmıştı. Bunun yerine kalçalarını ayırdı.

Büyük bir avucuyla hassas seksini kapladı, sürtündü ve çalıştı, nefesi daha düzensiz hale gelene kadar daire çizdi ve bastırdı. Ağrısı birikti ve büyüdü. Duvara gömülürken neredeyse dizlerinin bağı çözülüyordu.

Sonra Pierce duş başlığını mekanizmasından çekip aldı ve spreyi kadının zonklayan bedenine doğru tuttu.

Brea muhtaç bir inilti çıkardı ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onu iyice durulayıp temizlerken sessiz bir yalvarışla adamın omuzlarını kavradı.

Bu onun için iyi değildi.

Raftan sabun şişesini aldı, ellerini köpürttü ve göğsünden başlayıp yavaşça sikinin kalın sapına doğru inerek yavaş bir dokunuşla her yerini ovdu. Ona ulaştığında, ereksiyonunun etrafını sıyırdı, kalçalarına odaklandı, dizlerindeki yara izlerine özellikle dikkat etti, hatta parmaklarıyla ayak parmaklarının arasını sabunladı.

Kadın başını kaldırıp baktığında, adam vücudundan aşağı süzülen köpükleri toplamış ve dizlerinin üzerinde onu görünce gözleri parlayarak kendini okşamaya başlamıştı.

Bu ona bir fikir verdi.

Bir tarafa eğildi, duş spreyinin vücudunu kaplayan köpükleri yıkamasına izin verdi. Sonra böğrüne, kalçasına, kıllarla pürüzlendirilmiş karın kaslarının her iki yanındaki çentiklere öpücükler kondurdu. Adam bir iniltiyle gözlerini kapattığında, kadın içeri girdi.

Ve sert sikinin şişmiş mor tepesini yaladı.

"Brea..." Sert bir nefes çekti ve parmaklarını kızın saçlarında gezdirerek dudaklarının arasından diline doğru itti. "Evet, güzel kız. Lanet olsun..."

Adamın genişliği dudaklarını gerdi ve çenesini zorladı. Ama tadı biraz tuzlu olsa da temizdi. Sabun, misk ve kendisi gibi kokuyordu. Ne yaptığını bilmiyordu ama Pierce'ın vücudunun en mahrem yerini ağzına almanın hem samimi hem de ilkel bir yanı vardı. Oral seksten hoşlanacağını hiç düşünmemişti. Pierce ona oral seks yaptığında hoşuna gitmişti ama bu... Onu ne kadar etkileyebileceğini bilmek baş döndürücüydü, neredeyse güçlüydü.

Titreyen bir inilti çıkardı, sonra yavaşça çekerek kurtuldu. "Tamam, beni ikna ettin. Şimdi sevişeceğiz."

Brea güldü. Bunu komik olsun diye söylememişti ve belki de bunu düpedüz kabalık olarak görmeliydi. Ama Pierce'ın ne demek istediğini biliyordu. Bunu o da hissetmişti. Onunla bağlantı kurmak, onun içinde olmak istiyordu.

Buna çok ihtiyacı vardı.

"Olayları benim açımdan görmene sevindim."

Birlikte kurulandılar, bir havluyu paylaştılar ve yatak odasına gitmeden önce öpüştüler. Yatağın başucundaki lambayı yaktı ve odayı sessiz bir altın ışıltısıyla yıkadı. Tek kelime etmeden onun ellerini tuttu, sonra yatağa uzandı ve onu da kendisiyle birlikte aşağı indirdi.

Pierce kendini onun üzerine bıraktı, siki elindeydi, tepesi kadının açıklığına bastırıyordu. "Yani Bu

mu "Ne?"

?" "Beni sevdiğini mi?"

Bir kartelin işkencesinden kurtulmuş olan bu büyük savaşçının, bu kadar korkmuş görüneceğini hiç düşünmemişti.

onun cevabı.

Yumuşak bir gülümsemeyle onun yanağını okşadı ve dudaklarından dökülmeden önce gözleriyle kelimeleri söyledi. "Evet."

Rahatlamış bir şekilde iç çekerek tüm vücudunu öne, onun üzerine, içine doğru gönderdi. "Brea. Benim güzel kızım..." Nefes verdi, adam onu doldururken kendini tamamlanmış hissetti. "Ciddi miydin?"

Dirseklerini yüzünün iki yanına dayamış, amına yavaş bir ritimle girip çıkarken yanaklarını okşuyordu. "Evet. Hiçbir fikrin yok..."

Sonra kelimelerle konuşmayı bıraktılar ve bedenleriyle iletişim kurmaya başladılar.

Sözsüz bir anlaşmayla, duygularını uzun ve yavaş bir şekilde açığa vurdular. Pierce'ın bu kadar

nazik olabileceğini hiç düşünmemişti ama onun dokunuşu da bir o kadar tutku barındırıyordu. Brea onun tüm ilgisini ve şefkatini içine çekti. Buna ihtiyacı vardı. Bu geceden sonra, onsuz nasıl yapacağını bilmiyordu. Aralarında hâlâ çok şey vardı.

aşmaları gereken birçok engel vardı ama bunun onu yıldırmasına izin vermemeye çalıştı. Hayır, engelleri ne zaman ve nasıl aşacaklarını bilmiyordu. Sadece aşacakları konusunda kararlıydı.

Kadının ihtiyacı hızla yükseldi, adamın dokunuşuyla, öpücükleriyle, dudaklarında adının sesiyle yeniden alevlenen, zar zor biriken bir ateşti bu. Birlikte doruğa ulaştılar, uzun süren okşamalar ve ürperten inlemelerle birbirlerine sarıldılar.

Sonra sanki hayatında daha değerli bir şey tutmamış gibi bedenini onunkine doladı. Ve kadın ağladı - ne kadar acı çektiği için, onun kollarında kendini ne kadar yenilenmiş hissettiği için, önlerindeki yolun muhtemelen ne kadar engebeli olacağı için.

"İyi misin?" diye mırıldandı, parmak eklemleriyle yanağını sıyırdı.

"Olacağım. Bu çok fazla. Herkesin yanında olmaya ve sadece yalnızken duygularımı serbest bırakmaya alışkınım. Ama seninleyken kendimi çok güvende ve sevilmiş hissediyorum. Ve tüm duygularım ortaya dökülüyor."

Koyu renk gözleri dökülmemiş yaşlarla doldu. "Hayatımda senden başka kimseyi sevmedim." "Başka bir kadını?"

"Hiç kimse, nokta. Bu üç kelimeyi senden başka hiç kimseye söylemedim."

"Ailen hariç."

Pierce kaskatı kesildi. "Annem ben bebekken öldü."

Bu ortak noktaları vardı ve kalbi ona doğru yöneldi. "Özür dilerim. Bilmiyordum. Yine de nasıl hissettirdiğini biliyorum. Babanla yakın değil miydiniz?"

Uzun süre tereddüt etti, onun yerine yüzünü öpmeyi, dudaklarını yüzünde gezdirmeyi, alnındaki saçları okşamayı tercih etti. Sorusuna cevap vermek dışında her şeyi yapabiliirdi.

"Pierce?"

Adam iç çekti ve yer değiştirdi. Onu hâlâ içinde hissedebiliyordu, yavaşça yumuşuyordu ama adam sanki gitmek istemiyormuş gibi bastırıyordu. "Pierce Senior ben on beş yaşındayken öldü. Babam korkunç bir insan olduğu için, öldüğüne memnunum. Ondan nefret ederdim."

"Bunu kastetmiyorsun."

"Evet, biliyorum. Onu bu yüzden öldürdüm."

Telefonu siren benzeri bir sesle çaldığında sözlerinin şokunu henüz atlatamamıştı. "Siktir," diye mırıldandı, sonra da ondan kurtuldu. Bu konuda nazikti... ama o kadar nazık değildi. cihazı almak için merdivenlerden inerken yarı açık yatak odasının kapısını tekmeledi.

Beyni hâlâ onun sözlerini tekrarlıyordu. Her parçası buza dönüşmüştü.

Gerçekten de gençken babasını nefretinden dolayı öldürdüğünü itiraf etmiş miydi? Evet.

Neden? Onun yaşamak için öldürdüğünü biliyordu ama dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için kötü adamların işini bitiriyordu, değil mi? Spor olsun diye kimseyi vurmadı.

Ama bu gerçekten iyi bir şey miydi? Yetiştirilme tarzına göre, hayır.

Onun mesleğini rahatça halının altına süpürmüştü çünkü kalbini bildiğine kendini ikna etmişti. Şimdi bile, onun babasının canını almak için zorlayıcı bir nedeni olduğuna inanmak için çaresizdi...

Yoksa Cutter onu One-Mile'dan uzak durması için uyarmış mıydı, çünkü kendisi birine ihtiyaç duymayacak türden bir adamdı?

Pierce birçok emre karşı gelmiş -hayır, yüzüne gülmüştü-. Tanrı'nın adını boş yere ağzına almış ve cinayet işlemişti. Kadının Cutter'a ait olduğuna inandığı için "zina" yapmakta da bir sakınca görmemişti. Ve kesinlikle babasını onurlandırmamıştı.

Yine de Pierce'ın kötü bir adam olduğunu düşünmekten nefret ediyordu.

Kalbi değersiz birine aşık olmasına asla izin vermeyeceği için mi? Ya da bağlılığı

onun hatalarını görmezden mi geldi?

Brea ayağa fırladı, ortak kullandıkları banyo havlusunu aldı, sonra merdivenlerden aşağı koşarak giysilerini giydi, ancak Pierce'ı yemek masasının yanında kulağına telefon dayamış çırılçıplak dururken buldu.

"Ben varım." Durakladı. "Evet, eminim. Ne zaman ve nerede?" Dinledi ve başını salladı. "Yola çıkıyorum."

Aramayı sonlandırdı, sonra sanki söyleyecek tatsız bir şeyi varmış gibi pişmanlıkla ona döndü. Sanki dakikalar önce onu dehşete düşürmemiş ve kafasını karıştırmamış gibi. "Gitmek zorundayım."

"Nerede?" Ama içten içe biliyordu. Bunu Cutter'la da yaşamıştı. Adam onun omuzlarını avuçladı. "Özür dilerim. İş yüzünden."

İçini yepyeni bir korku kapladı - adamın tekrar bükülmüş ve kırılmış olarak geri döneceği korkusu. Ya da daha kötüsü, bir çam kutusunda. "Şimdiden mi? Daha bugün tıbbi olarak temizlendin."

Pierce acımasızca içini çekti. "Emilo Montilla ABD'de ortaya çıktı, karısının ve kız kardeşinin güvenli bir evde kaldığı yerden çok uzakta değil. Onu durdurmak zorundayız." Dönüp merdivenlere yöneldi, sonra durakladı.

Adam kızın yüzünü avuçladığında, kız irkildi.

Yemin etti. "Babam ve benim hakkımda sana çok şey anlattım. Yemin ederim bir açıklaması var. Döndüğümde sana tüm çirkin hikayeyi anlatacağım. Anlayacaksın."

Ama ne tür bir açıklama yaptığı şeyi doğru gösterebilirdi ki?

"Söz veriyorum, Brea. Şimdilik... Seni seviyorum. Eve döndüğümde lütfen burada ol." Donmuş dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ve benim yanıma taşınacağını söyle."

One-Mile ve Brea'nın hikayesinin ikinci bölümü [Wicked Ever After](#)'ı bekleyin. 7 Nisan'da yayınlanıyor!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

